

HARLEQUIN™

Presents

2798
February

Sarah Morgan

Cô Hầu Bàn

của *Hoàng Tử*

Mục lục

Chương Một

Chương Hai

Chương Ba

Chương Bốn

Chương Năm

Chương Sáu

Chương Bảy

Hai Chương Cuối

CÔ HẦU BÀN CỦA HOÀNG TỬ

Sarah Morgan

www.dtv-ebook.com

Chương Một

"Hạ tầm mắt xuống, phục vụ thức ăn và rời đi. Không kéo dài thời gian trong phòng của Tổng thống. Không nhìn chăm chăm, không tham gia vào các cuộc trò chuyện của Hoàng tử, và không có sự ve vãn. Đặc biệt là không tán tỉnh- Hoàng tử Casper có danh tiếng đáng kinh ngạc khi có liên quan đến phụ nữ. Holly, cô có đang nghe tôi nói gì không đấy?"

Holly đang chìm sâu vào vòng xoáy của sự đau khổ đủ dài đã ngẩng đầu lên và gật đầu: "Vâng."- Nàng cất giọng khàn khàn- "Em đang nghe đây, chị Sylvia."

"Vậy tôi đã nói gì nào?"

Đầu óc Holly không linh hoạt như thường ngày mà bây giờ như có sương mù bao quanh mù mịt do sự thiếu ngủ và nàng đang tự phân tích- nhớ lại lời của chị Sylvia đã nói trong sự khó chịu của cơ thể: "Chị đã nói- đã nói là- "- Rồi giọng nàng nhỏ dần- "Em không biết. Em xin lỗi."

Môi Sylvia mím chặt tỏ vẻ không tán thành: "Đã có chuyện gì xảy ra với cô thế? Bình thường hiệu suất làm việc của cô rất tốt và cũng đáng tin cậy nữa, thế nên tôi mới nhận cô làm công việc này!".

Hiệu quả và đáng tin cậy.

Holly đã ngỡ ngàng trước những lời miêu tả đó.

Thêm hai sai sót khác được liệt kê vào trong danh sách để giải thích tại sao Eddie đã đổ lỗi cho nàng.

Rõ ràng là lời nói của mình không có tác dụng, Sylvia vào vấn đề chính: "Tôi không cần phải nhắc nhở với cô rằng hôm nay là một ngày cực kì trọng đại trong sự nghiệp của tôi- phục vụ đồ ăn cho hoàng gia tại sân vận động Twickenham. Giải vô địch với sự tham gia của sáu nước! Là giải đấu quan trọng và thú vị nhất trong năm của môn bóng bầu dục! Tất cả ánh mắt của mọi người trên thế giới sẽ nhìn vào chúng ta! Nếu chúng ta có được quyền này thì sẽ phải làm việc rất cực. Và đồng nghĩa với việc sẽ có rất rất nhiều công việc dành cho cô lắm đấy. Nên tôi cần cô phải tập trung!"

Một cô người hầu khác với dáng người cao và mảnh mai trên tay là khay đựng những ly sâm banh rộng, khuôn mặt mang tính thách thức, vừa nói vừa đi ngang qua họ: "Cho cô ấy nghỉ ngơi đi, được không? Vị hôn phu của cô ấy đã huỷ việc đính hôn tối hôm qua. Cô ấy vẫn còn đứng đây đã là một điều kì diệu rồi. Nếu tôi mà là cô ấy, tôi thậm chí sẽ chẳng còn sức lực mà lết mình ra khỏi giường ấy chứ."

"Anh ta đã huỷ việc đính hôn ư?"- Sylvia nhìn sang Holly- "Nicky nói thật chứ? Tại sao anh ta lại làm thế?"

Bởi vì nàng hiệu quả và tin cậy. Bởi vì màu tóc của nàng là màu của hoàng hôn chứ không phải như đoá hướng dương. Bởi vì nàng quá bảo thủ và luôn tỏ vẻ ngượng ngùng. Vì 'vòng 3' quá khổ của nàng...

Suy ngẫm về độ dài của danh sách ấy, Holly đã bị nhấn chìm bởi làn sóng của sự tuyệt vọng: "Eddie được thăng chức làm Giám đốc Marketing. Em thấy lạ lắm với hình ảnh hoàn toàn mới của anh ấy."- Cho đến nay nàng đã chưa thực sự khóc và nàng tự hào về điều đó- tự hào xen lẫn một chút bối rối. Tại sao nàng không khóc? Vì nàng quá yêu Eddie. Họ đã còn cùng nhau vẽ nên một bức tranh hoàn mỹ về tương lai phía trước- "Anh ấy hi vọng có thể thoả mãn khách hàng và giới nhà báo và,"- Nàng tiếp tục- "Anh ấy hiện tại đang dùng chiếc Porsche, và anh ấy cần một người phụ nữ khác hợp với 'hình ảnh mới' của mình."- Nở một nụ cười gượng gạo và nhún vai,

nàng cố gắng để mình trông thật tự nhiên- "Có lẽ em phù hợp với loại xe gia đình nhỏ kiểu hatchback."

hatchback: một loại xe ô tô đuôi cong, có bản lề để mở như mở cửa.

"Cậu quá tốt so với anh ta, đó là những gì cậu có."- Nicky cau mày và những chiếc ly thủy tinh tạo âm thanh khi va nhẹ vào nhau nguy hiểm thể hiện cô nàng đang rất bất bình- "Hắn là tên đểu- "

"Nicky!"- Sylvia thở hỗn hển, ngắt lời xúc phạm của cô nàng- "Hãy nhớ rằng cô là bộ mặt của công ty chúng ta đó!"

"Trong trường hợp đó tốt nhất chị nên mua một lọ botox trước khi tôi có vết nhăn vĩnh viễn khi phục vụ cho những kẻ thua cuộc hằng ngày."- Mắt Nicky loé lên- "Anh bồ cũ của Holly và con đàn bà dâm đăng tóc vàng đang bị đẩy lùi chỗ rượu sâm banh giống như Eddie là Giám đốc tiếp thị của tờ tạp chí Fortune 100 company hơn là Giám đốc chi nhánh tại Pet Palace."

botox: một loại thuốc được sử dụng để xoá nếp nhăn bằng cách làm tê liệt cơ mặt tạm thời.

"Họ đang ở đây ư?"- Holly cảm thấy đen mặt- "Mình không thể lên đó được. Phòng của họ rất gần với phòng của Tổng thống. Điều đó sẽ gây xấu hổ cho tất cả mọi người. Mọi đồng nghiệp của anh ấy sẽ nhìn chăm chăm vào mình, kể cả cô ta nữa. Mình phải làm gì đây?"

"Hãy tìm kiếm và thay thế bằng ai đó. Không bao giờ là đủ đối với những người đàn ông không phù hợp đó."- Nicky đưa cái khay cho bà chủ đang có khuôn mặt như bị bệnh phong và đút tay qua người Holly và nói- "Thở sâu nào. Thở vào và ra- như thế- rất tốt. Bây giờ việc cậu sẽ làm là ưỡn ngực, ngẩng cao đầu đi tới khu vực của hoàng gia và hãy trao nụ hôn thật quyến rũ với Hoàng tử nào. Nếu cậu không may 'dính' vào loại người không phù hợp thì ít nhất cũng đảm bảo rằng anh ta giàu có và có quyền

lực. Vua của tất cả. Hoặc là, trong trường hợp này, người đó sẽ là Hoàng tử. Rõ ràng Hoàng tử là một quý ngài rất sành về hôn nhất trên thế giới. Hãy thực hiện đi nào. Hôn nồng cháy tại Twickenham. Điều đó sẽ gây sốc cho Eddie đấy."

"Hoàng tử cũng sẽ bị sốc không kém."- Thầm cười khúc khích dù vẫn đang đau khổ, Holly rút cánh tay từ người bạn của mình- "Cảm ơn, nhưng mình nghĩ chỉ một sự từ chối như thế đã là cực hạn của mình trong một tuần rồi. Nếu mình không đủ gầy và cũng chẳng có màu tóc vàng hoe để xứng với Giám đốc quản lý ở Pet Palace thì thật khó mà lôi kéo, hấp dẫn nổi Hoàng tử ăn chơi như thế đâu. Thật sự là một ý kiến không tốt chút nào."

"Đấy là một ý kiến trên cả tuyệt vời ấy chứ! Từ một lâu đài này đến một lâu đài khác."- Nicky nháy mắt- "Tiến tới chỗ Hoàng tử và 'liếc mắt đưa tình'. Đó là những gì mình muốn làm."

"May mắn thay Holly không phải là cô!"- Sylvia tức giận nói và lườm Nicky với hai má đỏ phừng phừng- "Thực tế tôi không thuê các cô với mục đích là ve vãn đàn ông, sự lãng mạn của Hoàng tử Casper là đang vượt quá tầm tay, và tôi đã có những chỉ thị nghiêm khắc của Palace- không có các nữ phục vụ xinh đẹp. Không ai có thể làm phân tâm Hoàng tử được. Đặc biệt là không có cô gái tóc vàng. Đó là lý do vì sao tôi chọn cô cho công việc này mà không một chút do dự đấy Holly: mái tóc đỏ rực như lửa và tàn nhan- thật hoàn hảo!"

Holly nao núng. Hoàn hảo ư? Hoàn hảo nó đã tan chảy vào đâu rồi...

Nàng nhấc tay và chạm vào mái tóc đỏ ngang bướng của mình, vuốt từ từ chậm chậm xuống tới ngọn. Sau đó nàng suy nghĩ về những gì đang nằm ở phía trước và sự tự tin dần dần mất hút. Cứ nghĩ đến việc sẽ phải vào phòng của Tổng thống là nàng lại rùng mình: "Sylvia- em thật sự không muốn làm việc đó. Không phải là hôm nay. Em không cảm thấy là- Em chỉ

là- " Chỉ là gì đây? Có mái tóc tề ư? Hay chẳng là mập? Thành thật mà nói đó là một 'trận chiến' để quyết định thiếu sót nào của nàng là rõ rệt nhất. 'Họ đều mảnh mai, có mái tóc vàng óng mượt mà, giàu có và đều tự tin'- đó là tất cả những gì mà nàng đều không có được. Tay nàng run run, Holly cầm lại khay ly từ Sylvia: "Em sẽ mang chúng trở lại phòng bếp. Nicky có thể phục vụ cho bữa tiệc của hoàng gia. Em không nghĩ là mình có thể chịu đựng được khi đứng đó và bị ánh mắt mọi người xem xét như thế em là- "

Như là người không có gì cả.

"Nếu cô làm đúng phần việc của mình thì họ chẳng có quyền gì mà phán xét cô cả."- Trong lúc Holly lại đang chìm trong suy nghĩ của nàng, Sylvia lấy lại cái khay hơi mạnh nên âm thanh của ly lại va vào nhau vang lên. Sau đó Sylvia đưa trả lại khay cho Nicky- "Cô sẽ là người phải đưa thứ này vào phòng bếp. Holly, nếu cô còn muốn làm công việc này thì hãy đi đến phòng của Tổng thống ngay lập tức. Việc này không thể đùa được. Cô sẽ không chủ động thu hút sự chú ý của Hoàng tử đâu, phải không?- với vị trí của ngài ấy thì có lẽ sẽ bị hấp dẫn bởi một thứ gì đó giống như cô." Chú ý sang các cô hầu bàn khác đang cố gắng nhón chân ngẩng cao đầu để nhìn các cầu thủ đang làm một vài động tác khởi động trên sân, Sylvia thở ra một tiếng sợ hãi: "Không, không. Các cô ở đây để làm việc chứ không phải há hốc mồm ngắm nghía chân của các cầu thủ ấy." Bỏ Holly và Nicky sang một bên, Sylvia vội vã tiến tới chỗ các cô gái bị sao nhãng ấy.

"Dĩ nhiên chúng ta ở đây là để ngắm các chàng ấy rồi."- Nicky dài giọng- "Tại sao chị ấy có thể nghĩ là chúng ta phù hợp với vị trí này nhỉ? Mình không biết rõ về những trận đánh nhau hay luật chơi là như thế nào, nhưng mình chắc chắn rằng các chàng trai ở đây rất tuyệt vời. Ý mình là, chỉ có đàn ông và đàn ông. Và đây toàn là giống-đực, nếu cậu hiểu ý mình là gì."

Không lắng nghe cô bạn đang nói, Holly nhìn chăm chăm vào khoảng không, sự tự tin đã tụt xuống mức thấp nhất: "Tớ không thắc mắc là tại sao

anh ấy lại đổ lỗi tại mình,"- nàng lẩm bẩm- "Nhưng anh ấy đã quen mình tại nơi đó..."

"Hãy thôi việc thắc mắc như thế ngay đi. Đừng để hình bóng anh ta ảnh hưởng đến cậu được nữa."- Nicky mắng- "Làm ơn đừng nói với mình rằng cậu đã phí những giọt nước mắt của mình vì kẻ phụ bạc đấy nhé."

"Thật đáng vui mừng là mình đã không làm thế. Mình còn phải tự hỏi bản thân về điều đó."- Holly cau mày- "Có lẽ mình đã quá sốc và kiệt sức."

"Cậu đã ăn sô-cô-la ư?"

"Ừ. Là bánh quy sô-cô-la. Họ có đếm không nhỉ?"

"Còn tùy vào cậu đã ăn bao nhiêu. Cậu cần rất nhiều bánh để ăn với lượng sô-cô-la ấy."

"Mình ăn hai cái."

"Hai cái bánh?"

Holly đỏ mặt: "Là hai gói."- Nàng thì thầm trong hơi thở và sau đó đã rên rỉ đầy tội lỗi- "Và mình ghét chính mình nhiều hơn sau đó nữa. Nhưng đồng thời mình cảm thấy đau khổ lẫn đói bụng! Eddie đã mời mình bữa tối và tuyên bố huỷ bỏ đính hôn- mình cho rằng anh ấy đã biết tổng mình sẽ không bao giờ la hét giữa công cộng như thế. Mình đã cảm nhận được có điều gì đó bất thường khi anh ấy gọi món khai vị. Vì anh ấy chẳng bao giờ gọi món khai vị cả."

"Như thế là bất thường ư?"- Nicky mím chặt môi tỏ vẻ không tán thành- "Cái đêm anh ta nói lời chia tay với cậu, cuối cùng anh ta cũng cho cậu ăn nhí."

"Món đó là gọi cho anh ấy, không phải cho mình."- Holly lắc đầu một cách lơ đãng- "Mình không thể ăn trước mặt Eddie được. Cái cách mà anh ấy nhìn mình chăm chú khiến mình nghĩ là anh đang nhìn con heo vậy. Anh ấy nói lời chảm hết cho tụi mình giữa món cá nướng và món tráng miệng. Sau đó anh ấy đưa mình về, và mình chờ đợi, nhưng mình đã không khóc."

"Mình không ngạc nhiên về điều đó. Cậu quá đói nên đã không có đủ năng lượng cho việc khóc lóc."- Nicky nói khô khan- "Nhưng tin tốt là cậu đã ăn bánh quy sô-cô-la."

"Hãy nói về chiếc váy này. Tại sao chị Sylvia lại khăng khăng đòi mình mặc kiểu này?"- Ủ rũ, Holly vuốt nhẹ chiếc váy đen đang ôm sát hông nàng- "Mình cảm thấy như thể mình đang chỉ mặc áo ngực, và nó quá ngắn."

"Cậu trông rất quyến rũ, như mọi khi. Và việc ăn sô-cô-la là giai đoạn đầu tiên của việc 'chữa lành vết thương lòng', vậy nên cậu đã làm được thế là một tín hiệu tốt. Giai đoạn tiếp theo là cậu nên bán chiếc nhẫn đính hôn đó đi."

"Mình đang định trả lại nó..."

"Trả lại ư? Cậu có điên không đấy?"- Những chiếc ly lại va vào nhau leng keng khi tay của Nicky siết chặt lại cái khay- "Hãy bán nó. Và mua một đôi giày tuyệt đẹp với số tiền thu được. Sau đó cậu sẽ phải lãng quên tất tần tật mọi thứ liên quan đến anh ta. Và, thời gian tới, làm quen với việc làm 'chuyện ấy' mà không cần 'màn dạo đầu' nữa."

Holly mỉm cười lúng túng, quá tỉnh táo để thú nhận rằng nàng chưa từng làm 'chuyện ấy' với Eddie. Và dĩ nhiên đó là nhược điểm lớn nhất mà anh đã chỉ ra. Anh đã cáo buộc, đổ tội nàng vì nàng đã quá ngưỡng ngùng nên đã nói không 'chuyện ấy' với anh.

Nàng cắn chặt môi để kìm lại nụ cười cuồng loạn của mình.

Một chiếc xe gia đình hatchback nhỏ với khoá trung tâm.

Có lẽ nàng sẽ chủ động nếu 'vòng 3' của nàng hoàn hảo và thon gọn hơn chẳng?

Có thể, nhưng nàng không có khả năng để tìm lời giải đáp. Nàng đã từng luôn hứa với bản thân rằng mình sẽ ăn ít lại hơn, nhưng điều đó là không thể, không có thức ăn sẽ khiến nàng rất cáu kỉnh.

Đó là lý do vì sao nàng luôn cảm thấy quần áo mình quá chật.

Với tốc độ này nàng sẽ chết khi vẫn còn là trinh nữ mất.

Chán nản với ý nghĩ đó, nàng hướng ánh mắt về phòng của Tổng thống.

"Mình thật sự không nghĩ rằng mình đủ can đảm để đối mặt với nó."

"Cũng đáng giá khi có thể được ngắm nhìn khuôn mặt của Hoàng tử đa tình bằng xương bằng thịt."

"Không hẳn là như vậy. Ngài đã từng yêu thật lòng với một cô gái."- Holly lẩm bẩm, trong giây lát bị phân tâm khỏi những vấn đề riêng tư gây đau khổ của mình- "Với cô siêu mẫu người Ý. Mình nhớ là đã từng đọc được ở đâu đó về điều này. Họ rất xứng đôi và được mệnh danh là 'cặp đôi vàng'. Sau đó cô ấy đã chết cùng với anh trai trong một trận tuyết lở xảy ra cách đây tám năm. Thật kinh khủng. Rõ ràng ngài và người anh trai của cô gái đó là bạn bè rất thân. Chỉ trong một khoảnh khắc ngài đã mất đi hai con người mà ngài rất yêu thương trên cõi đời này. Thế giới dường như tan nát và sụp đổ đối với ngài ấy. Mình đã không ngạc nhiên khi bây giờ ngài ấy lại trở nên như thế. Ngài ấy chắc hẳn đã chịu đựng một cú sốc quá lớn. Ngài ấy hiện giờ chỉ cần một ai đó thật lòng yêu thương mình mà thôi."

Nicky miệng toe toét cười: "Vậy hãy cứ tiến tới và yêu ngài ấy đi. Và đừng quên câu nói ưa thích của mình."

"Là gì?"

"Nếu bạn không chịu đựng được sức nóng..."

"Thì hãy ra khỏi bếp?" Holly hoàn thành nốt câu nói nhưng Nicky vừa lắc đầu vừa nháy mắt lém lỉnh: "Thì hãy cởi một lớp quần áo ra nhé."

~*~

Casper đi dọc xuống tiến vào khu hoàng gia, khuôn mặt điển trai vô cảm khi chàng nhìn lướt qua sân vận động ấn tượng này. Tám mươi hai ngàn người đang dần dần đổ xô tiến vào khán đài để nín thở chờ đợi trận đấu mà họ mong chờ tại giải vô địch bóng bầu dục năm nay.

Đó là một ngày tháng Hai lạnh lẽo, và đoàn tùy tùng của chàng luôn miệng phàn nàn về thời tiết băng giá ở nước Anh.

Nhưng Casper không để ý.

Chàng đã từng bị lạnh còn hơn thế.

Chàng đã chịu đựng nó trong suốt tám năm dài dằng dặc.

Emilio- trưởng ban an ninh- nghiêng người về phía trước và đưa cho chàng điện thoại: "Thưa ngài, là quý cô Savannah."

Casper không cầm lấy mà nhẹ lắc đầu. Emilio hơi lưỡng lự trước khi kết thúc cuộc gọi.

"Ngài lại làm cho trái tim của một quý cô khác tan vỡ."- Cô gái tóc vàng run rẩy ngồi bên cạnh chàng đã đưa ra một nụ cười hoài nghi- "Ngài lạnh lùng như băng vậy, Cas. Giàu có và đẹp trai, nhưng lại quá vô cảm."

Tại sao lại kết thúc như thế? Cô ấy đã điên lên vì ngài thế nào mà ngài không biết sao?"

Giọng chàng khô khốc: "Đó là lý do tại sao ta kết thúc nó."

Casper nhìn các cầu thủ đang khởi động dưới sân trước trận đấu, lờ đi người phụ nữ đang có cái nhìn đăm đăm thật lâu vào chàng.

"Nếu ngài đã bỏ rơi người phụ nữ đẹp nhất trên thế giới, vậy đâu còn hy vọng gì cho phái nữ còn lại như chúng em đây?"

Một chút cũng không.

Không đối với họ. Cũng không đối với chàng. Tất cả mọi thứ tựa như một trò chơi, Casper nghĩ đến ngày người. Một trò chơi mà chàng đã bị thương.

Thể thao là một trong số ít thứ mà có thể làm dời đi sự chú ý của người khác. Nhưng, trước khi trận đấu bắt đầu, chàng phải ngồi đây với lòng mẫn khách.

Hai tiếng đồng hồ của những người phụ nữ hi vọng với những đoạn hội thoại lịch sự.

Hai tiếng đồng hồ cảm thấy trống rỗng.

Gương mặt chàng xuất hiện trên màn hình khổng lồ được đặt ở hai đầu sân, và chàng nhìn chính mình với vẻ tò mò, ngạc nhiên sao chàng có thể đứng đưng quá vậy. Một lượng lớn phái nữ cổ vũ đã tụ tập lại trên khán đài, và Casper nở một nụ cười, tự hỏi vu vơ rằng liệu có ai trong số họ muốn đến và làm chàng chú ý trong một vài tiếng đồng hồ không.

Ai cũng muốn cả. Nhưng chàng thật sự chẳng buồn quan tâm đến.

Miễn là cô ta đừng đòi hỏi bất cứ thứ gì từ chàng là được.

Chàng liếc nhìn về phía sau cửa sổ kính của phòng Tổng thống nơi bữa ăn trưa sẽ được diễn ra. Một cô hầu bàn đặc biệt xinh đẹp đang kiểm tra bàn ăn, đôi môi chuyển động khi nàng lẩm nhẩm theo danh sách.

Casper nghiên cứu nàng ta trong im lặng, đôi mắt thu hẹp một chút khi nàng tạm dừng công việc của mình và đưa tay lên miệng. Chàng thấy sự nâng lên hạ xuống của lồng ngực khi nàng thực hiện một cú thở sâu- nhìn theo nàng nghiêng đầu về phía sau và nhìn chăm chăm lên trần nhà. Đó là một thứ ngôn ngữ thân thể xa lạ với ai đó về phục vụ bữa ăn trưa.

Và sau đó chàng nhận ra rằng nàng đang cố gắng kìm nén để những giọt nước mắt của mình không rơi xuống.

Trong những năm qua, chàng đã tự học hỏi đủ để nhận ra dấu hiệu của phụ nữ khi đau khổ để chàng có thể thoát ra kịp thời khỏi những mối tình như trò chơi ấy.

Với vẻ mặt lạnh lùng chàng lặng lẽ xem cuộc đấu tranh của nàng với những giọt nước mắt đang chực trào muốn lăn xuống.

Nàng thật là ngốc, chàng nghĩ một cách dứt khoát, để cho bản thân mình chịu đựng về một điều gì đó thật sâu sắc.

Và sau đó chàng cười tự giễu. Chẳng phải chàng cũng đã làm thế lúc bằng tuổi nàng ấy hiện tại bây giờ ư- ở tuổi đôi mươi, khi cuộc sống như là cơ hội bất tận, chẳng phải chàng cũng đã tự do biểu lộ cảm xúc của mình một cách ngây thơ ư?

Và sau đó chàng đã học được một bài học quý giá và đã được chứng minh là hữu ích hơn hàng tiếng đồng hồ đắm đầu vào học luật Hiến pháp hay lịch sử thế giới.

Chàng đã học được rằng cảm xúc là điểm yếu chí mạng của con người, và họ có thể bị huỷ hoại tương tự như hiệu quả viên đạn của kẻ ám

sát.

Vì vậy chàng đã tàn nhẫn chôn giấu hết mọi dấu vết của mình, bảo vệ những người mà chàng không muốn họ bị tổn thương dưới những lớp cứng rắn của cuộc sống đầy kinh nghiệm đau thương và cay đắng. Chàng đã chôn vùi cảm xúc của mình quá sâu đến nỗi chàng không còn có khả năng tìm ra chúng được nữa.

Và đó là cách mà chàng muốn.

~*~

Không nhìn trực diện bất cứ ai, Holly đặt cẩn thận rượu sâm banh và bánh quả mâm xôi trước mặt Hoàng tử. Dao kéo bằng bạc và pha lê thủy tinh lấp lánh so với những loại vải lanh tốt nhất, nhưng nàng chợt nhận ra: nàng đã phục vụ toàn bộ bàn ăn với tâm trạng ngơ ngác, tâm trí luôn hướng về Eddie, người hiện đang vui vẻ với cô gái khác mà đáng lẽ đó phải là nàng trong khu cao cấp dọc theo hành lang được trải thảm đắt tiền.

Holly không nhìn thấy mặt cô ta. Nhưng nàng có thể chắc chắn một điều rằng cô ấy rất đẹp. Tóc vàng kim, dĩ nhiên rồi. Và không phải là kiểu người bạn mà có thể mua tặng một gói bánh quy sô-cô-la trong khi bạn gặp khủng hoảng hay khó khăn.

Cô ấy có bằng cấp chứ? Có thông minh, lanh lợi, tháo vát hay không?

Tâm nhìn của Holly trở nên mờ đi với những giọt nước mắt, và nàng chớp mắt điên cuồng, di chuyển chậm xung quanh bàn, hầu như không nhận thức được những gì xảy ra xung quanh mình. Ôi Chúa ơi, nàng sẽ thua mất. Tại đây, trong phòng của Tổng thống, với Hoàng tử và các quan khách là những nhân chứng. Đó sẽ là điều nhục nhã nhất mà nàng phải chịu đựng trong cuộc đời mình.

Cố gắng bình tĩnh lại, Holly tập trung vào món tráng miệng trên tay, nhưng nàng như đang đứng trên bờ vực thẳm. Nicky đã đúng. Nàng đáng lẽ ra đã nên nằm trên giường và trốn trong chăn bông cho đến khi nàng bình tâm lại cảm xúc của mình. Nhưng mặt khác nàng rất muốn công việc này để có thể đắm mình trong sự sang trọng mà nó mang lại.

Một tràng cười phát ra bằng cách nào đó đã làm nổi sợ hãi của sự cô lập và đau khổ của nàng ngày một tăng lên, và nàng đặt phần tráng miệng cuối cùng lên bàn và quay đi, hoảng hốt khi nhận ra một dòng nước mắt đã lăn xuống má nàng.

Những giọt nước mắt đáng ghét đó đã thu hút người khác vội vã chạy nhanh về phía này, và đột nhiên cổ họng nàng như nghẹn lại và đôi mắt thì nhói đau.

Ôi, làm ơn, không phải bây giờ. Không phải ở đây.

Bản năng nói với nàng hãy quay lại, nhưng theo lẽ nghi nàng không được quay lưng lại với Hoàng tử, vì vậy nàng đứng đó bất lực, cúi đầu nhìn chăm chăm vào tấm thảm màu hồng sẫm với hoa văn là những bông hồng và bóng bầu dục đan xen vào nhau, tự an ủi chính mình rằng sẽ không ai chú ý đến nàng đâu.

Không nhận ra đâu mà, phải không? Nàng là người 'vô hình'. Nàng là cái tay bị rượt đổ vào, hoặc là mọi ánh mắt sẽ tập trung nhìn vào cái đĩa trống không là nàng đây. Hoặc nàng là một căn phòng gọn gàng hay chỉ là một chiếc ghế phụ. Sao cũng được, miễn nàng không phải là con người.

"Đây."- Một cánh tay nam tính mạnh mẽ xuất hiện và đưa cho nàng một chiếc khăn mùi soa- "Hãy lau sạch đi nào."

Với hơi thở hỗn hển đầy sự bối rối, Holly kéo ánh mắt đầy sự kinh hoàng của mình từ những ngón tay thon dài có màu râm nắng và chạm tới đôi mắt màu tối- sâu thăm thẳm như bầu trời đêm vào mùa đông lạnh giá.

Và một điều kì lạ đã xảy ra.

Thời gian như ngừng lại.

Nước mắt đã không còn 'bướng bình' rơi và trái tim dường như đã ngừng đập.

Cảm giác như thể đầu óc và thân thể đã không còn là một. Với một khoảnh khắc duy nhất, nàng dường như là đã quên chính mình sắp sửa tự 'thôi miên' bản thân là một thứ vô tri vô giác nào đó, 'miễn không phải là con người'. Nàng cũng như đã quên Eddie và cô ả tóc vàng đi chung với anh là những ai, coi họ như những người xa lạ không quen biết. Nàng thậm chí cũng quên nốt về bữa tiệc hoàng gia này.

Thứ duy nhất còn đọng lại trong tâm trí của nàng chính là người đàn ông trước mắt này đây.

Và sau đó nàng cảm thấy đầu gối của mình sắp không chịu đựng nổi cơ thể mà khuỵ xuống, đôi môi trở nên khô khốc vì ngài quá ư điển trai, khuôn mặt góc cạnh hoàn hảo ấy cùng với sợi dây chuyền đậm mà ngài đang đeo đã vẽ nên một bức chân dung quý phái, đẹp đẽ và đối xứng hài hoà đến bất ngờ.

Tâm mắt ngài hạ xuống đôi môi của nàng, chỉ là một cái nhìn nhẹ trong nháy mắt nhưng lại có tác động cực lớn lên người nàng, như làm phỏng da thịt, và cơ thể nàng bốc lên một ngọn lửa hừng hực cháy. Nàng cảm thấy môi mình mấp máy và trái tim cứ 'thình thịch thình thịch' đập vang dội cả lồng ngực.

Đột nhiên trong đầu nàng reo một hồi chuông cảnh báo cần thức tỉnh ngay lập tức.

Ôi, Chúa lòng lành- nàng vừa thăm nghĩ vừa cúi đầu chào: "Hoàng tử." Chỉ kính lễ với ngài vậy thôi sao? Nàng đã bị choáng ngợp đến sững sờ

bởi vẻ ngoài đẹp trai không tưởng của ngài, và nàng đã quên mất các lễ nghi, nghi thức khi gặp bề trên. Đầu óc nàng bây giờ chỉ luẩn quẩn một câu hỏi duy nhất 'phải làm gì tiếp theo đây nhỉ?'

Sự bất công của nó như một cái tát mạnh vào mặt. Chỉ một lần duy nhất nàng, tuyệt đối, không muốn bị chú ý bởi bất kì ai cả, nhưng- như là hiển nhiên- là nó sẽ xảy ra ngược lại.

Và nàng đã được Hoàng tử Casper của xứ Santallia để mắt tới.

~*~

Ánh mắt bàng hoàng của nàng nhìn trở lại, cái nhìn trượt lên trượt xuống trên đôi tay của chàng. Và chàng biết rằng nàng đã rất buồn. Không có gì là bí mật về điều đó.

"Hãy thử đi nào."- Chàng nói với giọng nhẹ nhàng- "Chậm thôi."

Chỉ ngay sau đó nàng nhận ra rằng ngài ấy đã đứng ngay trước mặt nàng. Đôi vai của ngài rộng và mạnh mẽ, đủ để che chắn được tầm nhìn của người khác chia tới nàng, để nàng có thể khóc thoải mái mà không bị người khác nhìn ngó và bàn tán về nàng.

Vấn đề là, nàng đã không còn nhớ lý do vì sao nàng lại muốn khóc nữa. Chỉ một cái nhìn nóng bỏng từ đôi con ngươi đen huyền bí ấy đã làm cho trái tim nàng đập lờ nhịp và cuốn phăng đi mọi thứ trong đầu nàng.

Co người lại với một chút bối rối, nhưng cùng một lúc bản thân cảm thấy đã nhẹ nhõm hơn, Holly nhận lấy chiếc khăn mùi soa từ tay ngài ấy và lau sạch nước mũi tèm nhem của mình. Với tâm trạng thất vọng cộng với đã dần chấp nhận, thích ứng với số mệnh đen đui của mình, nàng nhận ra rằng bản thân mình sẽ phải đối mặt với một vấn đề hoàn toàn mới.

Ngài ấy sẽ phàn nàn về mình. Và ai có thể dám đổ lỗi cho ngài ấy đây? Nàng đáng lẽ đã nên mỉm cười nhiều hơn nữa. Và nàng lẽ ra cũng đã nên chú ý đến khuôn mặt tỏ vẻ chán nản của quý cô tóc vàng ngồi ở ghế bên phải ngài ấy- người đã hỏi nàng liệu pho-mát làm từ dê là hữu cơ hay là không.

Ngài sẽ sa thải nàng mất.

"Cảm ơn ngài."- Nàng thì thầm, nhét chiếc khăn bẩn vào trong túi mình- "Tôi sẽ ổn thôi. Chỉ cần xin ngài đừng tỏ vẻ thông cảm hay thương hại tôi."

"Sẽ không bao giờ xảy ra chuyện đó đâu. 'Thông cảm' không phải là phong cách của ta."- Đôi mắt tuyệt đẹp của ngài lung linh với sự hài hước mỉa mai- "Trừ khi đó là sự đồng cảm về 'tình dục'."

Quá bận rộn để cầm nước mắt để không khỏi bị sốc, Holly hít thở sâu một lần nữa, nhưng chiếc áo sơ mi trắng của nàng không chịu nổi áp lực và hai chiếc nút áo đã bị bung ra. Với một tiếng rên nhẹ, nàng bị đóng băng. Như thế là ông trời không nhận thấy sự xấu hổ của nàng là đủ cho tình huống trước đó và cố tình đùa nàng một lần nữa ngay trước mặt Hoàng tử, nàng sắp sửa sẽ bị lộ chiếc áo nịt ngực bằng ren của mình. Và bây giờ phải làm gì? Nàng sẽ chú ý cẩn thận và lén cài lại những chiếc nút, hay chỉ hi vọng rằng Hoàng tử sẽ không chú ý đến...?

"Ta sẽ phải than phiền về cô." Giọng chàng nhẹ nhàng và nàng cảm thấy đầu gối mình lại có cảm giác như sắp khụy xuống lần nữa.

"Vâng, thưa Hoàng tử."

"Một cô hầu bàn sexy trong váy màu đen mỏng và chiếc quần lót bằng ren dễ gây sự phân tâm." Chàng nói với giọng tự tin và ánh mắt nhìn thẳng vào nàng: "Cô làm ta không thể tập trung vào quý cô tóc vàng nhàm chán ngồi bên cạnh ta đây."

Gồng mình cho một lời buộc tội hoàn toàn khác nhau, Holly cười nghẹn ngào: "Ngài đang đùa đấy ư?"

"Ta không bao giờ nói đùa về những thứ đấy,"- Chàng dài giọng- "Đặc biệt là đối với những người mang hơi hướng của 'tình dục'."

Ngài ấy nghĩ rằng quý cô tóc vàng nhàm chán ư?

"Ngài đang có những tưởng tượng liên quan đến điều đó à?"

"Cô đổ lỗi cho ta sao?" Sự đánh giá thẳng thắn trong đôi mắt của ngài ấy quá mâu thuẫn với ý kiến của nàng, Holly nhìn nhìn chăm chăm vào ngài ấy trong một khắc.

Sau đó nàng nhận ra rằng ngài chỉ đang nói đùa với mình vì nàng biết bản thân mình chẳng có tí gì gọi là 'sexy' như ngài ấy nói cả.

"Ngài đùa chẳng vui tẹo nào, thưa Hoàng tử."

"Cô chỉ cần nói 'thưa Hoàng tử' vào lần đầu. Sau đó hãy nói 'thưa ngài' là được."- Đôi mắt đen thích thú của chàng chuyển từ ngực lên môi nàng- "Còn ta thì nghĩ rằng cô mới chính là người đùa với ta cơ đấy." Chàng nhìn thẳng vào nàng với cái kiểu như những người phụ nữ đẹp khác thường đều được dành riêng cho những người đàn ông nam tính.

Và đó chắc chắn không phải là nàng. Nàng biết thế. "Ngài chưa ăn phần tráng miệng của mình, thưa ngài."

Chàng cười chậm rãi nhưng đầy gian xảo: "Ta nghĩ là ta đang nhìn nó rồi."

Ôi Chúa ơi, ngài ấy thực sự đang tán tỉnh nàng.

Đôi chân của Holly bắt đầu run rẩy vì ngài ấy, quá ư là hấp dẫn, và cái cách mà ngài ấy nhìn nàng như thể nàng là một siêu mẫu vậy. Lòng tự tin

'khô cần' nước của nàng như được một cơn mưa đi ngang qua và nó giờ đã 'nở rộ' trở lại. Điều này thật tuyệt vời, một quý ngài đẹp trai- phải nói là đẹp hoàn mỹ, một Hoàng tử giàu có- chỉ cần ngài muốn là có thể có biết bao người phụ nữ thuộc về ngài ở bất cứ đâu trên Trái đất này- nhận thấy nàng hấp dẫn và ngài ấy đang ve vãn mình.

"Cas."- Giọng nói của một người phụ nữ vang lên sau lưng họ- "Về lại chỗ của ngài đi nào."

Nhưng ngài ấy không nhúc nhích.

Thực tế là ngài không thực sự sẵn sàng hoặc có thể kéo ánh mắt của ngài khỏi sự tự tin đang được nâng lên cao của Holly. Nàng cảm thấy màu da mình thay đổi dưới cái nhìn mãnh liệt của ngài ấy, ánh mắt mang vẻ suy ngẫm, và đột nhiên có sự thay đổi nguy hiểm trong bầu không khí này. Đang cố gắng suy nghĩ lý do vì sao có thể chuyển từ nước mắt hoá thành sự căng thẳng trong khoảng thời gian ngắn như vậy, nàng suy tư.

Ngài ấy chính là lý do, nàng nghĩ một cách bất lực.

Ngài ấy rất tuyệt.

Và cách ngài làm nàng bối rối.

Tán tỉnh là một chuyện, nhưng ngài ấy đã cân trọng cho từng lời nói của mình- những người phụ nữ quyến rũ khác đang 'cạnh tranh' để thu hút sự chú ý của ngài ấy.

Đột nhiên nhớ tới địa vị của nàng và của ngài ấy, Holly đã đưa cho ngài một cái nhìn bối rối: "Họ đều đang chờ, thưa ngài."

Sự nâng lên của một bên lông mày cho biết ngài không hiểu vì sao đó lại là vấn đề, và Holly cười yếu ớt. Ngài ấy là Hoàng tử có quyền làm mọi

thứ. Mọi người phải đứng sau nghe lệnh và phục tùng ngài ấy. Ý thích và niềm vui của ngài cũng là niềm vui của chính họ.

Nhưng có phải niềm vui của ngài là một trong những cô ăn mặc bóng bẩy, chải chuốt vô cùng kỹ lưỡng ấy- những người phụ nữ sang trọng đang dần mất kiên nhẫn ở đằng kia chẳng?

Má của nàng nóng lên, nàng hắng giọng: "Họ có lẽ đang thắc mắc ngài đang làm gì đấy."

"Và đó là vấn đề bởi vì...?"

Ganh tị với sự thờ ơ của ngài ấy, nàng cười: "Ồ- bởi vì thường người ta hay quan tâm đến người khác nghĩ gì."

"Phải không?"

Nàng cười một cách vụng về: "Vâng."

"Vậy cô có hay như vậy không?"

"Tôi là một hầu bàn,"- Holly nói khô khốc- "Tôi phải quan tâm họ. Nếu tôi không làm thế, tôi sẽ không nhận được tiền boa- và thế là tôi phải nhịn đói."

Hoàng tử nhắc đôi vai rộng của mình trong một cái nhún vai bất cần: "Tốt. Vậy hãy thoát khỏi họ đi. Họ không thấy thì sẽ không đánh giá được." Vô cùng tự tin, ngài nháy mắt với một gã đang đứng bên cạnh cửa và một cái lệnh im lặng như vậy cũng đảm bảo rằng sẽ không ai hiểu, trừ ngài và gã gác cửa ấy.

Đội ngũ an ninh nhảy vào hành động, chỉ với vài phút tất cả mọi người đều đã rời khỏi phòng, cái nhìn như thể đã biết của những người đàn ông và

những khuôn mặt bất mãn cùng với những ánh mắt hờn dỗi từ những người phụ nữ.

Bị ấn tượng bởi sự việc vừa mới xảy ra, Holly tự hỏi liệu cảm giác sẽ thế nào khi có thể làm căn phòng không còn một ai chỉ với một cái nhìn, không hơn. Và làm thế nào để bản thân thấy an toàn khi bạn không quan tâm đến suy nghĩ của người khác về hành động của mình?

Chỉ khi cánh cửa của phòng Tổng thống được đóng lại sau lưng họ nàng mới chợt tỉnh ngộ và nhận ra rằng nàng đang ở một mình- cùng với Hoàng tử.

Nàng cười một cách hoài nghi.

Ngài ấy đã đuổi những người phụ nữ xinh đẹp nhất mà nàng từng nhìn thấy đi ư?

Hoàng tử quay mặt lại nhìn nàng, đôi mắt tối lấp lánh và đầy nguy hiểm: "VẬY..."- Giọng chàng mềm mại- "Giờ chỉ còn hai người chúng ta. Theo em chúng ta nên làm gì để giết thời gian đây?"

CÔ HẦU BÀN CỦA HOÀNG TỬ

Sarah Morgan

www.dtv-ebook.com

Chương Hai

Dạ dày của Holly cuộn tròn lại với sự phẫn khích lẫn thần kinh căng thẳng: "Cảm ơn ngài đã cứu tôi khỏi giây phút xấu hổ đó." Nàng lăm bằm trong hơi thở, đầu óc nàng căng thẳng hoạt động để nghĩ ra lời nói dí dỏm với ngài nhưng đã thất bại. Nàng chẳng biết cách để khiến cho Hoàng tử thoải mái. "Tôi chẳng thể nào hình dung ra được ngài nghĩ về tôi như thế nào."

"Ta không thể nào hiểu nổi nỗi ám ảnh của em về suy nghĩ của người khác lại nặng như vậy."- Chàng dài giọng- "Và hiện tại ta chẳng thể suy nghĩ được gì. Ta là một người đàn ông bình thường khoẻ mạnh, và mọi tế bào não của ta đều đang tập trung vào cơ thể kiều diễm và tuyệt đẹp của em mà thôi."

Holly rên lên một tiếng ngạc nhiên giữa hơi thở hỗn hển và một nụ cười. Hoài nghi, nàng tự nhủ, nàng vượt chiếc váy của mình, nhìn vào chàng và chuyển tầm mắt đến cái cửa sau lưng chàng: "Những người phụ nữ đó thật đẹp."

"Những người phụ nữ đó đã dành tám tiếng đồng hồ mỗi ngày để chải chuốt ngoại hình của mình. Đó không phải là cái đẹp- là một sự ám ảnh." Với giọng điệu vô cùng chắc nịch, chàng nắm lấy tay nàng, khoá tay nàng vào tay của chàng.

Dạ dày của Holly lại xoắn lên với sự hồi hộp: "Chúng ta sẽ không sắp sửa làm điều đó. Tôi xin được công việc này vì họ nghĩ tôi không phải là kiểu người ngài thích."

"Đó là lỗi của họ."

"Họ nói rằng ngài thích những cô gái có mái tóc vàng."

"Ta nghĩ rằng ta mới vừa có một cái nhìn khác đối với mái tóc đỏ."- Với một nụ cười quỷ quyệt, chàng nhấc cánh tay còn lại và đưa những ngón tay mình chạm vào những sợi tóc của nàng- "Tóc của em là màu của chợ Trung Đông: màu quế và màu vàng trộn với nhau. Hãy nói cho ta biết tại sao em khóc."

Như đang quay trong máy điện khí, cùng với sự hào hứng phấn khởi khó tả, đầu óc nàng quay cuồng. Chỉ trong một khắc nàng thật sự đã quên mất Eddie. Nếu nàng nói với chàng sự thật, rằng nàng đã bị bạn trai cũ bỏ rơi, nó có làm cho nàng kém hấp dẫn đi không nhỉ?

"Tôi- "

"Ta suy nghĩ lại rồi, đừng nói với ta nữa."- Ngăn lại lời nàng nói, chàng nâng tay nàng lên, sờ vào chiếc nhẫn đang đeo trên ngón tay nàng- "Còn độc thân?"

Phát hiện một cái gì đó khác lạ trong giọng của chàng nhưng quá choáng váng để nhận ra, Holly gật đầu: "Ồ vâng. Độc thân." Nàng thì thầm vội vã, và ngay sau đó liền muốn thu hồi lời nói ấy trở lại, bởi vì nàng đã nên nói với vẻ tự nhiên hơn.

Nhưng nàng không hề cảm thấy thế. Nàng cảm thấy- thật nhẹ nhõm khi chiếc nhẫn đính hôn đã được nàng để ở nhà.

Và chàng cười, rõ ràng chàng ý thức được tác động của chàng lên bản thân nàng.

Trước khi nàng có thể ngăn chặn kịp, chàng đã nhanh tay tháo các chiếc kẹp ra khỏi tóc và trượt ngón tay mình vào thác tóc của nàng, những

lợn tóc bướng bỉnh: "Như thế này tốt hơn." Trong tầm kiểm soát, chàng nắm chặt cổ tay và nối vòng tay của nàng quanh cổ chàng. Sau đó tay chàng trượt xuống lưng và vuốt ve đôi mông của nàng.

"Ồ." Phát hoảng khi phát hiện ra chàng đang chú ý đến những đặc điểm xấu xí của cơ thể, Holly đã rên lên một tiếng bối rối và cố gắng luồn lách để thoát ra khỏi chàng. Nhưng đã quá muộn. Đôi bàn tay đầy sự tự tin của chàng đang dần làm quen với những đường nét nơi đôi mông gợi cảm của nàng mang lại.

"Dio, em có cơ thể tuyệt vời nhất mà ta từng được biết đấy." Chàng rên rỉ, chống lại sự kháng cự của nàng bằng bắp đùi đầy cơ của chàng một cách dễ dàng như thể nàng được làm từ giấy bóng dùng để bọc thức ăn vậy.

Chàng nghĩ rằng nàng tuyệt vời ư?

Có những sự tiếp xúc gần gũi, thân mật bởi sự hưng phấn của chàng, Holly hầu như không có thời gian để tiếp nhận sự thật một cách hào hứng rằng chàng thật sự cảm thấy nàng hấp dẫn, trước khi môi chàng nhanh chóng tìm đến môi nàng đòi hỏi một nụ hôn.

Tựa như có một tia sét đang đánh thật mạnh, cơ thể nàng giật mạnh lên. Đầu óc quay cuồng, đầu gối thì run lên, và nàng nỗ lực nắm bắt nhịp thở của mình chỉ đơn giản để khuyến khích một sự thăm dò và mơ hồ mong đợi nhiều hơn nữa ở sự thân mật đang diễn ra trong khoang miệng của nàng. Chưa bao giờ trong đời nàng phải trải qua một nụ hôn đơn giản nhưng lại dào dạt xúc cảm như thế. Những ngón tay của nàng dần bấu chặt vào đôi vai rộng của chàng để bản thân có thể đứng vững và nàng thở dồn dập hơn khi cảm thấy bàn tay chàng trượt dưới váy mình. Nàng cảm nhận được hơi ấm từ đôi bàn tay chàng ở phần da thịt trên đôi vú nàng đang mang. Sau đó chàng đẩy nàng vào chiếc bàn ở sau lưng, cái lưỡi của chàng trơn trượt, khéo léo nhưng đầy tính xâm lược 'bá đạo' chiếm lấy từng tấc, không bỏ sót dù chỉ một chỗ trong miệng nàng. Điều đó đã nhen nhóm lên

những ngọn lửa hừng hực đang âm ỉ cháy và nhảy khắp thân thể nàng, và sức nóng đó tập trung lại tại vùng dưới cơ thể nàng.

Chàng hôn nàng theo cái cách như thể đó là khoảnh khắc cuối cùng của họ trên Trái đất này- như thể chàng không ngăn được chính mình- và Holly đã quét sạch đi lượng adrenaline và bất thành linh kéo đến một cảm giác không thể cưỡng lại được.

adrenaline: một chất hoá học được sản sinh bởi tuyến thượng thận để kích hoạt hệ thống thần kinh giao cảm.

Nàng lơ mơ nghĩ, điều này xảy ra quá nhanh. Nhưng, ngay cả khi phần lý trí trong nàng phân tích hành động của mình là điều không thể chấp nhận được, con tim lại phản ứng theo cách hoang dã nguyên sơ, sự bất an lẫn kiểm chế trong nàng đã hoà tan và sinh ra chất hoá học mang tên: tình dục.

Sự kiểm soát dần dần trượt khỏi tầm tay nàng.

Khi Eddie hôn nàng, nàng 'tìm thấy' tâm trí mình đang lang thang đâu đó- thỉnh thoảng nàng tự bắt tội cho chính mình khi lên kế hoạch ăn uống và tạo danh sách mua sắm- nhưng khi làm điều tương tự với Hoàng tử, suy nghĩ duy nhất mạch lạc trong đầu nàng chính là xin chàng đừng dừng lại.

Nhưng nàng bắt buộc phải dừng lại, đúng không?

Nàng chưa từng làm thế bao giờ.

Lỡ một ai đó bước vào và bắt gặp họ thì sao?

Đấu tranh để giành lại quyền kiểm soát, Holly rên lên một tiếng trầm thấp và kéo nàng ra khỏi môi chàng, ý định sẽ lùi lại một bước và suy nghĩ bước tiếp theo nên làm gì. Nhưng mọi dự định tan biến khi nàng nhìn vào cơ thể hoàn hảo với làn da màu đồng đầy nam tính, tầm nhìn của nàng như bốc hơi trong từng thớ thịt đẹp đẽ ấy; đôi lông mi đen che đi đôi mắt quyến

rũ ấy. Ôi, Chúa ơi- làm sao có quý cô nào có thể nói 'không' với một chàng trai như thế này? Và, nếu như tác động của sự nam tính ấy là chưa đủ thì cái cách mà chàng nhìn vào nàng như kiến tán thưởng là một lời khen kỳ quặc nhất mà nàng từng nhận được.

"Ngài đang nhìn tôi không chớp mắt đấy."- Nàng thở ra, và chàng nhếch mép cười- "Nếu em không muốn bị cánh đàn ông nhìn chăm chăm, cứ ở yên trong nhà."

Holly cười khúc khích: "Tôi đang ở trong nhà kia mà."

"Đúng vậy."- Hoàng tử nhấc vai làm điệu bộ lười nhác- "Trong trường hợp đó, ta không thể tìm ra giải pháp nào phù hợp. Vậy nên em phải chịu đựng cái nhìn đó của ta thôi, tesoro."

"Ngài nói tiếng Ý ư?"

"Ta đang nói bất kì thứ ngôn ngữ nào miễn là nó có được kết quả như ta mong đợi." Chàng rì rầm, và nàng đã cười một cách hào hứng vì sự tự tin thái quá của chàng và chàng đã làm cho nàng cảm thấy mình thêm đẹp hơn.

Được chàng đánh giá cao như vậy, nàng đột nhiên cảm thấy mình trở nên nữ tính và hấp dẫn hơn. Bị loá mắt bởi các vẻ đẹp của chàng mang lại, và bởi cái sự thật rằng cái cách mà chàng nhìn nàng một cách không thể tin được, trái tim nàng trở nên nhẹ nhàng như thể nó được lấp thêm đôi cánh, và sự tự tin đã trở lại với nàng.

Được rồi, nên nàng không phải là kiểu phụ nữ mà Eddie thích.

Nhưng người đàn ông đang đứng trước mặt nàng đây- chàng Hoàng tử đẹp trai có một không hai này, người có thể có được những người phụ nữ xinh đẹp nhất- đã nói nàng là người phụ nữ mà chàng không thể cưỡng lại được.

"Em cũng đang nhìn chăm chăm vào ta đấy thôi."- Chàng chỉ ra, ánh mắt thích thú khi chàng trượt ngón tay của mình vào mái tóc nàng chậm rãi- "Có lẽ sẽ tốt hơn nếu cả hai chúng ta cùng nhắm mắt lại để không bị phân tâm đối phương đang làm gì."

"Chúng ta đang làm gì?" Với khao khát yếu ớt, Holly đang tìm kiếm từ để biểu đạt, và nụ cười của chàng ngày càng mở rộng khi chàng nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nàng và hạ thấp miệng mình từ từ về phía nàng.

"Ta nghĩ nó được gọi là 'sống trong từng khoảnh khắc'. Và việc hôn em là khoảnh khắc tuyệt vời nhất mà ta từng có trong đời." Chàng nói giọng khàn khàn, đôi môi thối ra một hơi dài với nàng.

Nàng chờ đợi trong sự mong chờ thống thiết, nhưng chàng không có vẻ gì là vội vàng để trao nàng thêm một cái hôn nồng cháy khác một lần nữa. Holly hé mở đôi môi mình, hy vọng chàng có thể nhận thấy lời gợi ý 'mời mọc' của nàng.

Cái thứ quý quái nào đã khiến nàng có thể dừng việc chàng hôn nàng như thế cách đây ít phút vậy?

Với một tiếng rên yếu ớt của sự tuyệt vọng, nàng nhìn vào mắt chàng, thấy những nụ cười nơi cửa miệng và nàng nhận ra chàng đang trêu chọc nàng.

"Nó thật sự không tốt chút nào, thưa Hoàng tử." Miệng nói vậy nhưng nàng cũng nở nụ cười và cơ thể nàng như lại được lửa thổi bùng lên.

"Ta không phải là người tốt đâu."- Chàng thì thầm trên đôi môi nàng- "Thật sự là vậy."

"Tôi không quan tâm đến điều đó lắm đâu- làm ơn..."- Nàng ngập ngừng nói và run rẩy trong sự mong đợi- "Ngài hãy hôn lại một lần nữa đi."

Chớp mắt nhìn nàng kèm theo nụ cười hài lòng, Hoàng tử cuối cùng cũng hạ thấp đầu xuống và tuyên bố sở hữu đôi môi nàng một lần nữa. Chàng hôn nàng với kỹ năng tột bậc, cùng sự tự tin và với lòng chiếm hữu của miệng chàng trên từng cánh môi hé mở của nàng.

Tất cả các giác quan của nàng đều như được lấp đầy, nhịp tim tăng lên nhanh chóng và vượt tầm kiểm soát. Holly chỉ cảm thấy nhu cầu bức thiết đòi hỏi của cơ thể mình lúc này- chỉ có chàng mới có thể thoả mãn được nó. Hai cánh tay nàng ghì chặt quanh cổ chàng và nàng cảm thấy có một sự thay đổi đột nhiên nơi chàng. Nụ hôn được chàng thay đổi từ nhẹ nhàng trở nên nồng nhiệt hơn, và nàng nhận ra một cách lúng túng rằng đây không còn đơn thuần chỉ là việc tán tỉnh hoặc trò chơi mang tên 'cậu bé hôn cô bé' nữa. Hoàng tử Casper là một người đàn ông có kinh nghiệm về tình dục, chàng biết chàng muốn gì và có đủ tự tin để đạt được nó.

"Có lẽ chúng ta nên từ từ thôi." Nàng thở gấp, ghì những ngón tay vào đôi vai vững chắc của chàng để giúp nàng khỏi sự run rẩy từ đầu gối.

"Chậm với ta."- Chàng thì thầm, trượt tay vào những đường cong nơi hông nàng- "Ta đang hạnh phúc thưởng thức từng giây từng phút trên cơ thể 'ngon lành' tuyệt hảo của nàng, và trò vui thậm chí còn chưa bắt đầu cơ mà. Tại sao lại phải vội vã nhỉ?"

"Tôi không biết chính xác nó có nghĩa là gì- ồ-"- Đôi môi chàng nóng bỏng kéo một đường gợi cảm xuống cái cổ xinh xắn của nàng- "Tôi không thể tập trung vào bất cứ thứ gì khi ngài làm thế-"

"Hãy chỉ tập trung vào ta thôi."- Chàng hướng dẫn, sau đó chàng ngẩng đầu lên với đôi mắt đen thu hẹp lại- "Người em đang run rẩy. Em lo lắng đấy ư?"

Sợ hãi. Vô vọng. Và một chút ít ham muốn.

"Tôi- tôi thật sự chưa từng làm 'chuyện đó' bao giờ." Lời thú nhận thì thầm của nàng khiến chàng sững sờ.

"Chính xác là"- Chàng nói một cách cẩn thận- "Thật sự là chưa bao giờ ư?" Chàng di chuyển những ngón tay từ mông lên cảm nàng, bắt nàng phải nhìn thẳng vào chàng, đôi mắt thông minh của chàng trở nên sắc bén lạ thường mang vẻ tìm tòi.

Holly nuốt nuốt nước bọt.

Ôi Chúa ơi, chàng sắp sửa bỏ rơi nàng. Nếu nàng nói sự thật, trải nghiệm này, phức tạp, một người đàn ông tuyệt vời sẽ để nàng đi và nàng sẽ dành phần đời còn lại của mình trong sự hối tiếc về nó.

Nàng sẽ để điều đó xảy ra?

Không còn tự hỏi chính mình, nàng vòng tay lại quanh cổ chàng. Nàng không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, nàng không thể nghĩ ra bất cứ điều gì về cảm giác mà nàng đang cảm nhận được, nhưng nàng biết chắc một điều rằng nàng không hề muốn nó dừng lại: "Ý tôi là tôi chưa từng làm 'chuyện đó' tại một nơi công cộng như thế này bao giờ."

Chàng nhượng một bên mày: "Chỉ có hai chúng ta ở đây thôi."

"Nhưng một ai đó có thể bước vào trong."- Nàng ước gì chàng có thể hôn lại nàng một lần nữa. Chàng sẽ nghĩ gì nếu nàng chủ động hôn chàng?-"Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo?"

"Họ sẽ bị bắt."- Chàng nói khô khốc- "Và sẽ được xe đẩy chở tới nhà tù."

"Ồ-" Nhớ chính xác người đang đứng trước mặt này là ai, Holly đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Làm ơn, làm ơn, để chàng hôn nàng lại lần nữa. Khi chàng hôn nàng, nàng quên mất chàng là một Hoàng tử. Nàng lãng quên tất

cả mọi thứ. Cảm giác như thể nàng đang đứng trên khoảnh khắc có thể thay đổi cuộc đời mình, Holly ngược mắt nhìn chàng và chàng đã cười, tiếng cười trầm khàn đầy lôi cuốn.

"Em nói nhiều quá rồi, em có biết không? Vậy là có hay không?" Chàng vuốt một lọn tóc bướng bỉnh khỏi đôi má đang ửng hồng của nàng một cách chậm chạp, một cử chỉ đầy gợi cảm, và cái chạm đó đủ để làm thân nhiệt nàng tăng thêm vài độ.

Chàng đưa cho nàng sự lựa chọn.

Chàng muốn nói với nàng rằng, nếu chàng lại hôn nàng lần nữa, thì nó sẽ đi theo cái cách chàng muốn mà không còn bị bất cứ thứ gì xen ngang cả.

"Có."- Nàng thì thầm, biết rằng điều đó là cái giá phải trả, nhưng nhiều hơn thế là nàng tình nguyện và sẵn sàng làm điều đó- "Ồ, có."

Nếu nàng hi vọng sự khuyến khích của mình sẽ được đáp lại bằng một nụ hôn, thì nàng đã thất vọng.

"Nếu em muốn mọi thứ phải chậm lại,"- Chàng thì thầm thì trên cuống họng nàng- "Ta cho rằng ta có thể ăn món tráng miệng mà nó đã chờ sẵn này giờ ở trên bàn."

Holly đưa ra một tiếng rên yếu ớt của sự thất vọng, sau đó chàng ngẩng đầu lên và nàng nhìn thấy các tia nhìn xấu xa trong mắt chàng: "Ngài lại trêu tôi lần nữa."

"Em đã yêu cầu ta phải từ từ, tesoro."

Nàng dường như cảm thấy khó thở: "Có lẽ tôi nên thay đổi lại suy nghĩ của mình thôi."

"Sau đó, tại sao em không nói lên thứ em muốn là gì?" Chàng cười đầy quyến rũ và kèm theo một chút gì đó lém lỉnh làm cơ thể nàng như tan chảy theo nụ cười đó.

"Tôi muốn ngài hôn tôi lần nữa." Và dừng dừng lại.

"Phải không?"- Đầu chàng cúi xuống về phía nàng, đôi lông mi dày một phần che đi sự chế nhạo trong đôi mắt ấy- "Em không có quyền ra lệnh cho ta."

"Và ngài đang định bắt tôi đi ư?"

"Đó chỉ là ý nghĩ mà thôi."- Chàng nói trên đôi môi nàng- "Ta có thể còng hai tay của em và nhốt em vào chiếc giường của ta cho tới khi ta chán thì thôi."

Suy nghĩ mạch lạc cuối cùng trong nàng là 'Xin đừng để chàng cảm thấy nhàm chán', và sau đó chàng nhắc nàng lên, và sự đòi hỏi ở đôi tay chàng trên đùi nàng làm nàng không thể không quấn đôi chân quanh eo chàng. Có những tiếng lách cách mờ nhạt của những đồ sứ va vào nhau khi chàng đặt nàng ngồi trên bàn, và chỉ khi nàng cảm thấy sự thô ráp của phéc-mơ-tuya cọ vào phần da thịt mềm mại của đùi nàng, nàng nhận ra rằng bằng một cách nào đó chàng đã kéo chiếc váy lên tận eo nàng.

Với một hơi thở hỗn hển của sự bối rối, nàng nắm chiếc váy trong tay, nhưng nàng cảm thấy chàng đang cố đẩy cơ thể mình vào người nàng.

"Ta yêu những chiếc vớ." Chàng rên rỉ, đôi mắt đen láy của chàng bốc cháy với sự nhiệt tình khi quét chiếc vớ bằng ren đang bọc quanh đùi màu trắng sữa của nàng.

Bắp đùi không gầy chút nào.

Chồi non của sự tự tin khi này giờ đang dần héo mòn và chết đi dưới sự xem xét kỹ lưỡng trắng trợn của chàng, và Holly giật giật không-thật-sự-hiệu-quả gấu váy của mình, cố gắng che đi đôi mắt: "Sylvia cứ khẳng khẳng rằng phải mang những chiếc váy kiểu này,"- Nàng thì thầm- "Ngài có nghĩ là ngài nên thôi nhìn vào tôi như thế được không?"

"Không, ta không thể."- Chàng vừa nói vừa cười quả quyết với nàng, và di chuyển đôi tay mà này giờ chàng để trên hông nàng lên nắm đôi tay nàng để chúng vòng quanh cổ chàng- "Hãy hít một hơi thật sâu nào."

"Tại sao?"

Một nụ cười quý quyết đã biến khuôn mặt đẹp trai của chàng trở nên xấu xa: "Bởi vì ta muốn em đừng nói gì cả và đừng để ta di chuyển đôi tay của mình lần nữa. Ta sẽ không bao giờ buông bỏ cặp hông khêu gợi xinh đẹp của em ra lần nữa đâu."

Đang nhảy cảm với nó nên Holly căng thẳng và chỉ thư giãn lần nữa khi nàng nhận thấy chàng đang thích thú khám phá cơ thể nàng: "Ngài thích chúng ư?"

"Ta chỉ muốn hoà mình vào cơ thể nàng. Bài tập thể dục bí mật là gì vậy? Phẫu thuật thẩm mỹ?"- Chàng rên lên, nắm lấy hông nàng và kéo nàng lại với sự cương cứng mạnh mẽ của mình- "Rốt cuộc em đã làm gì với nó vậy?"

"Tôi ăn quá nhiều bánh quy." Holly lẩm bẩm sự thật, và chàng phá lên cười.

"Ta yêu sự hài hước của em. Và từ giờ em có thể hy vọng rằng mình sẽ được nhận một thùng bánh quy với hương vị ưa thích mỗi ngày."

Hơi choáng váng rằng chàng thật sự thích những đặc điểm xấu xí của nàng, và cố gắng không bị sốc bởi tình dục không biết xấu hổ của chàng,

Holly sắp sửa nói gì đó khi môi chàng va chạm với môi nàng lần nữa và như có tia lửa phát nổ trong đầu nàng. Cái cảm giác như là được đứng trung tâm màn biểu diễn pháo hoa, và nàng rên lên một cách hoài nghi khi chiếc áo sơ mi của nàng mở tung và áo nịt ngực rớt xuống đùi nàng.

"Và đây cũng là kết quả của chế độ ăn bánh quy đó phải không?"- Một tia sáng đầy sự tán thưởng loé lên trong mắt chàng, chàng di chuyển ánh nhìn từ朦胧 lên ngực nàng- "Dio, em thật tuyệt vời. Ta thậm chí đã không suy nghĩ được gì cả khi ta ở chung với em đấy."

Có thứ gì đó không đúng trong lời nhận xét của chàng. Trước khi nàng có thể phân tích chi tiết hơn, chàng kéo những ngón tay mình xung quanh một núm vú của nàng và nó lắc lư dọc theo cơ thể nàng trong niềm vui. Sau đó đầu chàng từ từ hạ xuống, miệng ngậm một bên vú và dùng đầu lưỡi của chàng búng vào núm vú đó của nàng.

Bị tra tấn bởi cảm giác, đầu của Holly ngửa ra sau. Kiểm chế những tiếng rên rỉ bởi sự đụng chạm chuyên nghiệp của chàng, bị đưa đến đỉnh điểm của sự bùng nổ bởi sự giàu kinh nghiệm của chàng, nàng biết nàng đã hoàn toàn mất kiểm soát nhưng thậm chí không để ý điều đó lắm. Nàng cảm thấy mình giống như là một tay đua nghiệp dư đang bám vào lưng của một con ngựa giống thuần chủng.

Sự nhói lên ở vùng dưới cơ thể nàng và điều đó làm nàng không thể chịu đựng thêm được nữa. Nàng dựa người vào chàng và rên lên với sự đòi hỏi khẩn thiết. Để làm giảm bớt nhiệt độ mà nó đang đe dọa có thể đốt cháy người nàng, nàng bấu ngón tay mình vào vai chàng.

"Làm ơn- Ôi- Làm ơn."

"Là vinh hạnh của ta." Mắt chàng giờ đây hừng hực như hai ngọn lửa, hàm răng cứng lại, những vệt mồ hôi túa ra làm nổi bật gò má khi chàng lướt qua má và đôi môi hé nở của nàng. Sau đó chàng đặt nàng nằm trên

bàn và tiến về phía nàng, cơ bắp trên đôi vai chàng chụm lại để bảo vệ nàng khỏi trọng lượng cơ thể mình.

Cảm giác như thể nàng đang trần truồng nằm trên một đồng lửa, Holly rên rỉ khi chàng hôn nàng chậm rãi và đầy gợi tình.

"Em là món ăn ngon nhất từng được đặt trên bàn ăn của ta đấy, cô nàng phục vụ của ta." Chàng thì thầm, những ngón tay thông minh của chàng đang ngao du xuống phía dưới cơ thể nàng. Sự thân mật của những ngón tay chàng mang lại đã dẫn đến một hơi thở hỗn hển khác trên môi nàng. Và tiếng thở gấp ấy chuyển thành những tiếng rên rỉ nhỏ khi chàng khám phá cơ thể nàng một cách dễ dàng và coi thường, không chút quan tâm đến sự khiêm tốn nào cả.

"Em đang bảo vệ điều gì?" Câu hỏi với giọng khàn khàn trầm thấp của chàng đã không tiến vào được vùng não bộ đang đầy sự choáng váng của nàng. Và nàng tạo ra một âm thanh khó hiểu, chân nàng quăn chặt quanh lưng chàng, cơ thể nàng uốn cong lên với mục đích giảm đi nỗi nhức nhối mà chàng đã tạo ra.

Môi chàng lại lần nữa tìm đến nàng và nàng cảm giác được cánh tay mạnh mẽ của chàng đang siết chặt hông nàng. Chàng trở mình, nghiêng mình một chút, và sau đó đâm mạnh vào nàng với một lực đẩy quyết đoán đã tạo ra một tiếng rên hoài nghi từ chàng và một tiếng thở hỗn hển ngạc nhiên từ Holly.

Một vụ nổ của niềm vui không thể tin được đột nhiên bị phân tán bởi nỗi đau như cắt cơ thể làm đôi, và tiếng kêu sắc nhọn của nàng đã khiến chàng khựng lại ngay lập tức.

Sự đau đớn lẫn bối rối hoà quyện vào nhau và trong một khoảnh khắc, Holly đã cắm sâu những móng tay cứng nhọn của mình vào trong da thịt của vai chàng, sợ rằng nếu di chuyển một chút thôi sẽ càng làm nó tệ hơn.

Bất thành linh nổi đau đớn qua đi và thay vào đó chỉ còn là khoái cảm- sự tối tăm, niềm vui cảm đoán giờ đây đã vẫy gọi nàng tiến sang một thế giới hoàn toàn mới. Nàng di chuyển hông mình không ngừng, không chắc chắn đó là điều mà nàng muốn chàng làm hay không, nhưng cần chàng làm một điều gì đó.

Có một khắc chàng do dự khi lướt nhìn đôi gò má ửng đỏ của nàng, sau đó chàng tiến sâu vào nàng một lần nữa, nhưng lần này nhẹ nhàng hơn, đôi mắt nhìn chăm chăm vào nàng từng giây từng phút như chàng đang giới thiệu với nàng một sự thân mật, gần gũi kiểu này- hoàn toàn mới mẻ đối với nàng. Và cái khoái cảm ấy không giống như cái mà nàng đã từng tưởng tượng. Nó đã thổi bay đi tâm trí nàng.

Nàng không biết bản thân mình là ai- khoái cảm tràn đầy trong cơ thể nàng và kỹ năng làm tình tuyệt diệu của chàng thì không còn cần bàn cãi gì thêm nữa.

Với một cú đẩy mạnh bất ngờ, nàng lên đỉnh và nàng cảm thấy mình như được ném lên tận trời xanh, những ngôi sao thi nhau nổ tung trong đầu nàng khi chàng liếm hết những giọt nước mắt của sự sung sướng vào trong miệng, và chàng cũng đạt đỉnh với một tiếng rên dài đầy thoả mãn.

Dần dần nàng cũng bình tâm lại, ý thức được tiếng thở khó nhọc của chàng và tim nàng đập điên cuồng và dữ dội. Chàng chôn mặt mình vào cổ của nàng, và Holly tập trung vào mái tóc đen bóng loáng của chàng với cái nhìn chăm chăm và chết lặng với sự hoài nghi.

Nó đã xảy ra?

Tràn ngập với biểu cảm mà nàng không thể định nghĩa được, nàng nhấc cánh tay và thử chạm vào người chàng, kiểm tra chàng là thật hay chỉ là mơ.

Nàng đột nhiên cảm thấy căng thẳng dâng lên qua thân hình đầy mạnh mẽ của chàng và nghe thấy tiếng chàng hít thở dồn dập. Sau đó chàng di chuyển đầu và nhìn thẳng vào mắt nàng.

Với Holly đây là giây phút mà nàng cảm thấy ấm cúng, thân mật nhất trong đời, và khi chàng mở miệng để nói, trái tim nàng mềm nhũn.

"Trận đấu đã bắt đầu."- Chàng nói lè nhè nhưng dứt khoát- "Nhờ em mà ta đã để nhờ mất phần đầu trận rồi."

Casper nhìn xuyên qua tấm kính thuỷ tinh của phòng Tổng thống băng xuống sân vận động, lưng đối mặt với nàng, nội tâm đấu tranh để lấy lại sự kiểm soát sau khi đã xảy ra- không hề hoài nghi gì- là cuộc làm tình thú vị nhất mà chàng đã trải qua trong đời.

Trên sân đấu lúc này, đội tuyển Anh đang sở hữu trái bóng, nhưng là lần đầu tiên chàng không ngồi tại ghế trên khán đài và theo dõi trận đấu.

Có một điều gì đó nữa mà chàng không thể hiểu nổi.

Cái quái gì đã xảy ra thế này?

Tại sao chàng lại không hề nóng vội để xem trận đấu?

Và từ lúc nào thì chàng lại mất kiểm soát khi làm tình với một người phụ nữ vô tội trên bàn?

Vô tội.

Chỉ tới bây giờ chàng mới nhận ra được tất cả dấu hiệu đều ở đây cả. Và chàng đã bỏ nhờ chúng. Hoặc là chàng đã lơ chúng đi chẳng?

Nói thế nào đi nữa, giờ chàng đã nhận thức được tính châm biếm của tình huống này.

Chàng đã có quan hệ với những cô nàng đẹp bậc nhất, giàu kinh nghiệm và cũng rắc rối nhất, nhưng không ai trong số họ có thể làm chàng cảm thấy thoải mái như cách mà nàng đã làm.

Có khả năng đây là lần đầu tiên chàng hưởng thụ nó một cách đơn giản và đơn thuần nhất. Dục vọng đã bị sự thèm khát nguyên thủy, bản năng của động vật lèo lái hơn là động lực từ con người.

Ồ, tất nhiên, nàng biết chàng là một Hoàng tử.

Nhưng chàng biết rõ ràng rằng nàng đã muốn chàng như một người đàn ông.

Nghe thấy sự cọ xát nhẹ giữa quần áo và da thịt, chàng biết là nàng đang mặc đồ. Lần đầu tiên chàng cảm thấy biết ơn về sự tự kiểm soát và kỷ luật cao mà chàng đã rèn được trong quân đội vài năm trước, bởi vì đó là thứ duy nhất ngăn cách giữa sự kiềm chế và muốn được đè nàng lại và làm tình một lần nữa.

Đó ắt hẳn là một giá trị mới lạ, chàng phản ánh dứt khoát, đôi vai chàng căng lên khi chàng nghe thấy tiếng nàng mang giày. Đó là cách giải thích duy nhất về cuộc làm tình một cách bùng nổ mà họ đã chia sẻ cùng nhau.

Chính xác là, nó đã đưa họ đến đâu?

Chàng nhận ra là nàng đang nhìn mình, và sự bối rối trong đôi mắt màu xanh lá tuyệt đẹp chuyển thành sự sững sốt khi có tiếng gõ cửa dè dặt ám chỉ rằng nơi đó cần có sự có mặt của chàng.

Nàng ném một ánh mắt bối rối lên cửa và vượt chiếc váy điên cuồng trên đùi mình. Rõ ràng là có một hàng nút lộn xộn trên chiếc váy, điều đó chứng tỏ nàng đã mặc nó một cách vội vã, với đôi bàn tay không chịu đứng im. Tóc nàng vẫn để xoã, che phủ đi bờ vai gầy guộc giống như cảnh tượng

thay lá của cây cối trong mùa thu, như một cột mốc với màu sắc lộng lẫy, rực rỡ như muốn thông báo sự mật thiết của chúng tới những người nhìn nàng.

Tập trung vào đôi môi mềm mại đó, Casper cảm thấy có một sự thôi thúc bất ngờ mà mạnh mẽ rằng đặt nàng xuống lại bàn và đắm chìm mình trong cơ thể ngọt ngào của nàng một lần nữa.

"Chắc họ đang đợi ngài ở trên khán đài." Giọng nàng khàn khàn cắt ngang dòng suy nghĩ của chàng. Nàng do dự trong một giây và quyết định tiến tới chỗ của chàng ngồi.

"Hoàng tử- Ngài ổn chứ?"

Casper nhìn xuống đôi mắt màu xanh lá ấm áp đó, thấy được sự quan tâm của nàng, và thỉnh thoảng đau đớn rằng không hề muốn nàng rời khỏi đây một chút nào. Có một thứ gì đó hy vọng và lạc quan về nàng, và chàng cảm nhận được nàng chưa khám phá ra rằng cuộc sống này lạnh lẽo và khó khăn đến dường nào.

Nàng cười ấp úng khi nàng nghiên cứu những nét ác nghiệt tạo nên chàng: "Tôi đoán đây là giây phút mà ngài gọi là vụng về. Vì vậy-" Nàng vẫy tay- "Tôi phải trở về với công việc của mình và ngài-..." Giọng nàng nhỏ dần và hàm răng trắng đều cắn cắn môi dưới. Sau đó nàng hít thở một hơi sâu, rút ngắn khoảng cách giữa họ, nhón chân và hôn nhẹ vào môi chàng: "Cảm ơn ngài,"- Nàng thì thầm- "Cảm ơn về những gì mà ngài đã làm với tôi."

Bị bất ngờ, Casper đứng sững tại chỗ, cảm giác bị bao bọc bởi người phụ nữ ấm áp và mềm mại này. Nàng có vị như những trái dâu tây và nóng bỏng như mùa hè và thân thể chàng như muốn bùng nổ ngay lập tức.

Nếu chàng không chết, chàng nghĩ một cách lơ đãng, một phần của chàng đã mất đi vì những gì đã xảy ra trước đó. Nhưng chàng vẫn còn đứng

vững.

Sau đó chàng nghe thấy một tiếng ăn mừng lớn từ đám đông đằng sau lưng chàng và biết ngay chuyện gì đã xảy ra.

Không vô tội chút nào, chàng nghĩ tàn nhẫn. Nếu không thì nàng ấy đã chẳng lợi dụng cơ hội này. Nàng hôn chàng ngay tại cửa sổ, là tâm điểm của vô số những máy chụp hình phủ khắp trận đấu và từ đám đông.

Những chiếc máy đó từ giờ tập trung vào họ.

Có thể nàng là một người không có kinh nghiệm trong 'chuyện đó', nhưng rõ ràng là điều đó đã chẳng ngăn được một kế hoạch.

Ngạc nhiên là chàng còn có khả năng cảm thấy ảo tưởng bị tan vỡ và giận dữ điên tiết chính mình vì một lỗi căn bản như thế, Casper khoá chặt những ngón tay quanh cổ tay nàng và gỡ bỏ cánh tay nàng khỏi cổ mình.

"Em có thể dừng lại được rồi đấy. Nếu em nhìn thấy đằng sau ta thì em đã đạt được mục đích của mình rồi đấy."

Nhận thấy ánh mắt rối bời của nàng và sau đó sự chú ý của nàng cố định vào cái gì đó sau lưng chàng. "Lạy Chúa."- Nàng che miệng- "Sao ngài biết được?"- Giọng nàng thấp thoáng sợ hãi, rồi nàng liếc chàng trong cái nhìn hoảng sợ- "Họ đã chụp được cảnh tôi hôn ngài. Và nó được hiện trên những màn hình khổng lồ đó."- Giọng nàng cất cao lên, má nàng trắng bệch, và nàng nhìn miễn cưỡng trở lại sân vận động với giọng rên rỉ không thể tin được- "Họ cứ chiếu lặp đi lặp lại. Ôi Chúa ơi, tôi không thể tin được- Nó trông như thể tôi là- tóc thì xoã dài như vậy còn mỏng thì trông thật to, và- mọi người đều đã nhìn thấy."

Nhìn xuống sân đấu, Casper thờ ơ lạnh lùng nhìn bạn của chàng, đội trưởng đội tuyển Anh, ném bóng vào cột với nỗ lực hy vọng ghi bàn của mình.

"Quan trọng hơn là, em đã làm tuyến Anh mất ba điểm rồi."

Với cái nhìn thờ ơ, chàng nhận ra là mình phải sắp sửa gọi đội an ninh vào để bắt nàng ra khỏi đây, nhưng trước khi chàng có thể nói thì nàng ném cho chàng cái nhìn quở trách và nhanh chóng đi đến cửa.

"Đừng rời khỏi đây." Casper đe dọa, nhưng nàng làm lơ, giật mạnh cửa, lách mình giữa hai trong số bảo vệ an ninh gác cửa và chạy nhanh ra khỏi tầm mắt chàng.

Không quen với việc người khác không tuân theo mệnh lệnh của mình, Casper đứng im lặng sững sờ trong vài giây và sau đó đưa ra mệnh lệnh duy nhất Đội trưởng ban An ninh: "Hãy đi tìm cô ta."

"Xin ngài cho biết quý danh của cô ấy là?"

Casper nhìn chăm chăm xuyên qua cánh cửa: "Không."- Chàng nói dửng dưng- "Ta không biết."

Tất cả những gì chàng biết là nàng không hề vô tội và ngây thơ như mình vẫn tưởng.

~*~

Cảm thấy vô vọng ngoại trừ một ước muốn duy nhất là trốn khỏi thế giới này, Holly chạy ào ra khỏi cửa, co mình lại khi đi ngang qua màn hình ti vi lớn kịp lúc để nghe bình luận viên nói: "Trông có vẻ như Hoàng tử Casper đã ghi điểm mở đầu cho riêng mình."

Bay vút xuống cầu thang, nàng tình cờ thấy chị Sylvia, người đang đi lên hướng về phòng Tổng thống với dáng vẻ như một vị tướng lĩnh đang dẫn đầu một đội quân tiến vào xâm chiếm lãnh thổ quân địch.

"Sylvia." Thở hỗn hển, Holly nhìn chăm chăm vào người phụ nữ đó trong im lặng sợ hãi, nhận thấy ngọn lửa giận dữ trong mắt và đôi môi mím chặt lại thành một đường.

"Sao cô dám?"- Sylvia nói với giọng giận dữ- "Sao cô có thể làm tôi bị bẽ mặt bằng cách này? Tôi nhận cô bởi vì tôi nghĩ cô là một người nhạy cảm và phù hợp với công việc này. Và cô đã gây ra tiếng xấu cho công ty tôi!"

"Không!"- Cảm thấy tội lỗi, bị choáng ngợp bởi hoảng loạn và bị sỉ nhục, Holly lắc đầu- "Họ thậm chí không biết em là ai, và-"

"Các tờ báo chí nước Anh sẽ có được cái tên của cô trước khi cô ra được khỏi sân vận động này,"- Sylvia thốt lên- "Toàn cả nước đã nghe được lời bình luận rằng: "Có một cô gái không giống với suy nghĩ của Anh quốc." Nếu cô muốn tai tiếng nhếch nhác thì cô đã thành công rồi đấy."

Holly nao núng trước những lời nói như có gọng kìm của Sylvia, cảm thấy dễ bị tổn thương như một chiếc thuyền chèo nhỏ đã bị lạc giữa cơn bão tố lớn ở ngoài biển. Nàng đã làm gì thế này? Đó không gọi là phạm pháp khi nàng muốn giữ nó là bí mật riêng tư của chỉ riêng mình nàng. Đó là- Đó là...: "Hoàng tử Casper đã từng hôn rất nhiều người phụ nữ,"- Nàng lẩm bẩm- "Nên nó không hơn không kém chỉ là một câu chuyện-"

"Cô chỉ là người hầu bàn!"- Sylvia la lên với sự giận dữ- "Dĩ nhiên đó chỉ là một câu chuyện!"

Holly nhìn chăm chăm vào người quản lý với sự im lặng phát hoảng, nhận ra rằng nàng thậm chí đã chưa bao giờ từng nghĩ đến hậu quả của việc họ đã làm. Nàng đã không nghĩ gì cả. Lúc đó nàng như được một cái gì đó vô hình thúc đẩy làm 'chuyện đó' theo bản năng; nàng cắn môi và cười một cách cuồng loạn.

Những sự riêng tư thân mật trong cuộc sống tình yêu đã bị chiếu trên màn hình rộng sáu mươi chín mét chỉ để làm giải trí cho đám đông với tám mươi hai ngàn người ngồi ở ngoài kia?

Nàng nói một cách đau đớn: "Sylvia, em-"

"Cô đã bị sa thải!"

Thế giới như sụp xuống quanh nàng, Holly đã định cầu xin Sylvia tha thứ cho đến khi bắt gặp bóng dáng của Eddie sải bước về phía họ, khuôn mặt anh ta giống như mây đen vậy.

Không thể chịu được nữa, Holly thở gấp nói xin lỗi lần nữa và chạy về phía nhà bếp. Trái tim đập liên hồi, đôi má đỏ rực vì chạy, nàng chộp lấy cái túi xách và áo khoác của mình, khoác vào người rồi đi thẳng ra cửa.

Nicky chặn nàng lại: "Cậu định đi đâu?"

"Tôi không biết." - Cảm thấy choáng váng, Holly nhìn cô bạn với vẻ bất lực- "Nhà. Bất cứ đâu cũng được."

"Cậu không thể về nhà được. Đó sẽ là nơi đầu tiên họ sẽ điều tra ra được đấy." - Nhanh nhẹn và có kinh nghiệm, Nicky đưa cho nàng chiếc mũ và một chùm chìa khoá- "Hãy đội chiếc mũ này lên và che mái tóc rực lửa của cậu đi. Sau đó hãy đi tới căn hộ của mình."

"Nhưng đâu có ai biết tớ là ai."

"Bây giờ họ sẽ biết nhiều hơn là cậu tưởng đấy. Hãy nghe tớ, đến nhà mình, kéo hết rèm cửa sổ lại và đừng mở cửa hay trả lời bất kỳ ai ngoài cửa. Cậu có tiền để đi taxi đó không?"

"Tớ sẽ đi bằng xe buýt." Quá sốc để tranh luận gì thêm, Holly nghe lời hất mái tóc thành một bó rối nhét chúng dưới chiếc mũ.

"Không được."- Nicky nhét tờ tiền vào tay nàng- "Hãy đón taxi- và cầu trời cho người tài xế chưa nhìn thấy cậu trên truyền hình. Hãy đi và nghĩ đến điều đó, ngồi giả vờ như đang bị cảm lạnh hay bị gì đó rồi hãy che mặt cậu lại. Đi! Nhanh đi thôi!"

Nhận ra là nàng bị đặt trong tình cảnh một mớ sự việc hỗn độn mà nàng không kiểm soát được, Holly bắt đầu đi ra cửa khi Nicky nắm tay nàng lại.

"Hãy trả lời mình một câu thôi."- Nicky thì thầm, đôi mắt loé lên tia xảo quyệt- "Những tin đồn về kỹ thuật điêu luyện của Hoàng tử- nó đúng chứ?"

Holly chớp mắt: "Tớ-"

"Rất tốt, phải không?"- Nicky giương môi chậm chậm cười- "Tớ đoán đó là câu trả lời. Thôi đi đi cưng à."

~*~

Cố gắng tập trung vào trận đấu, Casper theo dõi cầu thủ chạy cánh tuyển Anh lạng vòng quanh đối thủ và lặn đi ở góc sân.

Cô gái tóc vàng buồn-chán thờ hờ hển trong sự cảm thông: "Ôi, không. Anh chàng tội nghiệp đã vấp ngã. Ngay trên đường biên. Tại sao mọi người lại tán thưởng điều đó?"

"Anh ta không vấp ngã mà chỉ cố gắng ghi điểm mà thôi."- Casper càu nhàu, bực bội với lời nhận xét không thích hợp của mình- "Và họ tán thưởng điều đó chỉ vì đó là kỹ thuật mà không phải ai cũng làm được."

"Em hoàn toàn không hiểu được luật chơi môn này,"- Nàng ta lẩm bẩm, mắt lang thang đi tới một nhóm các cô gái ở phía sau khu Hoàng gia-

"Giày đẹp đấy. Em thắc mắc là cô ta đã mua đó ở đâu? Có bất kỳ tiệm giày nào khá khá ở đây không nhỉ?"

Casper bị chặn lại bởi lời nhận xét của cô ta, tiếp tục theo dõi cầu thủ tuyển Anh đang chuẩn bị cho một cú ghi điểm.

Một sự im lặng tràn trong sân vận động và Saskia liếc xung quanh mình với sự sững sốt: "Em chẳng hiểu gì cả. Tại sao mọi người lại giữ im lặng như thế? Và tại sao anh chàng điển trai đó lại cứ nhìn chăm chăm hết trái bóng rồi đến cái cột thế? Anh ta đang phân vân có nên ném bóng đi hay không ư?"

"Anh ta nhận ra rất khó để ghi điểm từ đường biên đó. Anh ta đang tập trung."- Casper vẫn dán mắt nhìn xuống sân- "Nếu em còn mở miệng nói một lần nữa ta bắt buộc phải khiến em rời đi đấy."

Saskia ngoan ngoãn ngậm miệng lại, trái banh được ném xuyên qua những cây cột, đám đông hú hét lên mừng rỡ, và Casper hài lòng quay sang nhìn cô nàng tóc vàng đang bồn chồn ngồi cạnh chàng một cách uể oải: "Được rồi. Bây giờ em có thể hỏi ta bất cứ điều gì."

Nàng ta nhìn chàng một cách đầy hy vọng: "Trận đấu gần kết thúc rồi phải không?"

Casper khó chịu nhìn cô ta và quả quyết rằng sẽ không bao giờ mời một người mà không có chung niềm đam mê bóng bầu dục với chàng lần nữa: "Chỉ mới là hiệp một thôi."

"Vậy chúng ta phải ngồi xuyên suốt cả trận như thế lần nữa ư? Hãy nói cho em biết tại sao ngài lại quen với đội trưởng của tuyển Anh."

"Chúng tôi đã từng chơi chung cho đội bóng bầu dục khi còn ở trường."

Quyết tâm thu hút chàng nói chuyện với mình khi trận đấu tạm ngừng, Saskia rón rén lại gần hơn: "Thật là xấu xa khi ngài hôn cô hầu bàn đó. Ngài thật sự là một người rất nghịch ngợm. Cô ta sẽ xuất hiện trên khắp các mặt báo, hẳn ngài cũng biết thế. Đó là lẽ đương nhiên."

Phải không?

Casper nhìn đám đông một cách trống rỗng, cố gắng để xoá bỏ mùi hương từ mái tóc nàng và mùi vị của đôi môi nàng- sự mềm mại của cặp môi tròn trịa của nàng.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, nàng đã làm chàng quên lãng đi tất cả. Và không ai khác, ngoại trừ chỉ mình nàng, đã khiến chàng cảm thấy như thế.

"Tại sao sự nổi tiếng và được ưa thích của ngài không bao giờ dừng lại thế?"- Saskia quyết tâm nịnh nọt để lấy lòng chàng- "Bất kể ngài làm gì, những scandal của ngài như thế nào đi chăng nữa thì người dân xứ Santallia vẫn sẽ yêu ngài."

"Họ yêu cậu ta bởi vì biết ơn hẳn đã biến đổi vùng đất này từ trạng thái ngủ yên trong đông đảo nát của một đất nước thuộc vùng Địa Trung Hải trở thành một trung tâm thu hút đầu tư và du lịch nước ngoài. Mọi người đều hào hứng về điều đó." Một trong những người bạn của Casper, Marco- một gã mới chỉ hơn ba mươi tuổi từng học chung ngành kinh tế học với chàng ở trường đại học và bây giờ đã trở thành một thương nhân rất thành công- đã nói như thế. "Santallia là một nơi rất tiềm tàng. Những ngọn đồi phủ đầy tuyết- có những đường đua thú vị- sẽ là điểm đến thu hút một lượng khách du lịch lớn để trượt tuyết vào mùa đông, và mùa hè cũng tương tự như vậy khi có những cuộc đua thuyền ở bờ biển này. Sân vận động bóng bầu dục mới đã được bán cho toàn bộ mùa giải, và mọi người đang nhắc đến giải Grand Prix. Là một địa điểm tổ chức thể thao, sẽ chẳng có ai theo kịp chúng ta đâu."

Nghe về những thành tựu đã đạt được, đáng lẽ ra có thể khiến chàng vui và tự hào hơn, nhưng Casper vẫn cảm thấy trống rỗng.

Chàng không hề muốn tham gia vào cuộc trò chuyện đó và nó đã được thay thế khi hiệp hai bắt đầu vì nó làm chàng xao lãng.

"Xứ Santallia thật sự muốn từ ngài là một người thừa kế, Cas."- Saskia nói rõ ràng với nụ cười ngây thơ- "Ngài không thể chơi môn thể thao đó nữa. Không sớm thì muộn thì ngài cũng phải quên đi cô siêu mẫu đó và nghĩ về vận mệnh tương lai đất nước mình. Ôi không, cuộc chiến thật sự xảy ra trên sân đấu. Họ khoá chặt đối phương lẫn nhau."

Bỏ lại sự bức bối về Marco cũng như sự khai sáng của nàng ta, Casper theo dõi đội này giành giựt bóng với đội khác: "Không có trận đấu nào mà không có 'chiến tranh' cả." Chàng lẩm bẩm và cau mày khi nhìn xuống trọng tài, chờ ông ta thổi còi.

"Ngài có từng đọc qua một cuộc khảo sát rằng ngài được bình chọn là người đàn ông độc thân đáng được chọn làm đấng phu quân nhất trên thế giới chưa? Ngài có thể có được bất cứ người phụ nữ nào mà mình muốn, Cas." Hiển nhiên còn đang bị tác động, Saskia tiếp tục huyên thuyên trong toàn bộ hiệp hai với những lời nói vô nghĩa của mình; mà tất cả đều bị Casper lơ đi.

"Còn một phút nữa." Marco lẩm bẩm, và Casper theo dõi tuyến Anh đang khư khư giữ bóng tiến về phía trước cho tiếng khi tiếng còi hết giờ vang lên.

Đám đông bùng nổ và reo hò sung sướng với chiến thắng của đội tuyến Anh, và chàng đứng dậy, đột ngột chấm dứt những nỗ lực trò chuyện của Saskia.

Với trách nhiệm đang nhấn chìm Casper nhưng chàng vẫn thông thả bước tới chỗ Đội trưởng An ninh đang đứng: "Có tin gì không?"

"Không, thưa ngài."- Emilio miễn cưỡng báo cáo- "Cô ấy đã biến mất."

"Anh tìm ra tên cô ấy chưa?"

"Là Holly, thưa ngài. Holly Phillips. Cô ấy là một hầu bàn, đã ký hợp đồng làm phục vụ thức ăn và đồ uống của một công ty."

"Địa chỉ?"

"Tôi đã cử một nhóm người tới nhà của cô ấy, thưa ngài. Cô ấy không có ở đó."

"Nhưng ta chắc chắn là bọn nhiếp ảnh đã có mặt đầy đủ ở đó." Casper nói dửng dưng, và Emilio gật gật đầu.

"Họ đứng thành hai hàng và chờ để phỏng vấn cô ấy. 'Hoàng tử và cô hầu bàn'- nó chắc chắn sẽ là chủ đề nóng hổi của ngày mai. Ngài có muốn bảo vệ cô ấy không?"

"Một người đàn bà lựa chọn hôn ta trước cái nhìn của ngàn máy chụp hình và paparazzi như thế thì không cần sự bảo vệ của ta đâu- Casper nói với giọng đều đều và khô khan- "Cô ta biết rất rõ mình đang làm gì. Và bây giờ cô ta sẽ chối bỏ hoặc nói dối vì rất khó để ả tìm một chỗ ẩn nấp vào lúc này. Và có những sự mập mờ bí ẩn nào đó sẽ làm câu chuyện của cô ta có giá trị hơn."

Cô ta đã lợi dụng chàng.

Casper cười méo mó. Và chàng cũng đã lợi dụng nàng, phải không?

Emilio cau mày: "Ngài nghĩ cô ấy làm thế để moi tiền ư?"

"Dĩ nhiên rồi." Cô ta đã bạo gan nói lời cảm ơn cho những gì mà chàng đem đến cho ả! Lúc đó chàng không hiểu ý nghĩa của lời cảm ơn đó

là gì, nhưng bây giờ thì nó đã rõ như ban ngày.

Chàng đã chính tay đưa cơ hội truyền thông cho cô ta thật nhiều.

Chàng đang đi tìm cảm giác chán ghét hoặc sự vỡ mộng mà mình nên có. Đáng lẽ đó là điều mà chàng phải có lúc này mà? Rõ ràng là cô ta đã xem trình tiết của mình là cái giá hợp lý để đổi lấy sự nổi tiếng và cái thái độ ấy phải làm cho chàng cảm thấy ít nhất sự thất vọng nhẹ chứ.

Nhưng ảo tưởng đó, sự ghê tởm hay thất vọng đó- tất cả đều chỉ là trong tưởng tượng, và khi nó xảy ra với phụ nữ, chàng trở nên vô tri vô giác.

Emilio vẫn nhìn chàng: "Ngài không muốn chúng tôi tìm cô ấy phải không thưa Hoàng tử?"

Đặt suy nghĩ về đôi môi mềm mại của nàng ta với những đường cong quyến rũ ấy dứt khoát sang một bên, Casper liếc nhìn sang chỗ mà đám đông đang dần trở nên phấn khích điên cuồng: "Ta nghĩ chúng ta nên đảm bảo rằng khi cô ta đã sẵn sàng thì cô ta sẽ xuất hiện. Ngay tại giây phút ả nói dối thì hãy cười vào mặt ả ta và đếm tiền đưa ả là vừa."

CÔ HẦU BÀN CỦA HOÀNG TỬ

Sarah Morgan

www.dtv-ebook.com

Chương Ba

"Đừng khóc nữa!"- Bực tức xen lẫn quan tâm, Nicky choàng tay ôm lấy Holly- "Và- ờ ừm- đó không hẳn là quá nghiêm trọng đâu."

"Nicky, tớ mang thai! Và đó là con của Hoàng tử!"- Holly dờn ánh mắt đỏ hoe và nhìn vào Nicky- "Còn điều gì nghiêm trọng hơn việc này ư?"

Nicky nhăn mặt: "Chẳng phải quá sớm để nói rằng cậu thực sự mang thai khi mà cậu chưa đi khám thử ư? Nó có thể sai."

"Không quá sớm chút nào. Đã trễ hơn hai tuần mà tớ vẫn chưa 'đến tháng'- Holly chỉ tay vào phòng tắm- "Nó không sai. Que thử thai vẫn còn nằm trên sàn khi tớ đánh rơi nó nếu cậu muốn đến kiểm tra, nhưng nó không cho cậu hàng triệu sự lựa chọn nào đâu. Nó đơn giản chỉ là có hay không mang thai mà thôi. Và tớ có! Ôi Chúa ơi, thật không thể nào tin được. Tớ chỉ mới làm tình một lần và giờ đã có thai rồi. Người khác có khi phải thử đến vài năm nhưng chưa chắc gì đã có."

"Ừ, ờm, Hoàng tử hiển nhiên là người 'gieo giống' cực tốt cũng như cực đẹp trai nữa."- Nicky nhún vai bất lực, tìm từ để nói với Holly- "Nhưng cậu đã nói cậu luôn muốn một đứa bé cơ mà."

"Nhưng là của một ai khác cơ! Mình muốn nhận nuôi, chứ không phải là đứa con do chính mình sinh ra. Tớ chưa từng muốn mình là một bà mẹ đơn thân. Đó là điều mà tớ đã tự hứa với chính bản thân là tuyệt đối không bao giờ xảy ra. Nó thật sự là vấn đề nghiêm trọng đối với mình."- Holly rút một chiếc khăn giấy nữa ra khỏi hộp và xì mũi- "Khi tớ ước rằng mình

muốn có một đứa trẻ, tớ mong rằng mình sẽ chăm sóc nó mọi thứ bằng mọi giá."

"Tớ đoán là cậu muốn làm thay luôn bốn phận của một người cha. Trời, cha của cậu thật sự là rất tệ."- Không hài lòng lắm với lời nói của mình, Nicky ngồi lại sô pha và cầm lọ sơn móng tay lên- "Ý tớ là, trên đời này làm gì có ai có tuổi thơ giống cậu, rất tốt bụng và giàu tình cảm, và sau đó chỉ đơn giản là, ờm, bỏ đi? Và lúc đó cậu đã bảy tuổi- đủ để biết mình đã bị bỏ rơi. Và thậm chí cũng chẳng quay lại để tìm và chăm sóc cậu sau khi mẹ cậu đã qua đời. Ý tớ là, vì Thượng đế!"

Chẳng muốn nhớ lại quãng thời gian khó khăn đó, Holly nhấn mình chìm sâu vào túi ngủ: "Cha mình đã không biết mẹ đã mất."

"Nếu ông ấy ở lại thì đã biết rồi."

"Có thể đừng bàn luận về vấn đề này nữa được không?"- Giọng lên cao, Holly lăn lại trên giường và ngược nhìn lên trần nhà- "Tớ phải quyết định thôi. Mất việc làm, và tớ không thể ra khỏi nhà vì đám nhà báo như hồ rình mồi đang chực chờ ở ngoài kia. Và cả thế giới thì đang nghĩ rằng tớ là ả điếm khổng lồ." Nội tâm nàng chìm trong sự xấu hổ, hối hận và nàng áp mặt mình vào gối.

Và nàng là ả điếm, phải không?

Nàng đã làm tình với một người hoàn toàn xa lạ.

Và không chỉ đơn thuần là tình dục- sự liều lĩnh, một cuộc làm tình cuồng dã. Nó đã làm nàng nghẹt thở và đầu óc nàng bị cuốn phăng đi khỏi tội lỗi, lo lắng, đạo đức.

Mỗi khi Eddie chạm vào người nàng, ý nghĩ đầu tiên của nàng luôn là mình không được để mang thai. Nhưng khi Hoàng tử làm thế thì ý nghĩ của nàng là mong chàng hãy làm thế với mình nhiều, nhiều hơn nữa,...

Điều gì xảy ra với nàng thế này?

Đúng thế, nàng đã cảm thấy đau khổ và cảm giác không an toàn sau khi Eddie đòi chia tay, thế nhưng điều đó đã không giải thích hay tha thứ cho nó.

Và sau đó nàng nhớ lại cái cách mà Hoàng tử đã đứng trước mặt và che chắn nàng với đám đông. Liệu có người đàn ông nào khác có được sự nhạy cảm như chàng? Chàng đã nhận ra nàng đau khổ, che chắn nàng, và sau đó...

Phát hoảng với chính mình, nàng cảm thấy hối hận vô cùng, và Nicky giật chiếc túi ngủ ra khỏi tay nàng.

"Đừng hành hạ chính mình nữa. Cậu sắp làm một người mẹ tuyệt vời rồi đấy."

"Sao có thể? Tớ đang định nhờ một ai đó chăm sóc đứa bé này khi tớ đi làm! Và điều đó có nghĩa là người đó sẽ dỗ dành và chăm sóc nó mỗi lần nó khóc!"

"Ồm, nếu đó là sự thật thì tớ nghĩ có lẽ đó là một lợi thế."

Holly lau nước mắt và nhe răng nói: "Đó sao lại là một lợi thế? Tớ muốn ở đó với nó ngay lúc đó cơ."

"Ờ, nếu cậu trúng giải độc đắc."

"Tớ không có đủ khả năng để mua hàng tá tờ vé số chỉ để ngồi chờ đến lượt mình trúng giải được, huống hồ chi tớ còn chẳng thể trả tiền thuê nhà cho cậu được."

"Tớ không phải cho cậu thuê, và cậu có thể ngủ ở ghế sofa miễn là cậu thích."- Nicky nhún vai- "Cậu không thể nào về nhà của mình, đúng

không? Toàn bộ người dân nước Anh này đang sùng sục để tìm cậu. 'Cô hầu bàn đang ở đâu?' là tiêu đề của các bài báo hôm nay. Cửa ngày hôm qua là 'Sự "nô đùa" của môn bầu dục hoàng gia'. Nực cười là họ còn treo giải thưởng lớn nếu ai 'túm' lấy được cậu. Mọi người đều tò mò về nụ hôn đó."

"Ôi trời!"- Holly xì mũi lần nữa- "Mọi người đang 'đói khát' và muốn viết sự thật rằng tớ hôn ngài ấy ư? Không ai có ý tưởng hay quan điểm về điều đó ư?" Cảm ơn Chúa là họ không biết toàn bộ sự thật.

"Chúng ta cần sự cứu trợ ngay bây giờ, con người đều nghĩ đến nó vì họ là con người."- Nicky đi qua đi lại- "Tớ đang đói và trong căn hộ này chẳng còn tí đồ ăn nào cả."

"Tớ không muốn gì cả." Holly nói khỗ sở, quá bối rối để thừa nhận rằng Nicky chính là nguyên nhân mà nàng buồn bởi vì Hoàng tử đã chẳng mất công sức nào để liên lạc với họ.

Mặc dù nàng biết thật là lỗ bịch khi mong chàng sẽ liên lạc với nàng, một phần nhỏ trong lòng nàng vẫn hy vọng chàng sẽ làm thế. Đúng vậy, nàng chỉ là một người hầu bàn và chàng là một Hoàng tử, nhưng chàng thích nàng mà, phải không? Chàng đã đuổi tất cả mọi người ra khỏi phòng để chàng có thể ở bên nàng, và chàng khen nàng đẹp, và sau đó...

Cơ thể Holly bùng lên sự hào hứng của dự vọng đã làm choáng nàng. Chắc chắn là sau một cuộc làm tình cháy bỏng như thế, chàng có lẽ cũng đã bị cảm dỗ nên mới theo dõi mình?

Nhưng sao chàng có thể liên lạc khi mà đám nhà báo còn đang mai phục ở ngoài kia? Nàng tưởng tượng ra trong đầu rằng chàng ấy đang đứng sau bụi cây, thừa cơ sẽ bắt nàng ngay tại cửa. "Cậu có nghĩ là chàng ấy bị làm phiền bởi những tin tức trên các tờ báo đó không?"

"Đừng nói với mình là cậu lo lắng cho ngài ấy nhé!"- Nicky cầm trong tay một gói ngũ cốc- "Ngài ấy đã 'qua cầu rút ván', và đưa hàng tá kẻ thù đến đứng ở ngoài kia!"

Holly cắn cắn môi. Nàng là người mà đã hôn chàng ở cửa sổ đó. Nàng đã không biết gì cả. "Tớ cảm thấy tội lỗi."

"Ôi, làm ơn! Đó là Hoàng tử Casper. Ngài ấy sẽ chẳng hề bận tâm đến những tờ báo kiểu như thế đâu. Chỉ có cậu là bị chịu đựng giày vò mà thôi. Nếu cậu đã hỏi tớ như thế, thì tớ trả lời với cậu rằng đáng lẽ ra, ít nhất thì ngài ấy cũng nên đảm bảo sự an toàn hoặc đưa lời khuyên cho cậu. Nhưng ngài ấy chỉ bỏ đi và ám chỉ cậu hãy tự bảo vệ lấy mình!"

Tinh thần của Holly càng suy sụp hơn: "Ngài ấy đã không biết tớ ở đâu."

"Ngài ấy là một hoàng tử."- Nicky nói khinh khỉnh, ngồi phịch xuống lại ghế sofa với miệng đang nhai đầy ngũ cốc- "Ngài ấy chỉ huy cả một quân đội và hoàn chinh với những lực lượng đặc biệt tinh nhuệ. Ngài ấy có thể tìm thấy bạn trong một giây nếu muốn. MI5, FBI, tớ không rõ nữa- có thể một trong số đó. Chỉ cần ngài ấy ra lệnh và hẳn sẽ có một vệ tinh bay vo ve trên đầu căn hộ của chúng ta."

Co mình lại với ý nghĩ đó, Holly cuộn mình vào túi ngủ: "Đóng rèm lại." Nàng đã làm gì thế này?

"Ồm, cậu có thể trốn nếu đó là điều cậu muốn. Hoặc có thể ra ngoài đó và đám nhà báo đó sẽ phỏng vấn cậu."

"Cậu điên à?"

"Không, tớ nói thật đấy. Nhờ có vị Hoàng tử tôn kính ấy mà cậu đã mất việc và bị nhốt trong này lâu như vậy. Hãy đem câu chuyện của cậu

cho đám người đó. 'Bữa trưa với hương vị tình yêu' hoặc 'khuy áo quyn rũ của xứ Santallia'?"

Holly lắc đầu choáng váng: "Không thể. Tớ không thể làm thế được."

"Cậu còn có đứa bé để cố vũ, ủng hộ cậu cơ mà."

"Tớ không muốn con mình khi nhìn vào quá khứ nó đã được hình thành và nhận ra sự sống của nó được bắt đầu từ người mẹ làm 'chuyện đó' với người cha trên những tờ báo dơ bẩn ấy! Tớ chỉ muốn tất cả mọi chuyện hãy trôi qua thật mau."

Thật là mỉa mai, nàng nghĩ đến điếng người, rằng nàng đã hứng thú đến thế nào về khoảnh khắc này khi nàng còn là thiếu nữ. Nàng đã mong chờ được làm mẹ. Mong chờ có một đứa con của chính nàng- và nó có thể tạo ra một gia đình nhỏ mà nàng muốn.

Nàng thậm chí đã từng thức trắng đêm, tưởng tượng cảm giác khi mang thai như thế nào và sẵn sàng chia sẻ nó với chồng mình. Nàng đã nghĩ rằng chàng hẳn phải rạng rỡ và tự hào về điều đó. Chàng sẽ ôm nàng trong sự hạnh phúc ngập tràn lẫn mang tính bảo vệ và tuyên bố quyết liệt rằng chàng sẽ không bao giờ rời bỏ gia đình nhỏ này.

Chưa một lần, chưa bao giờ mà nàng nghĩ ra là mình sẽ phải gặp tình cảnh thế này và làm tất cả mọi thứ một mình.

Chỉ trong nhất thời, chỉ trong một khoảnh khắc nông nổi- chỉ một- và tất cả ảo tưởng đều vỡ tan tành như bong bóng nước. Thậm chí nàng đã ở trong tình trạng sốc đó thì những ước mơ sâu kín đó vẫn không hề mất đi. Có thể nó sẽ theo nàng trong suốt quãng đời còn lại và tan chảy theo cái chết của nàng luôn. Nàng biết rằng một khi ai đó phát hiện ra nàng đang mang thai thì sẽ không mất nhiều thời gian để cho họ 'tính toán' đâu.

Vì đó là đứa con của Hoàng tử Casper xứ Santallia.

Nicky đứng phắt dậy: "Tớ cần mua chút đồ ăn. Không lâu đâu." Hình bóng của cô ấy đã khuất sau cánh cửa giây trước thì giây sau Holly nghe thấy tiếng chuông cửa. Tưởng là Nicky bỏ quên thứ gì đó nên quay lại, nàng đứng dậy và đi tới mở cửa.

"VẬY đây là nơi mà em đang trốn!" Eddie đứng ở lối đi vào nhà và trên tay cầm một bó hoa hồng đỏ thắm lớn được bọc với giấy bóng rẻ tiền.

Holly chỉ đơn giản nhìn, thỉnh linh nhận ra nàng đã không nghĩ về anh trong suốt hơn hai tuần qua.

"Em không mong là nhìn thấy anh ở đây đâu, Eddie."

Anh ta cười nhẹ: "Anh chỉ mong đó chỉ là một giấc mơ."- Cảm thấy tự tin, Eddie nhìn xuống nàng cười- "Em không định mời anh vào nhà ư?"

"Không. Chính anh là người đã chủ động chia tay trước, Eddie. Em đã rất đau khổ." Holly cau mày. Nhưng nó không kéo dài lâu, phải không? Nó đã được nhường chỗ cho những việc lớn hơn- có thể chẳng? Liệu trái tim tan vỡ ấy đã được lành lặn quá nhanh?

"Anh không thể đứng đây nói về chuyện đó được."- Eddie lách mình bước vào và nhét bó hoa vào tay nàng. Một vài cánh hoa rơi xuống sàn nhà- "Tặng cho em này. Để tha lỗi cho em."

"Tha lỗi?"- Holly nhăn mặt khi gai của hoa đâm vào tay nàng. Đặt bó hoa lên bàn và cầm máu đang rỉ ra từ ngón tay- "Tha lỗi với em chuyện gì cơ?"

"Chuyện em hôn Hoàng tử."- Mặt Eddie đỏ thắm giống với màu của bó hoa hồng này vậy- "Vì em đã làm xấu mặt anh trước đông người như thế."

"Eddie- anh lúc đó đang ngồi chung với cô bạn gái mới của anh đấy nhé."

"Cô ta chẳng có gì đặc biệt. Cả hai chúng ta cần dừng lại việc cứ làm tổn thương nhau thế này. Anh thừa nhận anh đã rất giận khi nhìn thấy em hôn Hoàng tử, và sau đó anh nhận ra rằng chắc hẳn em đã rất đau khổ, khi chứng kiến anh thăng chức và chia tay với anh. Nhưng có vẻ như đã có điều gì đó đã được nói lỏng ra bên trong con người em. Và một cái gì đó hoàn toàn mới đã xuất hiện."- Eddie cười toét miệng như một chàng thiếu niên đang khám phá ra một cô gái- "Em luôn luôn thẹn thùng và có một chút nghiêm trang. Và bất thành linh em rất, ờm, hoang dã. Khi anh nhìn thấy em hôn ngài ấy, anh đã không nhịn được mà nghĩ rằng người đàn ông phải nên là anh mới đúng."

Nhìn anh ta, Holly nhận ra rằng không một lần nào mà trong cả 'tập phim' đam mê với Hoàng tử mà nàng nghĩ là 'người đàn ông này nên là Eddie' cả.

"Anh biết em làm thế chỉ vì muốn mang cảm giác đến cho anh."- Eddie nói tiếp- "Và em đã thành công. Anh thấy em bây giờ có khả năng đam mê. Anh chỉ cần kiên nhẫn với em nhiều hơn."

Hoàng tử đã không kiên nhẫn, Holly nghĩ mơ màng. Chàng ấy là một người nóng nảy. Thô lỗ, đòi hỏi, uy quyền.

"Em không hôn Hoàng tử với mục đích làm anh ghen đâu." Mà vì nàng không thể ngăn được chính mình.

"Anh không bận tâm điều đó. Hãy đeo nhẫn của anh lại đi, rồi sau đó cùng nhau ra ngoài kia và nói với đám ngoài kia rằng chúng ta chỉ cãi nhau và em hôn Hoàng tử chỉ vì muốn làm anh ghen mà thôi."

Holly sửng người vì óc hài hước của anh ta. Anh ta đang đề nghị tái hợp lại. Nhưng giờ nàng đang đi trên một lối đi khác với anh ta rồi.

"Điều đó là không thể."

"Chúng ta sẽ là một cặp đôi tuyệt vời."- Eddie quá tự tin- "Chúng ta sẽ có xe Porsche và một ngôi nhà lớn. Em sẽ không cần làm hầu bàn nữa."

"Nhưng em thích."- Holly khẳng định- "Em thích gặp nhiều người và trò chuyện với họ. Sẽ cần hơn một tách cà phê đấy."

"Nhưng mà có ai muốn dính dáng đến vấn đề của một người khác khi mà em chỉ cần ở nhà và chăm sóc cho anh thôi?"

"Nó không thể xảy ra, Eddie-"

"Anh biết nghe có vẻ giống như truyện cổ tích, nhưng nó sẽ xảy ra. Nhưng mà, những bông hoa đó rất đắt tiền, nên em cần phải cắm chúng vào lọ hoa có nước. Anh cần phòng tắm."

"Ở bên phải."- Holly nói theo phản xạ, và sau đó thở gấp- "Không, Eddie, anh không thể vào đó được." Ôi Chúa ơi, anh đã thấy 'bằng chứng' khi này nàng đã để rơi trên sàn.

Muốn ngăn anh ấy lại nhưng đã quá muộn, nàng đứng đó, bất động như bị tê liệt bởi sự kinh hoàng ở thời điểm này. Đau khổ là điều không thể tránh khỏi. Giống như người vô tội bất lực chứng kiến cảnh xe này tông vào đuôi của xe kia.

Trong một giây đó hoàn toàn yên tĩnh. Và không có sự di chuyển nào.

Sau đó Eddie xuất hiện ở cửa với khuôn mặt trắng bệch- "Ồm,"- Giọng anh trầm xuống và khác với bình thường- "Đó là lý do tại sao em không muốn chúng ta quay lại với nhau."

"Eddie-"

"Em luôn luôn làm giá."- Eddie choáng váng và bước đi loạng choạng, xém vấp ngã tại phòng khách của Nicky. Sau đó anh nhìn nàng, môi xoắn lại với sự kinh tởm- "Chúng ta đã ở bên nhau được một năm rồi! Và chúng ta chưa hề- em luôn làm anh phải đợi."

"Bởi vì em không cảm thấy nó đúng,"- Nàng lẩm bẩm, xấu hổ và lo lắng khi nàng đã phá huỷ lòng tự tôn của mình. Đó là một phần trong cả câu chuyện này, chính nàng cũng không thể nào giải thích được. Tại sao nàng lại giữ khoảng cách nhất định với Eddie và sau đó kết thúc bằng việc nửa trần truồng nằm trên bàn với Hoàng tử trong ba mươi phút?- "Eddie, em thật sự không-"

"Em thật sự không cái gì?"- Eddie hét lên, khuôn mặt méo mó vì cơn thịnh nộ khi anh đi trên sàn nhà bằng gỗ của Nicky- "Em thật sự không biết tại sao mình lại ngủ với ngài ấy? Vậy thì để anh trả lời thay em, được chứ? Em ngủ với ngài ấy vì ngài ấy mang dòng máu hoàng tộc, ngài ấy là hoàng tử!"

"Không-"

"Và em như trúng số độc đắc, phải không?"- Anh ta cười cay đắng- "Không ngạc nhiên khi em chẳng hứng thú với chiếc Porsche của anh. Anh cho là ngài ấy lái chiếc Ferrari màu đỏ, phải không?"

Holly chớp mắt: "Em chẳng biết ngài ấy lái chiếc xe gì, Eddie, nhưng-"

"Nhưng đủ để em biết rằng em sẽ lấy một hoàng tử và sống trong một cung điện!"

"Không đúng. Em còn thậm chí chưa quyết định được mình nên làm gì."

"Ý em là em không biết làm sao để có thể kiếm tiền nhiều nhất có thể ư?"- Eddie bước dài tới cửa, tiện tay lấy luôn bó hoa- "Anh sẽ lấy chúng lại. Em không xứng để có được nó. Và em cũng không hề xứng với anh đâu. Chúc em may mắn với cuộc sống mới của mình."

Holly nhắm mắt khi những cánh hoa va vào khung cửa và rùng mình khi Eddie đóng sầm cửa lại.

Một sự im lặng đáng sợ bao phủ lấy căn hộ.

Một vài cánh hoa vẫn còn nằm vương vãi trên nền nhà nhìn như những giọt máu, và ngón tay nàng đau rát bởi những gai nhọn khi nãy của bó hoa đâm vào.

Nàng cảm thấy sốc. Tội tệ. Và tội lỗi, vì Eddie nói đúng khi nàng đã chia sẻ điều đó với Hoàng tử mà không làm thế với anh.

Và nàng không hiểu.

Nàng không hiểu gì cả.

Nếu là hai tuần trước thì nàng có thể thấy vui với ý tưởng tái hợp lại của Eddie.

Bây giờ thì nàng chỉ thờ phào nhẹ nhõm khi anh ấy đi.

Chìm sâu vào ghế sofa, nàng cố gắng nghĩ lý do một cách rõ ràng và hợp lý.

Không có gì phải lo ngại.

Không ai có thể đoán được là nàng đã mang thai đã được ít nhất bốn tháng rồi.

Nàng có thời gian để lập ra một kế hoạch.

Hai bên là bốn vệ sĩ, cầm trên tay một tờ báo như cầm vũ khí, Casper dùng nó đập vào cánh cửa ở tầng bốn của căn hộ.

"Ngài không cần phải đến tận đây đâu, thưa Hoàng tử."- Emilio liếc lên và xuống con đường- "Chúng tôi có thể mang cô ấy đến trước mặt ngài."

"Ta không muốn chờ lâu thêm nữa," Casper cắn nhần. Trong những tiếng đồng hồ vừa qua chàng cảm thấy là, sau tất cả, vẫn có cảm xúc. Nóng nảy, cùng với giận dữ.

Giận dữ với nàng, nhưng hầu hết là giận với chính mình, rằng đã khiến mình không kiểm chế được mà đến đây. Có chuyện gì xảy ra với mình thế này? Từ khi xuất hiện cơ thể một người phụ nữ tuyệt hảo đã làm cho chàng lơ là và mất kiểm soát thế này? Những người phụ nữ ấy luôn thích ném cơ thể họ vào vòng tay chàng mỗi khi chàng đã cạn râu, nhưng chàng thề là chưa bao giờ trước đây chàng lại hành động như một kẻ thiếu kiểm chế như vậy.

Nàng đã lập ra một cái bẫy và chàng vừa vấp bị trúng kế và sập cái bẫy đó.

"Ta biết là cô ta đang ở đây. Hãy mở cửa."

Trước khi lính của chàng phục tùng mệnh lệnh thì cánh cửa đã mở ra, nàng đứng đó và nhìn chàng.

Bình tĩnh kiểm chế cơn thịnh nộ sắp bùng phát, Casper vẫn đứng im tại chỗ, tạm quên đi nhiệm vụ của mình khi chàng nhìn vào đôi mắt màu xanh lá đầy lôi cuốn ấy.

Holly.

Bây giờ thì chàng đã biết tên của nàng.

Nàng mặc một chiếc áo phong màu hồng nhạt quá cỡ, trước áo được thêu hình con gấu Bắc Cực. Tóc hơi rối được để xoã xuống vai nàng và nàng mang một đôi giày bệt. Rõ ràng là nàng mới vừa ngủ dậy, và nàng nhìn chàng với đôi mắt lấp lánh, gần như là kinh ngạc khi nhìn thấy chàng ở đây: "Hoàng tử?"

Nàng nhìn thì trông không thể trẻ, tươi mới và ngây thơ và Casper tự hỏi mình lần nữa cái gì đã có thể đủ sức lôi kéo và hấp dẫn dục vọng của chàng mà làm tình với một người như nàng.

Những rắc rối của nàng đã được viết rất rõ trên trán nàng.

Sau đó nàng mỉm cười, và chàng ngay lập tức quên đi tất cả mọi thứ xung quanh mình- ngoại trừ hơi ấm từ nụ cười đó toả ra. Cơ tức giận được đè xuống trong lòng, và điều duy nhất còn hiện hữu trong đầu chàng lúc này là đôi chân dài miên man của nàng đã từng quấn quanh eo mình. Casper nghiêng rặng, nhanh chóng xoá bỏ ham muốn đang dần tăng lên trong người, đồng thời giận dữ với chính mình, xen lẫn chút bối rối vì chưa bao giờ trong đời sống tình dục của chàng mà lại ham muốn và khao khát một người phụ nữ mặc áo phong như con nít của nàng.

Viễn cảnh gặp lại nàng như vậy không giống với cái mà chàng đã tưởng tượng ra.

Sao chàng vẫn có thể mà ham muốn với người đã làm đảo lộn cuộc sống của chàng như con thuyền bị lật úp bởi cơn bão giông? Và tại sao nàng lại nhìn chàng chăm chăm như thể là họ đang diễn những cảnh phim cuối cùng trong một bộ phim lãng mạn như thế? Sau khi những 'diễn viên đóng thế' đã được nàng kéo ra thì chàng dự định sẽ đàm phán cứng rắn với nàng.

"Ta thấy em dường như không bận tâm lắm với cách ăn mặc của mình khi biết ta sẽ ghé thăm." Lơ đi một tia bị tổn thương trong mắt nàng, chàng bước dài đi vào căn hộ bé tí mà không cần sự cho phép, để người của mình đứng trước cửa để đảm bảo cho sự riêng tư của họ.

"Ồm, dĩ nhiên là tôi không biết ngài sẽ đến đường đột thế này."- Nàng giật giật mép áo một cách vô thức- "Cũng đã hơn hai tuần rồi."

Casper đánh giá căn nhà với một cái liếc mắt, ngồi xuống ghế sofa và tiện tay cầm cái túi ngủ đã bị làm cho nhàu nhĩ. Thì ra đây là nơi mà nàng trốn: "Ta có bằng đại học chuyên ngành về toán học. Ta biết chính xác thời gian."

Đôi mắt nàng mở to với sự ngưỡng mộ: "Ngài rất giỏi toán ư? Tôi luôn đổ kị với những ai giỏi về những con số. Toán dường như không phải sở trường của tôi."- Một màu hồng từ từ bao phủ lấy má nàng- "Nhưng bù lại điểm môn tiếng Anh của tôi luôn rất cao. Tôi nghĩ tôi thuộc tuýp người thích sáng tạo."

Không hiểu vì sao chủ đề câu chuyện lại hướng về những bảng điểm ở trường, Casper bắt buộc tập trung tinh thần một lần nữa, tình hình nghiêm trọng của vấn đề đang theo hướng gây bất lợi cho chàng: "Em nghĩ gì sau những gì mà mình đã gây ra?"

Căn môi, nàng quay đầu đi một vài giây, sau đó quay lại tập trung nhìn vào mắt chàng: "Có phải ngài đang nhắc đến chuyện tôi hôn ngài cạnh cửa sổ không?"- Nàng nhìn hối lỗi- "Thật vô ích khi nhắc lại nó, nhưng tôi thật sự xin lỗi ngài. Thật sự tôi đã không biết được hậu quả của nó phức tạp như thế. Nhưng ngài nên hiểu rằng tôi thật sự không quen biết với đám nhà báo đó. Tôi cũng không biết sao họ có thể 'mổ xẻ' mà viết bài được như vậy."

"Nhưng dường như em học cách làm quen với người lạ rất nhanh." Những lời biện hộ vờ như vô tội của nàng chỉ khiến chàng thêm tức giận.

Chàng sẽ nhanh chóng tha lỗi và tôn trọng nàng hơn nếu như nàng thừa nhận những gì mình đã gây ra.

Nhưng đã không có lời thú tội nào. Thay vào đó nàng cười có ý thăm dò: "Ồ, tôi đã hơi ngạc nhiên là sao ngài lại cố chấp đến như vậy, nếu đó là điều mà ngài đang muốn nói tới. Tờ báo mà ngài đang cầm trên tay-"- nàng liếc nhìn một cách thận trọng- "-Là một câu chuyện khác nữa? Tôi không biết sao ngài có thể chịu đựng được nó. Hay ngài thật sự chỉ quen cầm vậy thôi?"

Sự thân thiện của nàng thật sự là điều bất ngờ bởi vì nó không phù hợp, và Casper không biết nàng đang nghĩ cái gì. Chẳng lẽ nàng định sẽ tiếp tục nói chuyện kiểu như thế như là một cuộc đối thoại mang tính- ờm- văn minh?

Tờ báo vẫn đang nằm trong tay, chàng bước dài tới cửa sổ và nhìn xuống đường. Họ đã ở đây bao lâu rồi? Lẽ ra thì đám nhà báo đã nên tìm thấy họ rồi chứ: "Ta đã lệnh cho người tìm em đấy."

"Thật vậy ư?"- Khuôn mặt nàng sáng lên, như thể là chàng đã cung cấp cho nàng một tin tốt lành nào đó- "Vậy mà tôi nghĩ- Ờ, tôi đã cho là ngài đã quên tôi rồi chứ."

"Thật là khó cho ta để quên được em"- Chàng thốt lên- "Khi mà tên của em cứ xuất hiện dày đặc trên các tờ báo hàng ngày trong hai tuần vừa qua."

"Ồ."- Nàng hơi thất vọng, điều đó được biểu hiện qua màu sắc nhợt nhạt của đôi gò má và đôi mắt ảm đạm của nàng, như thể là nàng đã mong chờ vào một lý do khác- "Công chúng thật là đáng sợ, phải không? Đó là lý do vì sao tôi đã không ở nhà của mình. Tôi không muốn họ tìm ra tôi."

"Dĩ nhiên là thế rồi. Điều đó sẽ càng làm mọi chuyện thêm rắc rối và tồi tệ, đúng không?" Chàng đợi nàng suy sụp và thú tội, nhưng thay vào đó

nhìn nàng rất bối rối.

"Ngài có vẻ như đang rất giận dữ. Tôi không muốn đổ lỗi cho ngài, mặc dù thật sự tôi nghĩ là ngài cần mọi sự chú ý bây giờ. Ngài có muốn ngồi xuống hay một thứ gì đó khác không?" Nói lắp bắp và cảm thấy căng thẳng, nàng gấp gọn chiếc túi ngủ và áo lại từ trên ghế sofa, một hộp khăn giấy và đôi vớ màu đen mỏng thường xuất hiện trên các tạp chí tình ái nào đó. Lúc nàng cúi người đã để lộ một vài inch* phần da thịt trên đôi chân của nàng, và thân nhiệt của Casper tăng lên một cách bất thường khi mà tiết trời đang lạnh của một ngày tháng hai ở London.

1 inch= 2.54cm

"Ta không muốn ngồi," Giọng chàng trầm xuống, hoảng hốt phát hiện ra rằng mặc dù lỗi là của nàng nhưng tất cả những gì chàng muốn lúc này là đề nàng lên sàn nhà và thực hiện lại cuộc làm tình cháy bỏng của họ như trong ngày hội bóng bầu dục đó.

Mắt nàng nhìn thẳng vào mắt chàng và mọi thứ nàng vừa mới xếp gọn lại rơi bừa bãi xuống đất: "Vậ- vậ ngài có muốn uống chút gì không? Cà phê?" Giọng nàng khàn đi và hoà mình với ý nghĩ rằng cà phê là thứ cuối cùng còn sót lại trong đầu nàng lúc này. Nàng đen mặt đi và trốn tránh ánh nhìn sắc bén của chàng khi nhìn mình, rõ ràng cố gắng để phủ nhận rằng nhiệt độ trong phòng đã chuyển từ lạnh thấu xương đến nhiệt độ nóng muốn thiêu đốt tất cả.

"Không."

"Không. Tôi không cho là nhiều thứ ở đây có thể thu hút được ngài."- Nàng lại vờ vờ mép áo phong của mình- "Xin lỗi- tình hình bây giờ có đôi chút kỳ quái. Thật lòng mà nói thì đến giờ tôi vẫn không tin được ngài đang ở đây. Ý tôi là, ngài là Hoàng tử còn tôi là-"

"Kèm kẹp em ư?"

"Nó thật kỳ lạ."- Nàng nói trong lo lắng- "Và một chút vụng về, tôi e là thế."

"Vụng về?"- Bềnh tỉnh trong việc say mê ngắm đôi môi nàng vì nàng lựa chọn nói tính từ không phù hợp, Casper nhìn nàng- "Chúng ta đã vượt qua sự vụng về đó xa lắm rồi."- Giọng chàng dữ tợn, và chàng nhìn thấy nàng đang bước lùi một vài bước- "Em đang nghĩ gì thế? Trong não em đang có gì vậy hả? Có phải đang nghĩ cách gì để tạo ra lợi nhuận một cách nhanh nhất không? Hay em còn đang tham vọng muốn đoạt được điều gì khác nữa?"

Mặt nàng trắng bệch, những tàn nhang của nàng dần dần hiện rõ hơn trên mũi nàng: "Xin lỗi?"

Casper lật trang đầu tiên của tờ báo và đặt trên bàn: "Ta hy vọng em sẽ không hối tiếc về những gì mình đã làm."

Chàng nhìn nàng xem từng chữ một của tiêu đề tờ báo, đôi môi hồng mềm đang đọc lặng lẽ từng từ một: Đứa con hạnh phúc của Hoàng tử. Sau đó ánh mắt nàng nhìn chàng một cách sợ hãi: "Ôi, không."

"Có thật không?"- Biểu hiện trên mặt nàng đang giết dần bất kỳ hy vọng nào, rằng đám nhà báo đã bịa ra câu chuyện đó để thu hút số lượng bán ra của họ- "Em đang mang thai?"

"Ôi Chúa ơi- làm sao họ biết được chuyện đó? Sao có thể?"

"Nó là sự thật?" Chàng gằn giọng hỏi khiến nàng nao núng.

"Đúng thế!"- Nàng lấy tay che mặt và ngồi phịch xuống sofa- "Nhưng bằng cách nào mà- Ý tôi là, tôi đã không hé răng tiết lộ cho bất kỳ ai."- Tay nàng rơi thõng xuống- "Sao họ có thể biết được?"

"Họ đã dựa vào những kẻ tham lam sẵn sàng bán đi những tin tức dối trá." Giọng nói lạnh lẽo của chàng khiến nàng sốc, và nàng vòng tay ôm lấy bản thân mình như đang bảo vệ mình khỏi điều gì đó.

"Tôi vừa thừa nhận chuyện mang thai ngài liền cho rằng tôi là người đã tiết lộ với đám nhà báo chuyện đó ư? Nó thật sự tồi tệ khi sự việc càng diễn biến phức tạp nhưng-" Nàng dừng lại, giọng khàn đi- "Không phải tôi. Đó là sự thật. Tôi không hề nói chuyện đó với đám nhà báo. Không thể là tôi được."

"Thế em có thể giải thích vì sao câu chuyện đó lại xuất hiện dày đặc trên các trang đầu của những tờ báo châu Âu không? Hôm qua toà soạn báo Hoàng gia đã phải tiếp nhận rất nhiều cuộc gọi đến từ các nhà báo rằng họ muốn bình luận trên các tin tức vui mừng đó là ta sắp được làm cha."- Chàng nhăn mày, bị phân tâm bởi mặt nàng đột ngột tái mét đi- "Em trông thật xanh xao."

"Điều đó ngạc nhiên vậy à? Ngài đã đọc nó chưa?" Giọng nàng cao vút- "Với ngài thì ổn thôi. Nó quá quen với ngài rồi. Mặt chàng luôn xuất hiện trên khắp các mặt báo, nhưng điều này là lần đầu tiên xảy ra đối với tôi, và tôi chán ghét nó! Cuộc sống của tôi đã bị đảo lộn tất cả. Mọi người đang bàn tán về tôi."

"Đó là hệ quả tất yếu của việc tự bán những tin tức đó cho tờ soạn báo của quốc gia."

Nhưng nàng không hề nghe chàng nói gì. Mắt nàng cố định nhìn chăm chăm vào tờ báo đó như thể là chàng đã thả một con rắn cực độc vào căn hộ của mình.

"Ắt hẳn là do Eddie."- Nàng thì thầm, môi nàng hầu như không chuyển động- "Anh ta biết về đứa bé. Chỉ có anh ta mới là người có thể làm chuyện đó."

"Em ghét ta." Casper chẳng bận tâm giọng nói mềm mại của mình, và đôi mắt màu xanh lá của nàng loé lên.

"Tôi ghét ngài ư?- Nàng không thể nhìn như chịu một cái gì đó bị tàn phá nặng nề nếu chàng nói với nàng con thú cưng đáng yêu của nàng đã chết- "Nhưng ngài- Ý tôi là, chúng ta-"

"Chúng ta làm tình với nhau."- Casper nói từng từ với giọng lạnh lẽo, không có thiện cảm gì khi một tầng sắc đỏ chưa kịp chạy khỏi má nàng- "Và em lợi dụng điều đó như một lợi thế."

"Chờ đã- hãy chậm lại. Thế nào mà điều này lại trở thành lợi thế của tôi?"- Một cách thận trọng nàng cầm lại tờ báo và xem kỹ nội dung tờ báo đó, sau đó buông nó ra ngay lập tức như thể là nó làm nàng bị bỏng- "Thật là đáng sợ. Họ biết tất cả mọi chuyện. Thật sự toàn là chuyện riêng tư, như cha tôi đã bỏ nhà ra đi khi tôi lên bảy và tôi đã mất đi sự chăm sóc từ cha, tôi cũng không nói chuyện đó."- Giọng nàng như vỡ vụn ra- "Cả cuộc đời tôi đã được phơi bày ra trên trang đầu để mọi người đọc được. Và nó thật là kinh khủng." Sự đau khổ của nàng là chân thật và Casper cảm thấy bực tức trong người.

"Thế em chính xác đã nghĩ chuyện này sẽ xảy ra như thế nào đây? Rằng họ chỉ cần in vôn vẹn chín câu chuyện về em thôi ư? Nhưng những câu chuyện đó thì sẽ không tạo ra được một tờ báo đâu."

"Tôi không nói chuyện đó!"- Nàng bật dậy, tóc bù xù trải dài phủ đôi bờ vai- "Ắt hẳn là Eddie làm rồi."

"Và lỗi của hắn ta là gì? Anh ta chưa sẵn sàng để làm cha ư? Và anh ta chỉ quá nóng nảy để đổ lên đầu ta chịu trách nhiệm chuyện này hay sao?"

Cảm thấy bối rối, nàng nhìn chàng trong một giây, sau đó miệng nàng lại mở ra một lần nữa: "Đó không phải là con của Eddie, nếu đó chính xác là những gì ngài đang ám chỉ!"

"Thật?"- Casper nhướn mày trong cái nhìn mĩa mai- "Sau đó em trở nên bận rộn. Chính xác là đã có bao nhiêu thằng đàn ông đã lên giường với em trong vài tuần trước thế? Hay chính em cũng không nhớ nổi?"

Má nàng đỏ lựng, nhưng lần này là giận dữ chứ không phải là bối rối: "Ngài!"- Nàng hét lên và nhìn chàng dữ dội- "Ngài là người duy nhất. Người duy nhất đã làm 'chuyện đó' với tôi. Và ngài thừa biết điều đó."

Casper nhớ lại sự căng thẳng cao độ và giây phút cơ thể cả hai hoà làm một khi chàng chắc rằng nàng là một cô gái trong trắng. Sau đó chàng xem xét, xâu chuỗi các sự việc lại với nhau: "Lúc đó ta thật sự đã cảm thấy thế. Nhưng những cô gái trong trắng thì không thể nào nóng bỏng, làm điên cuồng với một người đàn ông chỉ mới gặp lần đầu, tesoro. Trừ khi chính em đã tính toán sai lầm, thì em đã xem thuyết phục được ta rồi."

Nàng nhắc tay che khuôn mặt nóng hổi của mình: "Đó là lần đầu tiên trong đời mà-"

"Lừa gạt một Hoàng tử tỷ phú ư?" Casper 'tốt bụng' hoàn thành nốt câu dang dở của nàng, và mắt nàng mở to hơn.

"Ngài nghĩ tôi đã bẫy ngài ư? Ngài nghĩ tôi đã giả vờ là một người còn trinh à? Chúa ơi- loại phụ nữ nào mà ngài đã từng làm tình thế?"

Không muốn đào sâu vào chủ đề đó hơn nữa, Casper nhìn nàng khinh bỉ: "Ta biết đó không phải là con của ta,"- Chàng nói thẳng thừng- "Điều đó là không thể."

"Ngài nghĩ xác suất chỉ mới một lần đã 'dính' là bằng không, đúng không?"- Nàng ngồi lại sô pha, lấp bắp nói: "Tôi biết điều đó là không thể, nhưng điều đó đã thật sự xảy ra. Và ngài có thể là Hoàng tử, nhưng ngài không có quyền nói về tôi như kiểu tôi là-" Không chắc chắn, mắt nàng nhìn về phía cửa, như thể là nàng đang sợ đội cảnh vệ sẽ ập vào bắt nàng đi.

"Em là gì, Holly? Chính xác tên gọi của một người phụ nữ chỉ lên giường với đàn ông chỉ vì tiền là gì vậy?"

Nàng run rẩy: "Tôi không đòi tiền từ ngài."

"Ta chắc là những gì em nhận được khi bán tin tức cho đám nhà báo đó sẽ đủ nuôi em và Eddie trong một thời gian. Kế hoạch của em là gì- cung cấp tin hàng tháng để kiếm tiền như vậy? Bây giờ thì ta đã hiểu tại sao em lại cảm ơn ta."

"Cảm- cảm ơn?"

"Khi em hôn ta ở gần cửa sổ."- Chàng cười cay độc- "Em cảm ơn ta về những gì ta đã làm cho em."

"Nhưng đó đơn thuần chỉ là"- Nàng ngừng lại, nhẹ nhàng lắc đầu- "Tôi cảm thấy suy sụp trong ngày hôm đó. Lý do mà ngài đã bước về phía tôi bởi vì tôi đã khóc. Và tôi cảm ơn ngài vì ngài đã giúp tôi cảm thấy khá hơn và làm tôi tự tin về chính bản thân mình. Chỉ có vậy. Tới tận bây giờ, tôi vẫn không biết gì về cái cách làm sao truyền thông có thể lấy tin tức đó bằng cách nào."

"Em thật sự mong ta tin vào trò dối trá lừa gạt của em rằng em đã trốn hơn hai tuần qua hay sao? 'Lùi một bước để tiến hai bước' nhỉ?"- Chàng cảm nhận được một tia hoang mang trong mắt nàng và chàng cảm thấy hài lòng về điều đó- "Ta không nghĩ là em có bất cứ ý kiến gì về những việc em đã làm."

"Thế những việc tôi đã làm? Ngài cũng có mặt lúc đó cơ mà! Ngài cũng là một phần trong câu chuyện này, và tôi nghĩ ngài thật không công bằng khi nói thế!"- Hai tay nàng siết chặt lại với nhau, những ngón tay lúc năm lúc mở- "Tôi đã có con với ngài. Thành thật mà nói, chỉ điều đó cũng đủ làm tôi xiêu vẹo rồi, giờ ngài còn đứng đó và buộc tội cho tôi là một-

một-- Nàng ghen ngào- "Và, như thế nó chưa đủ tồi tệ hay sao mà ngài còn tuyên bố, khẳng khẳng rằng đứa bé này không phải là con của ngài!"

"Em muốn biết ta đang nghĩ gì à?"- Giọng chàng giờ đây lạnh giá như trái tim của mình vậy- "Ta đã nghĩ rằng em đã mang thai trước đó nên đã bật khóc và đã có quan hệ với ta ở trên bàn hôm đó. Đó là lý do tại sao em khóc. Ta nghĩ là em đã hoảng loạn khi biết rằng mình không thể chăm sóc nuôi nấng một đứa nhỏ khi mà chỉ dựa trên đồng lương ít ỏi của nghề phục vụ được. Và em thấy ta như là một giải pháp hoàn hảo. Tất cả em phải làm là chỉ cần giả vờ còn trinh nữ, và sau đó ta sẽ phải chịu trách nhiệm mà tuyên bố đó là con của ta."

"Tất cả đều thật lố bịch! Tôi đã quan hệ với ngài vì--" Nàng dừng lại và cười điên dại- "Tôi cũng không biết tại sao nữa! Tất cả đều theo bản năng tự nhiên mà thôi."

Ánh mắt của họ lại va vào nhau, và không hẹn mà cùng nhớ lại khoảnh khắc ngày hôm đó, đầy kích thích và cảm xúc tuôn trào như bị điện giật vậy.

Tâm mắt chàng rơi xuống đôi môi căng mọng đó và chàng nhớ lại cảm giác khi nếm hương vị ngọt ngào ngây ngất lòng người đó. Mặc dù chàng biết rằng nàng đã không còn là trinh nữ nữa nhưng chàng vẫn muốn nàng gần như là tuyệt vọng.

"Hãy đừng nhìn tôi kiểu như thế nữa." Nàng thì thầm, và Casper cười mỉa mai, biết rằng nàng cũng có cảm giác giống mình.

"Em nên vui mừng khi ta nhìn em như vậy chứ nhỉ,"- Chàng dài giọng một cách nhẹ nhàng- "Vì có vẻ chỉ có tình dục mới phù hợp khi chúng ta ở gần nhau."

Ngay cả khi tâm trí chàng không còn hoạt động, tay chàng vẫn muốn ôm chặt nàng vào người mình. Chàng nhìn sâu vào đôi mắt màu ngọc bích

ấy, nhìn cổ họng nàng chuyển động lên xuống khi nàng lẩm bẩm một sự từ chối.

"Thật sự là tôi không biết chuyện gì đang xảy ra nữa,"- Nàng lẩm bẩm- "Nhưng tôi nghĩ tốt nhất là ngài nên rời khỏi đây."

Bằng cách nào đó sự xử sự ngây thơ vô tội của nàng đã làm cho chàng cảm thấy cực kỳ khó chịu, và khuôn mặt của một người phụ nữ khác xuất hiện trong đầu chàng lúc này- một người đàn bà đầy quyến rũ đã làm chàng quên đi tất cả mọi thứ xung quanh ngoại trừ vẻ đẹp phi thường của mình: "Cái loại phụ nữ vô tâm nào mới có thể lừa dối về việc cha của đứa bé như thế?"- Một cách nhẩn tâm chàng đẩy những ký ức đó sang một bên, sự tức giận của chàng lại trỗi dậy lần nữa- "Em có lương tâm không thế?" Những từ ngữ cay độc đó đã hút đi những màu sắc cuối cùng trên má nàng, chỉ còn là một màu trắng bệch như tờ giấy.

"Ra khỏi đây ngay!"- Giọng nàng trở nên lạ lùng. Cao giọng và như rô bốt vậy- "Ngài là Hoàng tử ư, tôi không quan tâm! Hãy rời khỏi nhà tôi ngay!"- Chân nàng run run và mặt nàng bây giờ trắng không còn chút máu- "Tôi đã rất vui khi được gặp ngài. Ngày đó khi ngài cố gắng dỗ dành tôi khi tôi đau khổ- tôi đã nghĩ ngài thật sự là một người tốt bụng và tử tế. Một chút sợ sệt, có lẽ thế, nhưng cơ bản là tốt. Khi tôi mở cửa và thấy ngài đang đứng trước mặt mình, tôi thật sự đã nghĩ là ngài đến để đảm bảo tôi có ổn hay không- ngài có tin được chuyện đó không? Và bây giờ tôi cảm thấy mình thật là ngu ngốc. Bởi vì ngài đã không hề lo nghĩ về tôi. Ngài chỉ nghĩ cho chính bản thân mình. Nên hãy đi đi! Hãy trở về cung điện, hoặc lâu đài nào đó, hoặc bất cứ đâu ngài đang ở đi."- Cử chỉ vẩy vẩy tay nói rằng nàng không quan tâm thật- "Và làm bất cứ điều gì ngài muốn."

"Em đã cướp đi sự lựa chọn đó."

"Tại sao? Thậm chí cả thế giới đều nghĩ rằng tôi có con với ngài thì đã sao? Đừng nói với tôi là ngài lo lắng về danh tiếng của mình. Ngài là một

hoàng tử phong lưu."- Có sự đau đớn trong giọng nói của nàng, cũng với chất giọng mà mới ít phút trước đây là nhẹ nhàng và mềm mại- "Từ khi nào mà ngài lo lắng về danh tiếng của ngài như thế? Lúc ngài quan hệ với một người phụ nữ, mọi người chỉ mỉm cười cho qua và nói rằng thế mới chính là Hoàng tử. Tôi chắc chắn rằng ngài cũng đã làm cha của một đứa bé nào đó rồi. Hãy đi đi, thưa ngài. Đó không phải là cách mà ngài thường làm sao?

"Em đang giả bộ không hiểu đó à?"- Giọng nói của chàng khô khốc- "Em không có ý kiến gì về những việc mình đã làm."

Chính xác là nàng đã làm gì vậy?

Hơi hoảng hốt, Holly nhìn chăm chăm vào chàng.

Cơn tức giận được thể hiện rõ trên mặt chàng. Rõ ràng chàng cứ khẳng khẳng mình không phải là cha của đứa bé. Và bằng chứng duy nhất của nàng là lúc đó nàng còn là một trinh nữ.

Nhưng chàng không hề tin nàng, phải không?

Và nàng có thể đổ lỗi cho chàng cái gì đây? Chàng hiểu lầm nàng như vậy cũng là có cơ sở vì những hành động của nàng chẳng giống với một cô gái còn trinh chút nào. Trong cả quá trình thân mật đó nàng chỉ làm theo những gì con tim mình mách bảo. Đó cũng là lần duy nhất mà nàng mất kiểm soát chính mình như thế.

Và cái không khí quen thuộc ấy lại một lần nữa quay trở lại căn phòng này, làm tăng thêm căng thẳng giữa họ đến mức không thể chịu được. Tầm mắt chàng rơi trên đôi môi nàng và nàng nhìn thẳng vào đôi mắt ấy, cảm thấy tâm trí của hai người họ như được tương thông làm một.

Đó là một chuỗi phản ứng. Cái liếc mắt của chàng, tiếng tim nàng đập dữ dội, hô hấp khó khăn- của nàng hay của chàng đây?- Và căng thẳng-

nàng chưa bao giờ cảm thấy căng thẳng tột độ như bây giờ.

Những vệt màu làm nổi bật đôi gò má quý tộc, chàng bước đến chính xác trước mặt nàng, cùng lúc với khoảnh khắc nàng cũng tiến tới chỗ chàng. Sự hấp dẫn này là quá dữ dội và điên cuồng cho đến khi nàng nghe được một tiếng chuông reo mà nàng thật sự đã thắc mắc đó có phải là tiếng chuông của đồng hồ báo thức hay không.

Sau đó nàng phát hiện ra đó là tiếng chuông điện thoại.

Kéo ánh mắt mình ra khỏi người nàng, chàng hít một hơi sâu đầy khó khăn: "Đừng nhắc máy."

Vẫn đang quay cuồng trong sự bùng nổ của việc hưng phấn tình dục đó, Holly hoài nghi chính mình rằng liệu nàng còn có đủ khả năng để trả lời cú điện thoại đó nếu nàng muốn. Đôi chân nàng vẫn còn run rẩy và hơi thở càng ngày càng hỗn loạn.

Nàng nhìn một cách choáng váng khi chàng băng qua phòng và dỡ bỏ một xấp giấy tờ từ máy in ra.

Môi mím chặt dữ tợn, vai căng lên, chàng nhìn lướt qua chúng và sau đó dời tầm mắt đến nàng: "Em đang định làm gì? Xác định lý lịch về mục tiêu của em?"

Sau khi hoàn toàn quên rằng nàng đã thật sự in ra một số giấy tờ có thông tin liên quan đến chàng, bao gồm cả hình ảnh, Holly bỗng ước gì mình có thể đào cái hố mà chui xuống: "Tôi- tôi chỉ muốn tìm kiếm ngài." Nàng còn có thể nói gì được nữa? Nàng hầu như không thể phủ nhận điều đó, vì nàng nghĩ rằng chàng đang nắm trong tay những bằng chứng có thể huỷ hoại danh dự của nàng.

"Dĩ nhiên rồi."- Chàng cười chế giễu- "Ta chắc chắn là em muốn biết mình đã thành công đến mức nào rồi. Vì thế, bây giờ chúng ta phải nói cho

rõ ràng, nàng hãy thành thật thú nhận đi, được không?"

"Được thôi. Tôi là một con người!"- Khuôn mặt đỏ bừng, đôi chân run rẩy, Holly lau lòng bàn tay ẩm ướt vào áo mình, thầm ước gì nàng có thể trở lại quá khứ và làm mọi thứ thay đổi. Chàng giống như được bước ra từ những cuốn tạp chí hào nhoáng, còn nàng thì đang mặc những bộ áo phong thoải mái đã là một cách đây ít nhất sáu năm- "Tôi thừa nhận là tôi đã muốn tìm hiểu về ngài kỹ hơn. Ngài là người tình đầu tiên của tôi."

"Vì thế em đã bịa ra câu chuyện đó." Chàng để những tờ giấy đó lại lên bàn và Holly nhắc cầm.

"Tôi không bịa ra nó. Đó là sự thật."

"Ta chỉ hy vọng em không cảm thấy hối hận về những gì em đã gây ra khi em sẽ đối mặt với hai trăm camera chụp lia lịa khuôn mặt em và đám nhà báo từ khắp mọi nơi sẽ hét hàng tá câu hỏi tới tấp vào người em."

Nàng co mình lại: "Điều đó sẽ không xảy ra."

"Hãy để ta nói cho em nghe về cuộc sống mà em đã lựa chọn, Holly."- Cao ráo và đầy mạnh mẽ, chàng trông không phù hợp khi đứng trong căn hộ nhỏ bé của nàng. Từ phong cách ăn mặc những bộ quần áo đắt tiền mang đậm chất thời trang, cộng với vẻ ngoài tự tin và khuôn mặt đẹp trai không thể cưỡng lại được, tất cả mọi thứ thuộc về chàng đều thét lên khối tài sản khổng lồ và uy quyền của mình- "Nếu em đi bất cứ đâu, sẽ luôn có những tay săn hình sẽ theo dõi và chụp hình nhất cử nhất động của em, và tất nhiên em sẽ không hề biết gì cho đến khi thấy được hình của mình trên khắp các mặt báo vào ngày hôm sau. Mọi người đều muốn có thông tin từ em, điều đó có nghĩa là em sẽ không có bạn bè, bởi vì thậm chí bạn bè có thể bán đứng em, nên không thể tin tưởng vào một ai được."

"Tôi không cần nghe những thứ như thế-"

"Có chứ. Em sẽ không thể mỉm cười mà không có một người nào đó đòi hỏi phải biết lý do tại sao em đang hạnh phúc và em sẽ không có khả năng nhăn mặt mà không có một người nào đó nói rằng em bị trầm cảm và sắp phải nhập viện."- Chàng nói các sự việc với độ chính xác chết người- "Em sẽ hoặc là quá gầy hoặc là quá mập-"

"Quá mập, dĩ nhiên rồi."- Holly ngồi phịch xuống sofa- "Đủ rồi. Ngài có thể dừng lại được rồi."

"Ta chỉ đang miêu tả cuộc sống mới mà em đã chọn mà thôi, Holly."

Có một sự căng thẳng ngầm đang diễn ra. Nàng liếm liếm môi hỏi một cách lo lắng: "Ngài nói gì?"

"Em đã làm cho cả thế giới này phải tin rằng đứa bé đó là con của ta. Và, điều tất yếu, là họ đang chờ một hành động thích hợp từ ta."

Chàng lại đến chỗ cửa sổ và nhìn xuống đường một lần nữa.

Chợt Holly cảm thấy một cơn đau nhói lên trong bụng: "Một- một hành động thích hợp ư? Ý ngài là gì?"

Không khí trở nên im lặng đáng sợ, và chàng quay đầu lại nhìn nàng với đôi mắt không cảm xúc: "Em sẽ cưới ta, Holly."- Giọng nói gay gắt cộng với cái nhìn lạnh lùng trong mắt chàng đã hoàn hảo làm nàng run lên- "Và có thể em chỉ nghĩ đơn giản là kế hoạch của mình đã thành sự thật, nhưng ta có thể đảm bảo với em rằng em đang dần dần thân vào cơn ác mộng tồi tệ nhất mà em từng gặp phải trong đời đấy."

CÔ HẦU BÀN CỦA HOÀNG TỬ

Sarah Morgan

www.dtv-ebook.com

Chương Bốn

"Vậy đến khi nào thì ngài ấy quay trở lại?"- Holly nhịp nhịp chân trên tấm thảm cực đắt trong ngôi nhà biệt thự ở Georgian- "Ý tôi là, đã hai tuần nay ngài ấy không về nhà rồi, Emilio! Tôi thậm chí chưa có dịp nói chuyện với ngài ấy lần nào từ cái lúc ở căn hộ ngày hôm đó."- Cái ngày mà chàng thông báo nàng sẽ phải cưới chàng- "Không phải là ngôi nhà này không tuyệt vời và sang trọng và tất cả- nhưng cứ như thế này thì tôi có cảm tưởng như ngài ấy bắt cóc tôi!"

"Ngược lại, ngài ấy chỉ đang lo lắng cho sự an toàn của cô mà thôi,"- Emilio nói nhẹ nhàng- "Bọn paparazzi đã phát hiện ra căn nhà đó và tình huống đang chuyển biến theo hướng cực kỳ xấu. Ngài đã lệnh cho chúng tôi phải đưa cô đến nơi này một cách nhanh nhất có thể."

Nhớ lại đám đông đã bất ngờ bao vây chặt cứng căn hộ của Nicky, và đội cảnh vệ đã đảm bảo an toàn cho sự trốn thoát của cả hai người họ, Holly vỗ vỗ ngón tay vào trán: "Đúng rồi, tôi nhớ rồi, nhưng điều đó cũng không thể giải thích được tại sao ngài không ở đây, cũng không chút liên lạc gì cả. Khi nào thì ngài ấy có kế hoạch trở lại thế? Chúng tôi cần nói chuyện."

Có rất nhiều điều mà nàng muốn nói cho chàng nghe.

Khi nàng mở cửa căn hộ và nhìn thấy Hoàng tử đứng đó, phản ứng đầu tiên của nàng là rất vui vẻ. Trong giây phút điên rồ đó nàng đã thật sự nghĩ rằng chàng đến tìm mình bởi vì chàng đã dành ra hai tuần trước đó để nghĩ về nàng và quyết định cần gặp nàng lần nữa. Lấy lại lý trí, tưởng

tượng ra các loại tình huống phi thực tế rằng nàng bây giờ quá xấu hổ và ngượng ngùng để nhớ lại được điều đó. Đầu óc ngu ngốc của nàng đã thật sự tin rằng những điều phi thường sẽ xảy đến với một người tầm thường như nàng.

Và chàng bước vào nhà như một kẻ chinh phục người La Mã đang vô hiệu hoá kẻ thù của mình.

Nhớ lại những gì mà chàng đã nói với nàng, nàng cảm thấy đau đớn.

Chàng ấy cứ khẳng khẳng chối bỏ đứa con trong bụng nàng không phải là của mình. Đúng, nàng không tự hào về cách cư xử hành động mà mình đã làm, nhưng điều đó đã thuận lợi làm chàng quên đi vai trò của mình trong vụ việc này.

Và đó là một hợp đồng hôn nhân- nó đã chiếm trọn tâm trí nàng trong hai tuần vừa qua.

Ý chàng là thế phải không? Chàng có nghiêm túc không thế? Và nếu đúng là nghiêm túc thật thì nàng phải phản ứng như thế nào đây?

Đó có lẽ là quyết định khó khăn nhất mà nàng sẽ phải đưa ra, và các lập luận cùng với sự phản đối đã quay vòng vòng trong đầu nàng như đu quay mà bọn trẻ hay chơi trong khu vui chơi.

Cưới chàng đồng nghĩa với việc nàng sẽ sống chung với một người đàn ông mà không hề biết hay tin tưởng đến nàng, nhưng nếu không cưới chàng thì chính nàng đã tước bỏ đi người cha của đứa con trong bụng nàng.

Và chính nàng đã tự hứa với lòng là sẽ không bao giờ để điều đó xảy ra với bất kỳ đứa con nào của mình.

Nhớ về lời hứa đó, Holly đứng thẳng vai và nhìn xuyên qua khu vườn tuyệt đẹp bao quanh căn biệt thự này.

Đứa con bé bỏng của bọn họ sẽ không phải lớn lên mà suy nghĩ rằng người cha đã bỏ rơi nó. Nàng nuốt nước bọt. Đứa con của họ sẽ không phải là đứa trẻ duy nhất mà không được tự tay làm tấm thiệp trong Ngày Của Cha.

Câu trả lời của nàng là đồng ý, bất chấp điều gì có thể xảy ra.

Mà có thể có vấn đề gì được đây? Nàng hy vọng trong thời gian cả hai bên nhau thì Hoàng tử sẽ xoá bỏ mọi hiểu lầm về nàng, cũng như đứa con của họ sẽ được sống hạnh phúc trong vòng tay của cha mẹ mình. Có lẽ, sau đó, mối quan hệ của họ sẽ được cải thiện tốt hơn.

Nhận thấy Emilio vẫn còn nhìn mình, nàng cảm thấy tội lỗi: "Tôi xin lỗi. Có lẽ tôi đã quá ích kỷ. Có tin tức gì mới từ con trai của anh không? Anh đã gọi đến bệnh viện trong sáng nay phải không?"

Nhớ lại lần gặp mặt đầu tiên giữa họ, nàng đã nhận ra được đội trưởng đội cảnh vệ của Hoàng tử là một người ít nói và khá kín đáo. Và nàng cảm thấy nhẹ nhõm hơn khi ông đã trả lời câu hỏi của nàng.

"Nhiệt độ của thằng bé đã giảm xuống rồi."- Ông nói với nàng- "Thằng bé có vẻ như dị ứng với thuốc kháng sinh, mặc dù họ vẫn chưa chuẩn đoán ra đó là loại kháng sinh nào."

"Vợ anh chắc cũng đã vất vả rồi. Chắc hẳn bé Tomasso cũng đang nhớ anh nữa. Tôi còn nhớ là tôi đã bị bệnh thuỷ đậu ngay sau khi-"- Ngay sau khi cha của nàng bỏ nhà ra đi. Cái cảm giác bị bỏ rơi đó còn mới toanh như vừa mới xảy ra ngày hôm qua khi Holly đã đi ngang qua cha và chạm vào cánh tay của ông- "Hãy về nhà đi, Emilio."- Nàng thúc giục- "Vợ anh chắc chắn đang cần sự giúp đỡ và con trai của anh chắc cũng đang rất nóng lòng để được thấy anh đấy."

"Điều đó là không thể, thưa cô."

"Tại sao? Tôi không thể và cũng không biết mình nên đi đâu nữa, nên anh đừng lo tôi sẽ bỏ trốn khỏi đây. Với lại nếu anh vì tôi mà cứ ở đây thì tôi sẽ cảm thấy tội lỗi dữ lắm. Nếu không phải là vì tôi thì anh đã có thể trở về nhà ở Santallia rồi."

Emilio hăng giọng: "Không đâu, thưa cô. Cô là một niềm an ủi tuyệt vời kể từ khi Tomasso bị ốm. Tôi sẽ không bao giờ quên được lòng tốt của cô trong đêm đầu tiên mà thằng bé nhập viện và cô đã ở lại và giúp tôi bình tâm trở lại."

"Tôi chưa bao giờ bị suy sụp trong những tình huống kiểu như thế. Đó là việc duy nhất mà tôi có thể làm giúp anh."- Holly nói nhẹ nhàng- "Nếu Hoàng tử xuất hiện thì lúc đó anh sẽ được về nhà."

Nhưng sẽ như thế nào nếu chàng không chịu xuất hiện đây?

Lỡ chàng không muốn cưới nàng nữa thì sao đây?

Có lẽ nào chàng đã thay đổi suy nghĩ của mình rồi chẳng?

Hoặc đơn giản là chàng chỉ giam cầm nàng tại nơi này, tránh xa đám nhà báo đó, cho tới khi mọi chuyện được lắng xuống? Sau tất cả thì chàng vẫn cứ tin rằng nàng là người đã tiết lộ tin tức với đám người đó. Có phải chàng muốn giữ nàng ở đây để đảm bảo nàng sẽ không thể tiết lộ điều gì được nữa?

Cứ suy nghĩ linh tinh như thế, Holly đã trải qua một buổi sáng với chiếc máy tính được ốp vào trong miếng gỗ mà bỏ qua cảnh đẹp của hòn non bộ. Cưỡng lại từ cám dỗ muốn tìm kiếm những tin tức khác của Hoàng tử Casper trên mạng, nàng tự hỏi mình đang làm cái gì thế này và sau đó lang thang đi xuống phòng bếp ăn bữa trưa với bếp trưởng và các nhân viên khác trong đoàn người chuyên lo việc nhà cửa của Hoàng tử.

"Mới nghe mùi thôi mà đã thấy thèm rồi, Pietro." Yêu cái không khí ấm cúng của căn bếp, Holly cảm thấy vui hơn hẳn. Tán gẫu một cách không e dè gì, và rất vui khi mình cũng là một phần của cộng đồng người gần gũi này, nàng đã không tốn chút thời gian nào để biết được tất cả mọi người đang sống và làm việc trong ngôi biệt thự có lịch sử lâu đời này.

"Đó là niềm vinh hạnh của tôi khi được nấu cho một người sành ăn thế này, thưa quý cô."- Bếp trưởng nói và cười ấm áp khi đưa một số miếng bánh mát lạnh về phía nàng- "Hãy thử một cái và cho tôi lời nhận xét.Ồ, nên nhớ là cô đang ăn tận hai cái đấy nhé."

"Ôi, tôi đáng lẽ không nên nếm cả hai thế này. Tôi không chắc là cái sự thèm thường này nó đã phát triển sớm quá hay không, nhưng tôi biết chắc chắn rằng tôi không thể sống mà thiếu đi món gà nấu chanh của anh."- Holly cảm nhận được mọi người đang nghĩ đứa bé trong bụng là lý do cho sự thèm ăn của nàng. Nàng cắn một miếng bánh và rên rỉ ra tiếng với sự hài lòng- "Ôi, thật tuyệt vời. Quả thấy là rất ngon, Pietro. Tôi chưa bao giờ được nếm một thứ mỹ vị ngon tuyệt như thế này trước đây. Đó là món gì thế?"

Pietro vui mừng nói: "Phô mai của dê, với một chút kết hợp bí mật từ thảo mộc-" Ông dừng lại khi thấy Emilio bước vào phòng và Holly mỉm cười.

"Emilio, ơn giờ anh đây rồi."- Nàng tiếp tục nhắm nháp một chiếc bánh khác- "Anh đến đúng lúc lắm, hãy giúp tôi ngừng ăn chúng nữa với."

"Cô Phillips."- Mắt của ông được phủ một làn nước, và Holly bỏ chiếc bánh xuống, tiến gần đến bên người đàn ông đang cố kìm nén cảm xúc này.

"Cái gì? Cái gì thế? Có chuyện gì đã xảy ra ư? Bệnh viện gọi điện tới à?"

"Làm sao tôi có thể cảm ơn cho đủ đây? Cô là"- Giọng Emilio hơi xúc động và ông đã hăng giọng- "là một người rất đặc biệt. Vợ tôi đã gọi đến- cô ấy vừa nhận được một hộp đồ chơi tinh xảo. Sao cô có thể xoay xở để gửi chúng mà tôi không hề hay biết. Tomasso đã rất vui mừng."

"Cậu bé thích chúng ư?"- Nhận ra rằng không có gì tệ hại sẽ xảy ra, Holly cầm lại miếng bánh khi nãy và hướng về phía Pietro với cái nhìn hối lỗi- "Xin lỗi vì hành vi hơi thái quá của tôi. Trong trường hợp anh không thể nói thì tôi sẽ xem xét và cân nhắc diễn viên là nghề nghiệp tương lai của mình. Vậy cậu bé thích món đồ chơi đó ư? Tôi đã không quyết định được là nên tặng xe cứu hoả hay là xe cảnh sát đấy."

"Nên cô đã mua luôn cả hai."- Emilio lắc lắc đầu- "Cô thật là hào phóng làm tôi vẫn không thể tin được."

"Ít nhất thì tôi cũng nên làm một điều gì đó vì chính tôi là nguyên do mà lúc này anh không thể ở bên con trai của mình được."- Holly nhắm mắt và hướng ra ngoài cửa sổ- "Âm thanh gì thế? Có ai đến 'xâm lược' à?"

Vẫn giữ chặt cái thìa trong tay, Pietro nhìn qua vai nàng: "Đó là tiếng máy bay trực thăng, thưa cô."- Nụ cười vui vẻ của ông nhạt dần và đứng thẳng người dậy, mắt lo lắng nhìn vào Emilio- "Hoàng tử của chúng ta đã về rồi."

~*~

Gió lạnh, cùng với cơn đau âm ỉ kéo dài hơn hai tuần qua, Casper đã đổ bệnh nên phải đi máy bay trực thăng về nhà.

Mặc dù chàng đã cố gắng suy nghĩ về tình hình quan hệ giữa các nước liên minh và đặt chúng giữa họ, chàng đã thất bại trong việc thôi không nghĩ về Holly. Ngay cả các nhu cầu kết hợp của các doanh nghiệp nhà nước phức tạp và kết thúc thành công cuộc đàm phán để đảm bảo hàng tỷ đô la

tiền đầu tư nước ngoài cũng không thành công trong việc nhấn nút dừng trong việc không ngừng nhớ lại ngày hôm đó- ngày hội bóng bầu dục.

Tuy một phần trong con người chàng lúc này đang rất giận dữ với nàng về những rắc rối mà nàng đã gây ra, một phần khác chàng lại luôn khát khao và nhớ đến đôi chân dài đẹp không thể tin được của nàng. Chàng biết nàng là một kẻ dối trá, nhưng tâm trí của chàng luôn hiện hữu nụ cười quyến rũ với hương vị của đôi môi ngon lành đó của nàng.

Ồn thôi. Vì giờ chàng đã biết giải pháp hữu ích cho vấn đề nhức đầu này.

Khi chàng tiến vào ngôi nhà, hai tên lính lạ mặt không quen biết được mặc quân phục phẳng phiu đang mở cửa cho mình, sau đó lùi lại và mắt hướng về phía trước.

Casper dừng lại: "Emilio đâu?"

Một trong hai tên hăng giọng nói: "Ngài ấy đang ở phòng bếp, thưa Hoàng tử."

"Phòng bếp?"- Casper tiến tới một người hầu trông rất lo lắng- "Từ khi nào mà phòng bếp nhà ta lại cần phải canh phòng thế kia?"

"Thưa ngài, tôi nghĩ là ngài ấy đang ở cùng với quý cô Phillips và đoàn người làm công."

Cá nhân chàng đã ra lệnh cho Emilio theo dõi Holly, Casper cảm thấy thoải mái hơn đôi chút. Suy ngẫm về cảnh tượng Holly gặp khó khăn khi phải đối mặt với nhân viên an ninh cứng rắn của mình trong hai tuần qua, chàng gần như mỉm cười. Emilio được biết đến là một người đội trưởng cứng rắn và tài giỏi nhất vì rất biết cách chỉ huy, nhiều khi khiến cho cấp dưới phải khóc than, nhưng chàng không thấy cảm thông giùm thay cho nàng. Sau từng ấy việc đã xảy ra, nàng đã quyết định chàng là cha của đứa

bé trong bụng mình. Nàng xứng đáng với mọi hậu quả mà chính nàng phải gánh chịu.

Vừa suy nghĩ vừa sai bước tiến đến phòng bếp, chàng đẩy cánh cửa ra, ngạc nhiên khi nghe thấy tiếng cười giòn tan hiếm hoi của Emilio, và sững sờ khi thấy Trưởng ban cảnh vệ đang nhẹ nhàng gạt một lọn tóc của Holly sang một bên.

Holly đáp lại ông ta một nụ cười biết ơn và Casper cảm thấy Emilio là một kẻ xâm phạm- xâm phạm vào vật riêng tư của người khác. Trải qua một sự tức giận vô cớ không thể lý giải được, chàng đứng chờ người tại ngưỡng cửa.

Đoàn người làm thì đang ăn uống và tán gẫu với nhau, và Emilio là người đầu tiên phát hiện ra sự hiện hữu của chàng: "Thưa Hoàng tử." Sốc khi nhìn thấy Hoàng tử tại phòng bếp này, ông ta trang trọng nói: "Tôi đang định lên tầng và gặp ngài đây."

"Nhưng có lẽ có thứ gì đó đã ngăn anh lại," Casper quan sát chặt chẽ, đi dạo vào trong căn bếp, nhìn bao quát những cái đĩa trống không với hít hà mùi hương của bánh được nướng còn vương lại trong không khí.

Không đợi chàng ra lệnh, những người làm công dần dần đứng dậy và vội vã rời khỏi phòng bếp này.

Pietro hơi do dự, sau đó cũng theo gót chân đám người kia mà rời khỏi đây.

Chỉ duy nhất Emilio là không di chuyển gì.

Casper từ từ cởi nút áo khoác của mình: "Ta chắc chắn rằng không còn nhiệm vụ gì cần anh ở đây nữa, Emilio." Chàng nói nhẹ nhàng, nhưng ông ta vẫn đứng yên không nhúc nhích.

"Thưa ngài, nhiệm vụ hàng đầu của tôi là bảo vệ quý cô Phillips đây."

"Đúng thế."- Casper cởi áo khoác ra rồi ném nó lên chiếc ghế gần nhất- "Nhưng không cần,"- Chàng nói nhẹ nhàng- "Khi đã có ta ở đây."

Emilio do dự rồi liếc mắt về phía Holly: "Cô đã có còi báo động mà tôi đã đưa cho cô, nếu cô cần giúp gì có thể gọi tôi."

Holly cười: "Tôi ổn mà, Emilio. Nhưng mà dù sao cũng cảm ơn nhé."

Chứng kiến sự trao đổi này, Casper đã bị nhấn chìm bởi một làn sóng giận dữ tới mức nói không nên lời.

Trái với ý muốn của mình, như được trở lại tám năm về trước, và đột nhiên chàng nhìn thấy một người phụ nữ khác đang mỉm cười hạnh phúc với một người đàn ông khác.

Nỗi đau đớn đã cắt ngang dòng hồi tưởng đầy tức giận đó, chàng nhìn xuống tay mình và nhận ra rằng tay chàng đã tỳ chặt cứng vào thành ghế đến nỗi các khớp ngón tay trắng bệch ra.

"Hoàng tử?- Giọng của Holly vang lên giúp chàng tỉnh táo lại- "Ngài vẫn ổn chứ?"

Khoá chặt lại những suy nghĩ của mình, Casper nhìn về phía Holly, nhưng hương vị cay đắng của sự phản bội vẫn còn: "Emilio là một người đàn ông đã có gia đình. Em có biết xấu hổ không đấy?"

"Xin- xin lỗi?"

"Ta không hoài nghi vợ và con của anh ta sẽ xin lỗi không đâu."

Sự quan tâm của nàng đã chuyển thành cơn tức giận: "Sao ngài dám? Sao ngài có thể biến những thứ tốt đẹp thành những thứ ti tiện dơ bẩn như thế. Emilio và tôi chỉ là bạn- không hơn."- Nàng nhấc tay để lên đầu mình-

"Ôi Chúa ơi, tôi không ngờ được ngài có thể nghĩ- Có chuyện gì xảy ra với ngài thế? Nó như thế là ngài luôn áp đặt những thứ tồi tệ lên mọi người để ngài không thể thất vọng hơn được nữa."

Chàng đã làm vậy ư? Sững sờ trước lời buộc tội đó, Casper cảm thấy lòng lạnh như đá băng: "Mặc dù hai người chỉ làm quen trong một thời gian ngắn nhưng Emilio dường như có vẻ có thể chết vì em."

"Chúng tôi ở chung nhà với nhau trong hai tuần đó- Ngài đang mong đợi điều gì? Mà thôi, đừng trả lời."- Nàng hít một hơi thở sâu- "Nhìn đi, có thể ngài không hiểu rõ về con người tôi, nhưng với Emilio thì khác. Anh ấy nói với tôi rằng đã theo phục vụ ngài trong suốt hai mươi năm rồi! Sao ngài có thể nghĩ xấu về một người thân cận với mình như thế?"

Bởi vì chỉ có chàng mới hiểu rõ rằng chính những người thân nhất với mình có khả năng sẽ là những người phản bội cao nhất. Và sẽ gây ra nỗi đau đớn tinh thần không cách nào xoá nhoà đi được.

Casper thả mình xuống ghế và uốn cong những ngón tay để giúp lưu thông máu tốt hơn.

"Dù mối quan hệ giữa hai người có tốt như thế nào thì Emilio cũng là nhân viên phụ trách an ninh cho ta. Anh ta sẽ không thể hoàn thành nhiệm vụ thành công nếu như anh ta tán tỉnh với một người khác trong phòng bếp được."

"Anh ấy không thể hoàn thành nhiệm vụ với cái bụng đói được. Chúng tôi đang ăn trưa, chứ không phải tán tỉnh như ngài nói đâu. Hay những người ấy cũng không được phép ăn trưa luôn?"

"Em không phải là thành viên trong đoàn người làm đó."- Casper liếc quanh một vòng trong phòng bếp- "Và có một phòng ăn khác dành riêng cho em ở trên tầng rồi."

"Nó quá to, và tôi cũng không muốn ăn một mình đâu. Có gì vui khi ăn ở phòng đó được?"- Biểu hiện trên khuôn mặt nàng cho thấy rằng ý tưởng ngồi ăn một mình quả thật là rất tồi tệ- "Xin lỗi, nhưng quả thật ngồi ăn một mình trên một chiếc bàn khổng lồ đó thật sự rất buồn chán. Tôi thích những nơi có nhiều người hơn."

"Nên em đã làm phân tâm Emilio."

"Đúng thế. Tôi cố gắng làm thế để làm cho anh ấy đỡ phải lo lắng nữa."- Nàng ưỡn vai ra vẻ phòng vệ- "Ngài có biết con trai của anh ấy phải nhập viện không? Và anh ấy thì phải trông chừng tôi, tự dẫn vật bản thân cho đến khi-"

Cơn tức giận đột nhiên giảm xuống hẳn: "Nó bị ốm ư?"

"Đúng, và anh ấy thì-"

"Có chuyện gì xảy ra với thằng bé thế?"

"Lúc đầu thằng bé có thân nhiệt rất cao. Vợ anh ấy chỉ tưởng nó bị sốt thông thường nên đã cho uống thuốc giảm sốt, nhưng người nó vẫn rất nóng. Sau đó cô ấy đã đặt thằng bé lên giường khi-"

"Thằng bé bị bệnh gì?"- Casper kiên nhẫn nghe những lời làm nhảm của nàng, và nàng nhìn chàng bằng ánh mắt đau đớn.

"Tôi đang cố nói với ngài đấy! Ngài cứ cắt ngang những lời nói của tôi hoài."

Cố gắng giữ bình tĩnh, Casper hít sâu: "Nói tóm tắt thôi."

"Tôi đang tóm tắt đây."- Cảm thấy bị xúc phạm, nàng trừng mắt nhìn chàng- "Nhiệt độ của thằng bé cứ mỗi ngày một tăng như vậy, rồi sau đó nó lại bình thường trở lại, gần như là bình thường với một đứa trẻ mới biết đi

vì họ đã tuyệt vọng trong việc kiểm soát nhiệt độ của nó, nên họ đã cho bé nhập viện và làm một vài xét nghiệm và-

"Đó không phải là tóm tắt mà là kể lể từng bước!"- Casper bực tức bước tới chỗ nàng đứng và đặt ngón trỏ lên môi nàng- "Hãy ngừng lại và trả lời câu hỏi của ta- không quá ba từ- con trai Emilio bị bệnh gì?"

Chàng cảm nhận được sự mềm mại thông qua ngón tay mình và độ ấm của hơi thở khi nàng mở miệng trả lời.

"Vi-rút," Nàng lẩm bẩm, và Casper rút tay lại ngay lập tức như thể nó bị phỏng, cảm giác như hôm tại phòng Tổng thống và căn hộ của Nicky lại một lần nữa nhấn chìm chàng. Có một sự thôi thúc muốn chiếm hữu lấy đôi môi ngọt ngào của nàng mạnh mẽ quá mức làm chàng phải bước lùi lại.

"Tình hình có khá hơn không?"

"Có, nhưng-"

"Đó là tất cả những gì ta muốn biết." Casper cần không gian để bình tĩnh trở lại nên đã quay người lại và đi về hướng cửa, nhưng nàng đuổi theo và bắt lấy cánh tay chàng.

"Không! Đó không phải là những gì ngài cần biết đâu! 'Vi-rút' và 'khá hơn' đã không làm ngài cảm thấy Emilio đã đau khổ như thế nào! Sự thật là thế, nhưng ý tôi muốn nói tới ở đây chính là cảm giác kia."- Nàng vẫy một cánh tay- "Emilio đã phải ở đây với tôi trong khi họ phải làm đủ thứ xét nghiệm, và anh ấy đã rất lo lắng và"- Nàng ngừng lại, cảm thấy không chắc lắm bởi sự im lặng bất thường của chàng- "Ngài không quan tâm ư? Ngài thật lạnh lùng! Ngài- ngài cứ đứng đó nhìn chăm chăm tôi mà chẳng nói gì cả. Ngài có từng thử nghĩ đến cảm giác của Emilio khi biết con trai mình bị ốm nặng nhưng vẫn phải ở đây hoàn thành nhiệm vụ của ngài lần nào chưa?"

Casper nhìn sâu vào đôi má đỏ bừng của nàng và liếc mắt mĩa mai: "Ồn ào?"

Tay nàng rút khỏi cánh tay chàng: "Tôi nói quá nhiều như thế vì ngài làm tôi lo lắng."

Chỉ có hai người họ mới biết có thứ còn gây kích thích và căng thẳng lên dây thần kinh của họ hơn nữa.

Nó đã hiện hữu trong đôi mắt của nàng: nhận thức, ý thức, khao khát.

Giữ một khoảng cách nhất định, Casper giật mạnh mở cánh cửa: "Ta sẽ cho em thêm thời gian để cho em bình tâm lại." Chàng rời khỏi phòng, đưa ra các hiệu lệnh cho những tên lính cảnh vệ, sau đó quay trở lại phòng và nhìn thấy Holly đang đi tới đi lui trong phòng với tâm trạng kích động.

Nàng ném cho chàng cái nhìn khiển trách: "Được thôi, có lẽ tôi đã hơi nói nhiều thật, nhưng đó là bản tính của tôi, không ai là hoàn hảo cả. Và ngài đã bỏ tôi ở lại đây và sau đó rời đi mà không một lời nhắn nhủ là khi nào ngài sẽ quay về!"- Nàng hất cằm- "Ngài nghĩ là tôi sẽ ngồi im trong suốt hai tuần đó à?"

Casper bước dài tới chiếc bàn và tự rót cho mình cốc nước lọc: "Ta đã biết khá rõ ràng từ buổi gặp mặt gần đây của chúng ta là em và sự im lặng chẳng có mối liên quan mật thiết nào với nhau cả."

"Ồ, tôi không hy vọng là ngài sẽ hiểu được, vì ngài rõ ràng là thuộc tuýp người im lặng thích sử dụng từ ngữ như là chi phí cho một tài sản nào đó, nhưng tôi thì ngược lại. Tôi thích mọi người và thích nói chuyện với họ."

Và họ cũng thích nói chuyện với nàng, nếu tin đồn về cuộc trò chuyện này được lan truyền.

Và nàng ấy biết về con trai của Emilio.

Casper cố gắng nhớ lại khoảng thời gian khi mà mọi người có vẻ như mở lòng với chàng, nhưng sau đó chàng đã nhận ra tất cả chỉ là dối trá.

Ngay cả trước khi bi kịch đã xảy ra với gia đình hoàng gia xứ Santallia, chàng đã sống một cuộc sống bị cách ly hoàn toàn vì đặc quyền. Bởi vì với vị trí của chàng thì mọi người hiếm khi cởi mở và trung thực lắm.

Và chàng đã học được rằng sự tin tưởng là món quà mà Thượng đế đã không ban cho mình.

Do lỗi phán xét của mình mà đất nước của chàng đã từng phải chịu nhiều khổ sở.

Và bây giờ chàng có cơ hội để chuộc lại lỗi lầm của mình. Đáp ứng mọi yêu cầu mà họ muốn.

Phần còn lại- cái cảm giác khó gọi thành tên đó luôn hiện hữu giữa họ, và đó là tất cả những gì chàng muốn.

Chàng uống ừng ực sau đó đặt cốc thủy tinh xuống bàn, mắt chàng khoá chặt vào người nàng.

Ngay lập tức bị nhấn chìm bởi sự căng thẳng nguy hiểm, Casper cố gắng phân tích điều gì ở nàng đã khiến chàng mê mẩn, đắm đuối một cách không thể nào cưỡng lại được như vậy.

Chắc chắn không phải là về phong cách ăn mặc rồi. Chiếc quần jeans cũ ấy đã có vài đường rách chỗ đầu gối, chiếc áo màu hồng không cổ đó hiện giờ là đồ lỗi mốt rồi, và đôi má của nàng lúc nào cũng đỏ bừng giống nhiệt độ đến từ Aga* hơn là nghệ thuật trang điểm theo phong cách nào đó.

Aga: nhãn hiệu của các dụng cụ làm bếp như nồi cơm điện, lò vi sóng,...

Đã quen với việc các cô gái xung quanh chàng ngày nào cũng đều son phấn loè loẹt, ăn mặc kiểu cách như vậy nên khi thấy nàng 'lạc hậu' như thế thì chàng cảm thấy mới lạ.

Vẻ đẹp của nàng không phải là kết quả của mỹ phẩm đắt tiền hoặc phẫu thuật thẩm mỹ tạo ra. Holly đã sôi động, đầy đam mê và rất quyến rũ, và thứ duy nhất mà chàng muốn làm ngay lúc này là cùng nàng làm sống lại những phút giây khao khát và cháy bỏng như ở phòng Tổng thống ngày hôm đó một lần nữa.

Bực tức và bối rối bởi những ý nghĩ điên rồ đó, Casper nhìn xoáy vào mắt nàng: "Em đã mua một tủ đựng quần áo mới à?"

"Không."- Nàng dút ngón tay cái vào thắt lưng quần jeans và cử chỉ đó đã tiết lộ vùng da bụng phẳng lì và mịn màng của nàng- "Tôi chẳng cần thứ gì cả. Tôi mua tủ để làm gì chứ? Tôi đã dành cả buổi sáng để giúp Ivy và buổi chiều thì giúp Jim tưới cây trong vườn."

"Ivy là ai?"

"Quản gia. Cô ấy đã mất chồng cách đây tám tháng và tinh thần đã từng rất suy sụp, nhưng cô ấy đã bắt đầu tham gia ăn trưa cùng với chúng tôi và cô ấy cũng nói đến- Xin lỗi."- Nàng giơ tay thận trọng- "Tôi quên là ngài chỉ cần tóm tắt. Được thôi, tôi sẽ làm điều đó. Ivy. Quản gia. Từng chán nản. Giờ đã khá hơn."- Nàng nói ngắn gọn- "Thế nào? Ngài đang cười, nên ắt hẳn ngài đã hài lòng về câu trả lời tóm tắt của tôi rồi."

Ngạc nhiên vì chính mình cũng không biết đã cười từ lúc nào, Casper lắc đầu nhè nhẹ: "Nó đã bao hàm một lượng thông tin cần thiết về những người làm của ta rồi."

"Hiểu được người cùng làm chung với mình là một chuyện rất quan trọng."

"Khi ta để em ở lại đây, ý định của ta là sẽ không để em làm việc chung với đám người đó đâu."

"Tôi phải làm gì đó để giết thời gian chứ. Ngài đã ra lệnh không được để tôi rời khỏi đây còn gì. Tôi đã bị nhốt."

"Em được đưa đến đây để đảm bảo cho sự an toàn của chính mình đấy."

"Cho tôi?"- Đôi mắt màu xanh lá rục rở sáng lên với sự hoài nghi- "Hay là cho ngài đây? Bởi vì nếu giam tôi như thế này thì tôi sẽ chẳng thể hé răng mở miệng nói với đám nhà báo đó mà, đúng không?"

"Thuyền cũng đã nhổ neo, chuyện cũng đã xảy ra rồi,"- Casper nghiêng rặng nói, kịp bình tĩnh lại để nhắc nhở bản thân việc nàng đã thao túng phương tiện truyền thông hiệu quả như thế nào- "Em ở đây vì sự an toàn của chính mình."

"Ngài có nghĩ lời nói đó nghe kỳ quái lắm không?"- Holly liếc mắt nhìn vết rách trên quần jeans của mình- "Ý tôi là, một phút trước tôi chỉ là một người hầu bàn bình thường không ai để ý đến, trừ khi họ muốn phàn nàn về thức ăn, và một phút sau đó tôi là người mà cần bảo vệ 24/24 giờ."

"Vì em đang mang thai người thừa kế sau này."

"Đó là lý do?"- Nàng nghiêng đầu sang một bên và phân tích biểu hiện của chàng- "Ngài đã đặt tình cảm cá nhân sang một bên vì đứa bé ư?"

Tình cảm cá nhân là gì?

Cảm xúc là hai từ không có trong từ điển của chàng.

Trong quá khứ chàng đã để cảm xúc kiểm soát lý trí và hậu quả của nó vô cùng tệ hại.

Và mối quan hệ của chàng với Holly cơ bản chỉ là giao dịch kinh doanh mà thôi, không hơn.

Casper nhìn chăm chăm vào đôi mắt đầy lo âu của nàng và ngạc nhiên tự hỏi sao trông biểu hiện của nàng không giống như đang ăn mừng chiến thắng chút nào.

Nàng đã thành công khi chàng đã mở cơ hội cho tương lai của hai mẹ con nàng.

Hoặc nàng đã nhận ra được cái giá quá cao mà mình phải trả cho việc mạo hiểm này?

"Tôi không muốn bàn luận về chuyện đó thêm nữa." Dập tắt bất cứ ảo tưởng nào về đám cưới của họ, Casper bước về phía trước và nhận ra mình chưa nói ra mục đích chính khi quay về đây.

"Ngài hơi cáu kỉnh. Có lẽ là ngài đói rồi."- Nàng vừa nói vừa đẩy một đĩa thức ăn trên bàn tới trước mặt chàng- "Hãy thưởng thức món bánh của Pietro. Anh ấy đã sáng tạo ra công thức mới và nó thật sự rất tuyệt."

"Ta không đói." Bây giờ chàng chỉ muốn dọn dờ và phân nhiệm vụ cho cấp dưới, sau đó sẽ dành cả buổi chiều để xử lý đồng giấy tờ quan trọng. Chàng không muốn bị kéo vào cuộc nói chuyện này nữa.

Và chàng cũng không muốn tiếp tục phải đấu tranh với cái khao khát tình dục đang chảy trong người mình nữa.

"Hãy nếm thử đi."- Không ý thức được sự miễn cưỡng của chàng, nàng bê nhỏ chiếc bánh và đưa tới miệng chàng- "Nó vừa được lấy ra lò nên còn nóng hổi và ngon lắm."

Chìm đắm trong mùi nước hoa tinh tế và nụ cười của nàng, các giác quan của Casper quay cuồng và chàng thở gấp: "Ta có chuyện muốn nói với em."

"Hãy ăn trước đi đã."

Casper đành phải ăn miếng bánh và sau đó chàng ước gì mình đã không làm thế, vì khi môi chàng lần nữa chạm vào ngón tay nàng thì chàng ngay lập tức rơi vào cái cảm giác ham muốn tình dục mà Holly là nữ diễn viên chính trong một cảnh phim với khung cảnh hoà quyện giữa hương của dầu thơm và mềm mại lông bông bay của tơ lụa.

Nàng chậm chậm rút tay lại, mắt nàng tối đen lại khi cả hai đều cùng im lặng và cảm nhận được sức hút khó cưỡng lại được của ham muốn tình dục tràn ngập trong từng hơi thở, từng lời nói, từng cử động dù là nhỏ nhất của nhau.

"Nó có cần thiết để nói với tôi không, thưa Hoàng tử."

"Casper."

Đập lờ một nhịp, nàng nhìn chàng với nụ cười méo mó: "Tôi không nghĩ vậy. Tôi cảm thấy không thoải mái khi ở bên ngài. Có lẽ ngài mới đi xa về đây, nhưng ngài rất lạnh lùng. Và đáng sợ nữa. Tôi cảm thấy như thể ngài trong vài phút sắp tới sẽ nói với tôi rằng 'đối với ngài, tôi-không-tồn-tại'."

"Em không thể 'thưa Hoàng tử' với ta trong lễ cưới sắp tới như vậy được."

Một tia hoảng hốt bùng lên trong mắt nàng: "Tôi vẫn tưởng đám cưới mà ngài nói chỉ là giả thiết của ngài mà thôi. Ngài đã chẳng hề gọi cho tôi một cuộc điện thoại nào từ lúc ngài bỏ đi cho tới tận bây giờ hết."

Casper nhớ đến khoảng thời gian mà vô số lần chàng đã nhắc điện thoại lên và chợt nhận ra và ý thức được hành động của mình: "Ta không có gì để nói cả."

Holly nhắc cánh tay lên và âm thanh nào đó được tạo ra giữa tiếng nước nở và tiếng cười cùng vang lên đồng nhất: "Ồ, nếu ngài không có chuyện gì để nói với tôi trong hai tuần đó thì có nghĩa là chúng ta sẽ không thể nào sống chung với nhau như vợ chồng mà không nói với nhau tiếng nào trong suốt quãng thời gian dài còn lại đâu nhỉ? Nhưng tôi cũng có lời muốn nói với ngài."- Nàng hít thở sâu- "Bắt đầu từ lời đề nghị kết hôn của ngài. Tôi đã suy nghĩ về nó rất nhiều."

"Điều đó ta đã biết trước được. Chắc em đã không ngừng tự chúc mừng mình trong hai tuần đó khi tưởng tượng đến viễn cảnh một cuộc sống mới sung sướng hơn trong tương lai." Ánh mắt cộng với lời nói đầy mỉa mai của chàng nhận được sự im lặng sau đó nàng nhìn chăm chăm trong một giây và đột nhiên mặt nàng trắng bệch.

Rồi chiếc đĩa trên tay nàng rơi xuống và vỡ vụn trên nền nhà với âm thanh chói tai. Những mảnh vụn của đĩa sứ và bánh văng ra khắp nơi.

"Sao ngài có thể nói như thế? Lời nói của ngài như một cái tát đau vào mặt tôi."- Bàn tay nhỏ bé của nàng chậm chậm cuộn lại thành nắm đấm để bên hông mình- "Ngài có vẻ thích thú khi nói những lời xấu xa kinh khủng đó với người khác, phải không? Thế thì, tôi sẽ nói cho ngài nghe cuộc sống tương lai của tôi đã bị ngài giày vò và làm cho khổ sở như thế nào từ khi ngài bước chân vào đó!"

"Đầu tiên là việc toàn bộ hình ảnh nhếch nhác của tôi đã được chiếu trên màn hình lớn mà cả thế giới đều thấy được mong tôi nó có kích thước thế nào, sau đó là đám nhà báo phóng viên đó quấy rầy và không để cho tôi yên thân, bởi móc ra những thứ mà ngay cả với người bạn thân nhất của mình tôi cũng chưa từng kể với cô ấy bao giờ và điều đó làm tôi phát điên

lên. Rồi sau đó nữa tôi phát hiện ra mình mang thai, và tôi thật sự cảm thấy hạnh phúc cho tới khi ngài xuất hiện và khẳng định ngài không phải là cha đứa bé. Đơn giản là từ khi gặp ngài tôi biến thành con đĩ xấu xí không có đạo đức, là mục tiêu và đối tượng để cho người đời bàn tán! Làm thế nào để cuộc sống mới của tôi nghe nó tệ hơn thế nữa không, thưa Hoàng tử kính mến? Thật sự là không tốt chút nào! Cho nên đừng nói với tôi với cái giọng mỉa mai đáng ghét đó rằng tôi ắt hẳn đã tự ăn mừng cho bản thân mình bởi vì, tin tôi đi, sự tự tin của tôi đã vì ngài mà mất tăm mất tích luôn rồi." Sau khi nói một lèo không ngừng nghỉ, nàng bắt đầu thở gấp và còn Casper- người ghét cay ghét đắng những cảnh tình cảm sướt mướt- đã dựng nên một hàng rào nhanh chóng còn nhanh hơn khi một ngân hàng nào đó bị cướp đi nữa.

"Ta cảnh cáo với em rằng-"

"Tôi chưa nói xong!"- Nàng lườm một cái- "Ngài đã nghĩ đó là một quyết định dễ dàng, nhưng thật sự không phải thế! Tương lai của đứa bé này mới chính là thứ mà chúng ta cần nói đến! Và, dù ngài có nghĩ xấu xa về tôi như thế nào đi nữa thì sự thật tôi không có bất cứ âm mưu nào cả. Dĩ nhiên tôi sẽ không lấy một người đàn ông luôn chê bai tôi xấu xa đủ điều, nhưng tôi cũng không muốn đứa bé ra đời mà không có cha. Đó là điều rất kinh khủng, là một sự lựa chọn ghê sợ, và thẳng thắn là tôi sẽ không thể chịu đựng được nếu con mình không có cha, tôi sẽ điên mất. Nếu ngài cần tôi tóm tắt thì tôi sẽ tóm gọn lại trong hai từ là 'đáng sợ' và 'hi sinh'."

Đang suy nghĩ cách để thoát khỏi nơi này, chàng đột nhiên dừng lại và hoài nghi điều mà mình vừa nghe thấy: "Hi sinh?"

"Đúng vậy. Bởi vì, mặc dù tôi chắc chắn là đứa bé nào cũng cần phải có cha nhưng tôi không chắc rằng kết hôn với ngài là điều đúng đắn. Và điều đó không cần thiết để ngài nói giọng đó với tôi đâu. Tôi không quan tâm đến cái danh Hoàng tử của ngài một chút nào, cũng như không với những lâu đài hay tài khoản ngân hàng của ngài."- Giọng nàng khàn khàn-

"Nhưng tôi sẽ không để cho đứa con bé bỏng của mình lớn lên với suy nghĩ rằng cha của nó đã không cần và bỏ rơi nó. Nên đó là lý do tôi sẽ đồng ý cưới ngài. Khi nó đủ lớn để biết và hiểu được điều này, ngài sẽ nhận ra sai lầm của mình và sẽ phải xin lỗi tôi về điều đó. Nhưng tôi không nghĩ đó là chuyện dễ dàng. Tôi không có hy vọng nào về việc phải cưới một người mà không thể nói chuyện cũng như luôn lạnh lùng và khuôn mặt không cảm xúc như ngài."

Casper nhắc lại với sự ngạc nhiên tột độ: "Cảm xúc?" Sao nàng có thể nghĩ rằng chàng sẽ bộc lộ cảm xúc, thể hiện tình cảm của mình với người phụ nữ đã cài bẫy mình vào tình cảnh như thế?

Nàng đảo mắt: "Ngài có thấy không? Thậm chí những từ ngữ đó đã khiến ngài lo lắng, phải không? Ngài đã khá vui khi làm tình với tôi, ngoại trừ việc đó ra thì tất cả những thứ còn lại hoàn toàn xa lạ đối với ngài."- Nàng che mặt lại và nàng cảm thấy như nghẹt thở- "Ôi, tôi đang làm gì thế này? Sao chúng ta có thể nghĩ đến chuyện kết hôn khi mà giữa chúng ta chẳng có gì cả?"

"Chúng ta đã cùng nhau chia sẻ những ham muốn khao khát cháy bỏng đó, nếu không chúng ta sẽ chẳng đứng mà tranh luận cãi nhau như thế này," Casper đáp lại với giọng đều đều, và tay nàng rơi thõng xuống đồng thời nàng cười với sự hoài nghi.

"Ồ, nghe lãng mạn quá nhỉ. Đúng là không có sự nhầm lẫn nào nếu đó là thứ ưu tiên của ngài. Tóm lại trong 3 từ là 'tình dục, tình dục và tình dục'."

"Đừng có nói kiểu như thế,"- Casper thờ dốc, theo dõi đôi môi nàng đang hé mở- "Nếu chúng ta đêm nào cũng làm tình mãnh liệt như thế, thì có nghĩa là em đã dụ dỗ và hấp dẫn ta." Thật đáng ngạc nhiên là lời nói cuối cùng của chàng khiến lời nàng muốn nói lại phải nuốt vào trở lại.

Nàng nhìn chàng chăm chăm, mắt nàng tròn tròn, môi nàng lại lần nữa hé mở. Sau đó nàng chà chà tay vào quần jeans của mình trong vô thức: "Ngài thấy tôi- hấp dẫn? Thật sự?"

"Dĩ nhiên là áo quần mà em đang mặc trên người cần phải cách tân lại một cách đáng kể đấy,"- Chàng nói nhẹ nhàng- "Và nhìn chung thì ta không thích quần jeans cho lắm, mặc dù thật lòng ta phải thú nhận rằng trông em rất đẹp với loại quần ấy. Ngoài ra, miễn là em không mặc bất cứ loại áo này có họa tiết là những nhân vật hoạt hình như này khi em đang ở trên giường của ta, đúng thế, em trông thật hấp dẫn và lôi cuốn."

Nàng cười sặc: "Tôi không thể tin được là ngài đang khuyên tôi nên ăn mặc như thế nào- hoặc như những gì mà ngài nói."

"Ta không nói với em nên mặc như thế nào. Ta chỉ nói cách ăn mặc khiến ta thấy hứng thú thôi. Còn việc em có nghe lời khuyên của ta hay không thì tùy."

"Chỉ cần vậy là đủ? Một cuộc hôn nhân dựa trên tình dục?"- Nàng nhè nhẹ lắc đầu- "Điều đó thật vô nghĩa. Tôi vẫn không hiểu lý do vì sao, ngài đã không tin đứa bé này là con mình nhưng ngài vẫn sẵn lòng để kết hôn với tôi. Sao ngài không bộc lộ cảm xúc của mình?"

Chàng vô cảm.

Chàng đã bắt buộc phải vô cảm như thế đã tám năm rồi.

"Em hãy đưa những thắc mắc cùng điều tra của mình khi ở Ngôi nhà hoàng gia ở Santallia, ta nghĩ là em sẽ tìm được câu trả lời cho chúng. Ta đã không còn đường lui nữa rồi. Ta hy vọng vào đứa bé sẽ thừa kế ta sau này. Đối với người dân bên ngoài là thế, ta sẽ làm những điều mà họ muốn."

Nàng hỏi với giọng mềm mại: "Cảm giác của ngài thế nào?"

Lơ đi câu hỏi của nàng, Casper tiến nhanh đến chỗ cửa sổ với sự căng thẳng cao độ: "Gần đây người dân xứ Santallia đang lên kế hoạch. Từ cái giây phút tờ báo đó được phát hành thì ngay lập tức họ đã tưởng tượng ra một tiệc cưới hoàng gia. Nó sẽ có pháo hoa và bàn tiệc cho các nguyên thủ của các nước khác tới tham dự nữa. Rõ ràng là tiếng tăm của ta ngày càng được vang xa. Các em học sinh thì đứng xếp hàng bên ngoài cung điện với tấm thiệp chúc mừng cùng với gấu bông trên tay như là quà mừng dành cho đứa bé- những cô bé với đôi mắt lấp lánh như những vì sao."- Chàng quay đầu và tìm kiếm một tia hối hận trong mắt nàng- "Em có thấy tội lỗi không Holly? Em có cần rút lương tâm không?"

"Gấu bông?"- Thay vì hối hận khi phải nghe những lời nặng nề đó từ chàng một lần nữa thì nàng rõ ràng là đang xúc động. Bàn tay nàng trượt xuống vuốt ve bụng mình theo bản năng bảo vệ của một người mẹ, và chàng nhìn thấy những giọt nước mắt lấp lánh trong đôi mắt nàng- "Họ đều vui mừng ư? Thật tuyệt vời khi họ đã khao khát chờ đợi ngài kết hôn và có con như thế này. Ngài ắt hẳn nên xúc động vì được họ quan tâm nhiều như thế."

"Họ làm thế là bởi vì chúng ta đang đứng đây."

Tâm mắt nàng dừng lại người chàng: "Vì thế, nếu họ muốn ngài có con một cách khao khát như thế, và ngài có vẻ trông rất sẵn lòng để làm điều đó, sao ngài không đáp ứng mong ước của họ trước đây? Sao ngài không kết hôn và cùng cô ấy sinh ra một người kế thừa?" Nàng dừng lại đột ngột và từ đôi má đỏ bừng mang nét tội lỗi của nàng chàng biết rằng tập giấy mà nàng in ra ở căn hộ hôm đó cũng bao gồm thông tin liên quan đến những mối quan hệ trước đây của chàng.

Chàng dường như nhìn xuyên thấu suy nghĩ của nàng, và chàng nghĩ rằng nàng biết chàng sắp làm gì đó.

Thật may là nàng chẳng có manh mối nào cả.

Không ai. Chàng có thể chắc chắn điều đó.

Sự thật đã được chôn giấu một cách an toàn. Và nó sẽ tiếp tục âm thầm trôi qua lặng lẽ như thế.

Quan sát thấy chàng không đáp lại, nàng thở dài: "Ngài đang nghĩ gì thế? Tôi thật không hiểu được!"

"Ta không yêu cầu em phải hiểu được,"- Casper nói giọng lạnh lùng- "Ta chỉ cần em làm tròn bổn phận của mình. Từ giờ trở đi, em chỉ được làm theo lời của ta. Ta bảo cười thì em cười và em đi khi ta bảo em như thế. Ngược lại em sẽ có rất nhiều tiền đến nỗi em sẽ không biết tiêu sao cho hết, và phong cách sống như thế sẽ làm cả thế giới phải ganh tị."

Nàng mở miệng rồi khép lại lần nữa, mặt nàng tỏ vẻ do dự: "Tôi không biết. Tôi thật sự không biết gì cả."- Nàng khom người xuống và nhặt những mảnh vỡ của chiếc đĩa, như thể là nàng cần làm cho tay mình phải bận rộn- "Trước đây có lẽ tôi đã ngộ ra được, nhưng bây giờ thì tôi không chắc nữa. Làm sao tôi có thể chấp nhận lời đề nghị của ngài khi ngài lo sợ về tôi như thế? Tôi chưa từng gặp ai như vậy bao giờ. Tôi- tôi chỉ là không cảm thấy thoải mái khi ở với ngài." Nàng nhặt những mảnh vỡ đó để lên trên bàn một cách cẩn thận.

"Thoải mái?"

Nàng cọ xát ngón tay vào trán, như thể là đầu nàng đang đau và nàng làm thế để xoa dịu chúng đi: "Chúng ta sẽ không thể là cha mẹ tốt nếu như tôi luôn ôm lấy chính bản thân mình mỗi khi ngài tiến vào phòng và cãi vã. Và điều đó sẽ không tạo ra được hình ảnh một Công nương hoàn hảo được."

"Thứ duy nhất cần quan tâm lúc này là cả thế giới đều hướng tới là em đang mang thai đứa trẻ. Và cùng với sự quan tâm của người dân xứ Santallia thì em sẽ trở thành Công nương hoàn hảo được thôi."

"Nhưng không phải là Công nương hoàn hảo đối với ngài. Ngài dường như không quan tâm ngài đang cưới ai nữa là. Ngài yêu cô ấy nhiều đến thế ư?"- Nàng buột miệng hỏi câu hỏi đó và ngay sau đó thở dài hối lỗi- "Tôi xin lỗi. Có lẽ tôi không nên hỏi thế. Nhưng ngài đã mất đi vị hôn thê của mình, Antonia, và thật ngốc khi tôi giả vờ không biết điều đó, bởi vì mọi người đều biết-"

Không ai biết gì hết.

"Đủ rồi!"- Hơi choáng váng khi nàng dám bước đi trên lãnh thổ nguy hiểm của chàng như thế, Casper liếc nàng một tia cảnh cáo, và chàng cảm nhận được là nàng đang nhìn sâu vào nội tâm chàng- một cách không chắc chắn lắm.

"Tôi xin lỗi,"- Nàng nói khẽ- "Bởi vì chắc chắn là tôi không muốn làm tổn thương ngài. Nhưng tôi không thấy được chúng ta không thể tiến tới hôn nhân khi mà ngài không tin tưởng bất cứ ai xung quanh mình. Ngài đã dựng nên hàng rào ngăn cách mình và những người khác. Thẳng thắn là, sao tôi đã từng cảm thấy thoải mái khi ở bên cạnh ngài rồi sau đó còn làm tình với ngài nữa nhỉ?" Nhưng ngay cả khi nàng thắc mắc như vậy thì chàng vẫn nhìn thấy lồng ngực nàng thở phập phồng lên xuống.

Cái cảm giác ham muốn đó trở nên mãnh liệt hơn bao giờ hết, và Casper đã không ý thức được mà di chuyển cho tới khi tay chàng vuốt tóc nàng và chàng cảm thấy môi nàng he hé mở như để đáp lại đòi hỏi của miệng chàng.

Càng tiết chế và lờ đi sự thèm muốn đó bao nhiêu thì đơn giản sẽ chỉ càng làm tăng thêm cái ham muốn đó càng lớn dần hơn mà thôi, và chàng kéo nàng lại gần phía mình, biết nàng sẽ không kháng cự bởi sự điều khiển dẫn dắt cực kỳ cấp bách của nhục dục.

Môi nàng rất mềm mại và ngọt ngào, và hương vị cùng với mùi hương đặc trưng của nàng đang rất rất gần và điều đó đã làm tê liệt các giác quan của chàng cho tới khi mọi lý trí lúc này đã bị thổi bay tít tắp và thay thế vào đó chỉ còn là niềm vui thoả mãn của tình dục mang lại.

Nàng rên rỉ với sự tuyệt vọng, cánh tay nàng vòng quanh cổ chàng, cơ thể nàng run rẩy khi nàng uốn cong người trong lời mời gọi nhục dục để hướng tới và mong đợi một sự thân mật khác từ chàng.

Trong sự kìm hãm của kích thích gần như đau đớn, Casper ôm hông nàng một cách chiếm hữu và nâng người nàng để lên bàn ăn. Nàng uốn người run rẩy- các động tác gợi cảm của cơ thể nàng thúc giục chàng không chút thẹn thùng xấu hổ nào.

Đầu chàng lúc này ong ong mờ mịt như bị sương phủ che lấp, và đột nhiên cơ thể chàng như bị đóng băng, đôi tay tìm kiếm của chàng trở nên cứng đờ khi chàng nhận ra việc mình đang và sắp sửa làm.

Và vị trí hiện tại.

Một lần khác tại một bàn ăn khác.

Tự lên án chính mình về việc thiếu kiểm soát ở bất cứ đâu mỗi khi có người phụ nữ này ở bên cạnh, chàng miễn cưỡng kéo miệng chàng tách ra khỏi nàng với một ý chí và nỗ lực rất lớn rồi nhìn chăm chăm xuống đôi mắt kinh hoàng của nàng một cách choáng váng. Miệng nàng ẩm ướt và sưng lên từ nụ hôn mạnh mẽ của chàng, và nàng vẫn còn run lẩy bẩy từ sự phấn khích hoang dã mà chàng đem lại.

Sự tự kiềm chế của mình bị thách thức nghiêm trọng bởi chất nghiệm tình dục mà nàng mang lại, Casper buông tay ra khỏi hông nàng và bước lùi lại.

"Hy vọng là trong khoảng thời gian sắp tới em sẽ phải lo lắng về hậu quả cho những việc em đã làm hoặc sẽ không có phút giây nào mà em cảm thấy thư giãn thoải mái khi ở bên ta đâu."

Nàng trượt xuống bàn và đứng thẳng người dậy, ngón tay nàng bấu chặt vào cạnh bàn như đang hỗ trợ cho nàng có thể đứng vững: "Thưa Hoàng tử."- Giọng nói của nàng khàn khàn- "Casper-"

"Chúng ta không còn thời gian đâu."- Tàn nhẫn lời đi sự mềm mại đang hiện hữu trong đôi mắt nàng, chàng cúi xuống nhìn đồng hồ- "Ta đã ra lệnh cho một nhóm người giúp em chuẩn bị rồi."

"Chuẩn bị cái gì?" Tâm mắt mơ màng của nàng rơi xuống nhìn miệng chàng, và điều đó chứng tỏ nàng không thật sự chú tâm lắng nghe chàng đang nói những gì- cơ thể của nàng vẫn đang đấu tranh với chất gây nghiện đang kích thích hai người họ.

"Đám cưới. Chúng ta sẽ bay đến Santallia ngay tối hôm nay. Ngày mai chúng ta sẽ cử hành hôn lễ."- Chàng dừng lại, đợi cho những từ ngữ đó đang được bộ óc của nàng phân tích và xử lý cho tới khi xong xuôi, rồi chàng tiếp tục- "Và nàng không còn cách nào khác để từ chối nữa, Holly. Vì đó là mệnh lệnh."

CÔ HẦU BÀN CỦA HOÀNG TỬ

Sarah Morgan

www.dtv-ebook.com

Chương Năm

Tiếng gầm rú từ đám đông vang lên và vọng lại đến mức chói tai, và một đại lộ dài được lấp đầy bởi biển người đang tươi cười và trên tay mỗi người đều cầm một lá cờ vẫy vẫy, người này nối tiếp người kia và cứ như thế trải dài xuyên suốt từ nhà thờ cử hành hôn lễ cho tới cung điện của hoàng gia.

"Em không thể tin được người dân đón chúng ta lại đông như vậy,"- Holly nói yếu ớt khi nàng đang ngồi trong cỗ xe ngựa được chạm khắc bằng vàng. Chiếc nhẫn được đeo trên ngón tay trái áp út của nàng lúc này hơi hơi nặng và lạ lẫm, và nàng nhìn xuống nhìn nó một cách hoài nghi- "Và em cũng không thể tin được chúng ta đã thành vợ thành chồng với nhau. Chàng chắc chắn sẽ không bỏ rơi em, phải không? Chàng đã có thể cho em nhiều hơn về lời cảnh báo."

"Tại sao?"

Tại sao? Chỉ có Casper mới có thể trả lời câu hỏi đó, nàng nghĩ thầm trong cái nhú mày nhăn mặt. Lo lắng nhảm nhí về chiếc nhẫn kim cương lớn này, nàng tự hỏi và thắc mắc hình như có điều gì đó không đúng lắm. Nàng hiện đang ở đây, sống một cuộc sống vương giả mà chỉ có trong những câu chuyện cổ tích dành cho bọn trẻ, và nàng đã được khen ngợi với những từ ngữ tốt đẹp từ người đàn ông đang ngồi bên cạnh nàng đây.

Cuộc đời của nàng tiến lên phía trước quá nhanh để cảm thấy thoải mái, dễ chịu.

Sau khi trải qua buổi chiều hôm đó với những người thiết kế váy cưới hàng đầu- những người đó dường như phải huỷ đi lịch trình có trước của họ để đáp ứng những yêu cầu của Hoàng tử về bộ váy cưới có một không hai mà nàng đang mặc trên người này, rồi nàng được đưa đi từ máy bay trực thăng, sau đó chuyển sang đi trên chuyến bay của hoàng gia và đáp xuống lãnh đất Địa Trung Hải của vương quốc Santallia khi mặt trời đã hoàn toàn lặn xuống.

"Em rất thích khu biệt thự nhỏ của Hoàng hậu."

"Nó được xây dựng cho bà cố của ta để thỉnh thoảng Người có thể trốn khỏi cuộc sống nhàm chán trang trọng trong cung điện để đi đây đi đó. Ta rất vui khi em cảm thấy thích nơi đó."

Về thể xác, đúng, nhưng về tinh thần thì...

Không thể nào ngủ được, Holly thức cả đêm ngồi trên ban công ngắm nhìn biển cả, suy nghĩ miên man về tương lai sắp tới.

Nghĩ về Casper nữa.

Hy vọng những việc nàng làm là đúng đắn.

Kiệt sức khi suy nghĩ và lo lắng quá nhiều, nàng nằm dài trên giường ngủ thiếp đi, chỉ bị đánh thức bởi một đội quân gồm những nhà thiết kế, những nhà tạo mẫu tóc và chuyên viên trang điểm để chuẩn bị biến hoá nàng từ một cô hầu bàn vụng về thành Công nương. Và sau đó nàng sững sờ trước tiếng reo hò từ đám đông quần chúng dọc theo con đường tới nhà thờ đã chiếm trọn chỗ đứng ở quảng trường chính ở phố Santallia.

Nàng hầu như không nhớ nổi về những gì đã xảy ra, ngoại trừ việc Casper đứng ung dung và mạnh mẽ bên cạnh nàng khi họ trao lời thề. Và giây phút đó nàng được lấp đầy với một niềm tin rằng nàng đã quyết định đúng.

Nàng đã đem lại cho con mình một người cha. Một gia đình hoàn hảo mà trước đây nàng đã không được hưởng một cách trọn vẹn.

Sao điều đó có thể là một sai lầm được?

Khi chiếc xe ngựa bắt đầu di chuyển về phía trước đi xuống đại lộ rợp bóng cây, nàng nhìn sang Hoàng tử, phát hiện ra chàng đang nhìn mình một cách chăm chú.

Quá đẹp trai trong bộ quân phục của mình, Casper nhắc tay di chuyển đến môi mình làm một cử chỉ đáp lại sự hưởng ứng nhiệt tình từ đám đông: "Nhìn em trong chiếc váy này đẹp hơn rất nhiều so với chiếc quần jeans rách đó."- Chàng dài giọng, và nàng cúi xuống nhìn chiếc váy, vuốt nhẹ tà vải lụa được thêu tinh xảo.

"Thật ấn tượng khi những nhà thiết kế hàng đầu đó có thể làm ra chiếc váy nhanh đến như vậy, mặc dù em sợ sẽ bị vướng ở một vài khâu."- Nàng không thể dời mắt khỏi đám đông. Nơi nào nàng cũng dễ dàng thấy được khuôn mặt tươi cười cùng với lá cờ vẫy vẫy trên tay- "Họ thật sự rất yêu quý chàng."

"Họ ở đây để được nhìn em, không phải ta." Chàng nói khô khốc, nhưng nàng nhớ chính xác những gì mình đã đọc được ở trên mạng- về những cống hiến mà chàng đã làm cho vương quốc này- và biết lời nói đó của chàng là không đúng sự thật.

Mặc dù chàng chưa bao giờ muốn cai trị vương quốc này nhưng Hoàng tử Casper vẫn phải hoàn thành trọng trách đó, chôn giấu nỗi buồn của riêng cá nhân mình để mang lại sự ổn định cho một vương quốc ở trong tình trạng hỗn loạn.

Và họ yêu quý chàng vì điều đó.

"Chàng có từng ước rằng mình không phải là Hoàng tử không?" Câu hỏi tuôn ra khỏi miệng nàng trước khi nàng có thể dừng lại và sau đó nhìn chàng cười ngượng ngùng.

"Em thật dũng cảm khi hỏi một câu hỏi mà nếu với những người khác thì họ sẽ chỉ giữ trong lòng."- Chàng thoải mái ngồi xuống ghế, không nản lòng mà vẫn tươi cười đáp lại với đám đông- "Và câu trả lời là không. Ta yêu vương quốc của mình."

Chàng yêu đến nỗi mà đã chấp nhận cưới một người phụ nữ mà mình không yêu vì đó là mong ước của người dân của chàng.

Holly liếc nhìn hai bên vỉa hè đầy nắng và ngược nhìn bầu trời trong xanh tuyệt hảo: "Ở đây thật đẹp,"- Nàng thừa nhận- "Xuyên qua cửa sổ, thứ em thấy đầu tiên vào buổi sáng chính là biển. Em có cảm giác như mình đang ở trong một kì nghỉ nào đó vậy."

"Em trông hơi xanh xao trong suốt thời gian cử hành hôn lễ."- Mắt chàng nhìn thẳng vào mặt nàng- "Có thể là em mệt vì đã đứng trong một thời gian dài. Ta đã lo lắng là em có thể bị ngất bất cứ lúc nào."

Nàng nói nhẹ nhàng: "Em vẫn ổn."

"Ta có hỏi thăm và biết được vài tuần đầu tiên sẽ là khoảng thời gian mệt mỏi nhất trong quá trình mang thai."

Chàng đã nói chuyện với ai đó về chuyện nàng mang thai ư? Tim nàng chao đảo, và nó đột ngột xảy ra để nàng nhận ra rằng mình biết về chàng ít ỏi đến mức nào. Chàng đã nói chuyện với một người phụ nữ nào đó? Nàng ý thức được rằng tên của chàng có liên quan đến một số người đẹp ở châu Âu. Chẳng lẽ chàng...?

"Không,"- Chàng dài giọng- "Không phải đâu."

Mắt nàng mở lớn: "Em chưa nói gì mà-"

"Nhưng em đang nghĩ đến điều đó,"- Chàng nói khô khan- "Và câu trả lời là không, ta không nói chuyện đó với một người tình. Ta đã hỏi một vị bác sĩ."

"Ồ."- Nàng đỏ mặt, xấu hổ khi suy nghĩ của mình đã bị chàng nhìn thấu, nhưng đầy nhẹ nhõm khi biết chàng đã không nói chuyện đó với một người phụ nữ nào khác- "Chàng nói chuyện với vị bác sĩ đó khi nào?"

"Khi em còn đang ở Georgian, ta đã hỏi thăm một số bác sĩ sản khoa hàng đầu châu Âu. Rất quan trọng khi em cảm thấy thoải mái với bác sĩ của mình. Nói chung, em cảm thấy không ổn khi phải ở một mình với chịu lạnh không được, đúng không?" Chàng cười nhẹ khi ám chỉ đến cuộc nói chuyện trước đây của họ, và Holly cảm thấy xúc động và nàng đã quên mất sự hiện diện của đám đông đang đứng hai bên đường.

"Chàng làm thế vì em ư?"

"Ta không muốn em buồn."

"Thật không thể tin được." Nàng thật sự muốn hỏi chàng làm vậy là vì nàng hay vì đứa bé, nhưng ngấm lại nàng thấy điều đó không phải là vấn đề. Sự thật là chàng đã bắt đầu quan tâm nàng nhiều hơn, điều đó đã là tốt lắm rồi.

"Em thật tuyệt vời."- Chàng lăm bắm, nhìn đôi môi hồng xinh xắn của nàng và tầm mắt rơi xuống viền cổ của chiếc váy cưới- "Một cô dâu hoàn hảo. Và em đối phó với đám đông rất tốt. Ta rất tự hào về em."

"Thật ư?" Quyết định không đề cập đến việc chàng còn đáng sợ hơn bất cứ đám đông nào, lần đầu tiên Holly cảm thấy thư giãn khi ở bên cạnh chàng. Nàng như bị đánh thuốc mê bởi hạnh phúc và nhẹ nhõm khi thấy sự thay đổi ở chàng.

Chàng chu đáo bất thường và nhiều hơn nữa là gần gũi.

Có lẽ, nàng âm thầm mơ màng, rằng cuối cùng chàng cũng đã công nhận đứa bé là con của chàng rồi.

Còn có lời giải thích nào khả thi hơn cho sự thay đổi thái độ đột ngột này ở chàng chứ?

"Và bây giờ em cần phải hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên trên cương vị là một Công nương."- Chàng mỉm cười nhìn nàng- "Hãy cười và vẫy tay với đám đông. Bọn họ đang mong chờ điều đó đấy."

Khó mà tin được rằng liệu có ai quan tâm đến việc nàng vẫy tay với họ hay không, Holly ngấp ngừng giơ tay lên, và ngay lập tức tiếng hò hét từ đám đông vang lên làm nàng rất đổi kinh ngạc: "Nhưng em cũng chỉ là một người bình thường thôi mà,"- Nàng lẩm bẩm, và ánh mắt của Hoàng tử ánh lên một chút châm biếm.

"Đó là lý do bọn họ yêu thích em đấy. Em là bằng chứng sống cho việc người bình thường cũng có được một kết thúc có hậu mà trước giờ chỉ có trong truyện cổ tích mà thôi."

Sự bất an trong lòng cuối cùng cũng bị phai mờ đi và Holly đã gửi cho người dân một tràng cười nhẹ, tâm trạng của nàng còn tốt hơn nữa khi nàng nhìn thấy những nụ cười trên môi của những người dù đang bị những người khác ép vào hàng rào nhưng vẫn cố gắng vẫy tay mỉm cười lại với nàng.

Hai bên đường đầy ắp nhân viên bảo an, cỗ xe di chuyển chậm chậm xuống đại lộ, và điều khiến nàng ngạc nhiên tột độ là khi nhìn thấy thân hình đồ sộ của Emilio.

"Emilio đã được chàng cho về nhà rồi cơ mà."- Hơi bối rối, nàng liếc nhìn Hoàng tử- "Anh ấy đã đến chào tạm biệt em vào ngày hôm qua, và còn rất biết ơn chàng về điều đó."

"Anh ta cứ khăng khăng muốn trở lại đây vào sáng hôm nay."- Casper cười nhạt- "Trong một dịp phải đối mặt với đám đông khổng lồ như thế này thì anh ta từ chối để giao phó cho bất kỳ ai để đảm bảo sự an toàn của em."

"Anh ấy thật tốt bụng."- Cảm động về việc đó, Holly đã hướng về phía Emilio và vẫy tay cười- "Có vẻ như hàng triệu người đang tụ tập ở đây luôn chứ không ít. Thường ngày thì con đường này ra sao nhỉ?"

Casper ổn định lại chỗ ngồi của mình: "Con đường này hướng trực tiếp thẳng đến cung điện. Đây là một tuyến đường rất được yêu thích. Nếu em đến cuối đường và rẽ phải thì sẽ hướng về biển đấy."

Holly vẫn tiếp tục mỉm cười với đám đông khi nàng nhìn thấy một đứa trẻ chập chững bước té ngã trên đường, cơ thể bé nhỏ bị kẹt giữa hàng rào kim loại với những người đang nhoi ra hàng rào. Nàng la lên: "Ôi không! Dừng xe!" Trước khi Casper kịp phản ứng thì Holly đã mở cửa xe, cuộn gọn lại tà váy trên tay và sau đó nhảy xuống đường.

Không biết hành động bất ngờ của nàng làm cho đội ngũ an ninh phát hoảng đến mức nào, Holly nhanh chóng tiến đến chỗ đứa bé đang bị bỏ rơi và mẹ của đứa nhỏ đang hoảng loạn: "Đứa nhỏ ổn chứ? Ôi Chúa ơi- mọi người có thể lùi xuống một chút được không?"- Nàng nói to và làm cử chỉ ra hiệu cho mọi người làm theo ý nàng. Nàng thở phào nhẹ nhõm khi thấy mọi người có lui xuống một chút và nàng thấy người mẹ ôm đứa bé trong lòng một cách cẩn thận- "Phù. Đám đông đã làm cô hoảng sợ, nhỉ? Đứa bé ổn chứ? Ôi, bé yêu sao lại khóc rồi. Nín đi và hãy cười lên nào, có được không?"- Nàng cẩn thận vỗ về đứa nhỏ và thật thần kì đứa bé đã ngay lập tức ngừng khóc và ngược đôi mắt tròn xoe ngơ ngác nhìn nàng.

"Là vì chiếc vương miện, thưa Công nương. Nó lấp lánh, và thằng bé này thích những gì phát ra tia lấp la lấp lánh như vậy."- Người phụ nữ đỏ bừng khuôn mặt- "Chúng tôi chỉ muốn chỗ đứng tốt để có thể nhìn thấy phu nhân mà thôi."

Holly để ý thấy trên trán thằng bé có một vài vết xước: "Vết xước chắc do hàng rào khi nãy để lại rồi. Có ai ở đây có thạch cao không?"

"Holly."

Nghe thấy có người gọi mình, nàng nhìn qua vai và thấy Casper đang bước dài tiến về phía nàng, một biểu hiện lạ lẫm hiện trên khuôn mặt chàng: "Holly, em đã làm cho đội ngũ an ninh một phen thót tim đấy."

"Em xin lỗi, nhưng chàng có thứ gì đại loại như khăn tay hay không?" Nàng quay lại nhìn đứa bé đang ngậm ngón tay cái một cách lo lắng.

Casper hơi lưỡng lự rồi sau đó thò tay vào túi áo lấy ra chiếc khăn tay đưa cho nàng.

Holly nhận lấy và nghiêng người qua hàng rào lau vết máu trên trán cho thằng bé: "Đây rồi. Bây giờ thì nhìn em tốt hơn rồi đấy." Một người vệ sĩ trong đội ngũ an ninh đã tra thạch cao lên những chỗ nhọn nơi hàng rào để các trẻ nhỏ không bị trầy xước khi lỡ va phải nữa, và Holly chợt nhận ra đám đông đang vỗ tay hoan hô Casper.

Hoàng tử cười một cách quyến rũ và vươn tay vòng quanh cô dâu của mình: "Lần tới, đừng rời khỏi chỗ ngồi như thế. Nguy hiểm lắm."

"Nó cũng nguy hiểm cho cả đứa bé mà. Dòng người cứ liên tục hướng tới gần chỗ hàng rào này. Em biết làm gì ngoài hành động đó đây?" Nàng biết thật ngốc khi để ý quá nhiều vào lời chàng nói, nhưng nàng không ngăn bản thân lại được. Có phải chàng cảnh báo nàng là không được rời khỏi chỗ ngồi như thế nếu chàng không quan tâm nàng ư?

Tiếng vỗ tay vẫn vang lên không ngừng, và sau đó có một tiếng hét từ đám đông đã khiến cho những người khác cũng hô hào theo.

"Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi...!"

Holly mặt đỏ bừng nhưng Casper, rõ ràng là có kinh nghiệm trong những tình huống kiểu này, kéo nàng nhẹ nhàng vào vòng tay của mình và từ từ cúi xuống hôn môi nàng với một sự tự tin như thường ngày. Bị bất ngờ bởi một nụ hôn dịu dàng kia, Holly như tan chảy ra, những ngôi sao xoay quanh trong đầu nàng một cách choáng váng.

Chàng hôn như thế là chàng không bận tâm đến mọi thứ xung quanh ư?

Chắc chắn đó là một dấu hiệu cho thấy chàng cuối cùng cũng tin rằng nàng phải nói sự thật? Rằng chàng đã sai khi nhận xét nàng xấu xa đến dường nào.

Đám đông im lặng nín thở, và khi Casper ngẩng đầu lên thì một tràng tiếng hò hét khác vang lên dữ dội.

"Bây giờ em đã mê hoặc đám đông rồi, chúng ta cần phải quay lại chỗ ngồi ngay."- Một tia vui vẻ hiện lên trong đôi mắt chàng, Casper nắm lấy tay nàng khoác vào khuỷu tay mình- "Và em cần phải dừng ngay việc nhảy xuống đột ngột khi đang ở trên xe như thế và hãy cư xử lịch thiệp một chút. Em không chỉ là một Công nương, mà còn là một Công nương đang mang thai đấy."

"Em biết, thế nhưng-"- Nàng liếc nhìn về đám đông- "Có một số người đã đứng ngoài trời như thế cả đêm, thậm chí những đứa trẻ cũng thế- Chúng ta có nhất thiết phải ngồi trên cỗ xe như thế không? Không thể đi bộ được sao? Chúng ta có thể trò chuyện với họ dọc theo đường đi mà."

Lông mày Casper cau chặt lại với vẻ không bằng lòng: "Như thế thì không đảm bảo an toàn."

"Em biết là chàng không hề quan tâm đến điều đó mà. Trước kia khi ngài đã nổi tiếng với công chúng thì chàng vẫn đi bộ đấy thôi. Em đã đọc được một bài viết rằng chàng luôn tranh cãi với những người vệ sĩ và đội

ngũ an ninh đó." Nàng cắn môi, chợt thấy hối hận và ước rằng nàng đã không nhớ và nói ra điều đó, nhưng chàng đơn giản chỉ mỉm cười và khoác tay nàng vào khuỷu tay mình chặt hơn nữa.

"Trong trường hợp này thì khác, ta lo lắng cho sự an toàn của em thôi. Em không thấy sợ ư?"

"Em thì cho rằng thật đáng yêu khi họ đã nỗ lực đến đây và nhìn thấy chúng ta làm đám cưới với nhau."- Holly thú nhận sự thật. Trong lúc đó có hai cô gái nhỏ cầm trên tay một bó hoa mà rõ ràng là họ đã tự hái chúng đưa về phía nàng một cách chần chừ, Holly đưa bó hoa đó cho Casper đang rất đổi kinh ngạc rồi chạy vội tới bắt chuyện với họ- "Các bạn tặng chúng cho tôi ư? Bó hoa đó thật sự rất đẹp. Chúng được hái từ khu vườn nhà bạn ư?"- Cứ thế nàng đi và nói chuyện với những cô gái đó, sau đó chuyển qua mẹ của họ tán gẫu một cách chậm rãi và thoải mái như vậy dọc theo đại lộ tiến đến cung điện. Nhưng nó đã chiếm mất khá nhiều thời gian vì mọi người đều muốn nói chuyện với nàng và nàng thì cũng có rất nhiều chuyện để nói với họ.

Một vài người đã nhét vào cánh tay nàng những chú gấu bông nhỏ để chúc mừng và tặng cho đứa bé, thậm chí nàng đã phải nhờ một ai đó để cầm đỡ hộ nàng.

Sau một tiếng đồng hồ trò chuyện với đám đông tuyệt vời và vui tính đó, Holly cuối cùng cũng cho phép bản thân nghỉ ngơi khi quay trở lại cỗ xe.

"Rõ ràng là ta đã đánh giá sai về em." Casper ngồi bên cạnh nàng, hất đầu ám chỉ cho vệ sĩ biết có thể tiếp tục đi được rồi.

Tim nàng nảy lên: "Thật- thật ư?"

"Đúng thế. Trước đó ta đã nghĩ rằng em sẽ thấy khó chịu với đám đông đó. Nhưng em đã có thể nói chuyện với họ."- Chàng cười gằn- "Ta

chưa từng thấy ai như em trước đây nói với sự nhiệt tình trong thời gian dài như thế đấy."

Holly chậm chậm tiêu hoá điều chàng nói, quyết định xem đó là một lời khen ngợi, và cố gắng không để phải thất vọng rằng chàng đề cập đến cách nàng xử lý tình huống ở nơi công cộng chứ không phải là ý kiến của chàng về việc nàng mang thai.

Tự nhắc nhở bản thân phải kiên nhẫn, nàng mỉm cười: "Sao em có thể khó chịu khi mọi người đều tốt bụng như thế chứ?" Holly vẫy vẫy tay lần nữa và phát hiện một nhóm trẻ em khác đang đứng lẫn trong đám đông. Nàng mở miệng hỏi có thể dừng xe lại một chút được không, nhưng Casper đáp lại câu hỏi của nàng với một cái lắc đầu nhẹ.

"Không. Tuyệt đối là không được. Mặc dù em có thể xoay sở để nói chuyện với đám đông đó nhưng chúng ta vẫn còn gần hai trăm nguyên thủ của các nước khác đang chờ chúng ta ở cung điện và chúng ta đã trễ giờ mất rồi. Ta mong là sẽ không xảy ra bất cứ sai lầm đáng tiếc nào nên tránh được cái gì thì nên tránh."- Nhưng giọng nói của chàng thì khác hẳn với độ ấm đang lan toả trong mắt chàng- "Em đã làm rất tốt, tesoro."

Lời khen của chàng làm nàng như sáng bừng lên, và nàng cảm thấy hạnh phúc khi không thể ngừng mỉm cười. Được rồi, họ có đã có một khởi đầu không ổn trong mối quan hệ này, nhưng một trong những ưu điểm đó là sự bất ổn đó có thể được cải thiện.

Cảm thấy lạc quan về tương lai sau này, Holly mỉm cười xuyên suốt bên bàn rượu chúc mừng, xuyên suốt trong thời gian nhảy khiêu vũ và xuyên suốt khoảng thời gian sau đó nữa cho đến khi nàng được hộ tống đến khu tư nhân của Hoàng tử ở một góc của cung điện lơ lửng trên mặt nước biển.

Chỉ khi cánh cửa chính đóng lại sau lưng họ, để khách khứa cùng với vệ sĩ ở ngoài kia, thực tế đã khiến nàng tỉnh táo lại.

Họ lại ở một mình.

Và đây là đêm tân hôn của họ.

Holly cảm thấy căng thẳng và miễn cưỡng mỉm cười, tim đập nhanh và thành thịch, một sự im lặng căng thẳng phủ lên người họ: "Vậy ra đây là nơi ở của chàng. Nó thật đẹp- có nhiều ánh sáng và rộng rãi, và-"

"Đừng nói nữa." Casper cầm bàn tay đang nắm chặt của nàng, nhẹ nhàng làm bàn tay đó thả lỏng sau đó cầm chúng quấn quanh eo mình và áp cả người nàng vào cánh cửa.

Bị kẹp giữa cánh cửa được làm bằng gỗ sồi và một người đàn ông khoẻ mạnh cao gần 1m90, Holly cảm thấy nghẹt thở. Đôi môi khô khốc, đầu gối rung rung, giờ đây nàng chỉ còn nhận thức được cảm giác khao khát tình dục đang âm ỉ cháy phát ra từ cơ thể mạnh mẽ của chàng khi bàn tay to lớn của chàng ôm trọn khuôn mặt nhỏ nhắn trong sự mạnh mẽ và quyết đoán, môi chàng hướng trực tiếp với môi nàng.

Holly nhắm chặt mắt trong sự đầu hàng, các giác quan như đang hát và các dây thần kinh như đang bị lửa đốt. Khi chẳng có nụ hôn nào xảy ra cả, nàng rên nhẹ: "Casper?"

Chàng phà một hơi nóng vào nàng: "Hãy mở mắt ra."

Nàng nghe lời mở mắt và nhìn chăm chú vào chàng, tim nàng đập lờ đi vài nhịp khi nàng nhìn kĩ các đường nét cương nghị cùng một cái gì đó quý tộc cao sang mà chỉ ở chàng mới có: "Làm ơn- hãy hôn em đi."

"Ta còn định làm nhiều hơn thế nữa, thiên thần của ta..."

Chàng giam giữ và nhìn nàng một cách lười biếng, sự tự tin đó làm trái tim nàng bắt đầu đập liên hoàn, và có một luồng nhiệt nóng hổi nào đó chạy dọc theo thân thể của nàng. Cơ thể nàng bị kìm kẹp trong sự hào hứng mơ hồ nhưng càng ngày càng mạnh mẽ khi cuối cùng môi chàng cũng đã lướt trên môi nàng.

Lưỡi chàng thăm dò đi vào bên trong khoang miệng của nàng, và Holly như đang tan chảy, tiếng rên rỉ phát ra trong cổ họng nàng khi bàn tay mạnh mẽ của chàng đã đè hông nàng xuống để đụng chạm với cái cương cứng nam tính nóng hổi ở phía dưới của chàng.

"Không phải ở đây."- Giọng chàng trầm khàn, chàng kéo nàng đứng thẳng rồi bế nàng bằng vòng tay của mình một cách dễ dàng- "Lần này, tesoro, chúng ta sẽ làm nó ở trên giường. Và sẽ có nhiều rất nhiều dịp để sử dụng nó đấy." Chàng vừa ôm vừa bước dài qua vài căn phòng rồi sau đó đi lên một cầu thang uốn lượn dẫn đến một phòng ngủ trong một cái tháp pháo.

Run rẩy lẫn xấu hổ vì nàng muốn chàng mãnh liệt như thế này, Holly ghì chặt tay vào vai chàng khi anh đặt nàng nằm xuống giường, hầu như không ý thức được kiến trúc của căn phòng hình tròn tuyệt đẹp, các cửa sổ cong cao hoặc trần nhà hình mái vòm. Cơ thể của nàng nóng hừng hực như được đốt trên một ngọn lửa lớn, và toàn bộ các giác quan của nàng giờ đây tập trung vào người đàn ông đang dùng những ngón tay khéo léo cởi từng tấc của váy ra khỏi cơ thể nàng.

Khi giá trị hàng chục nghìn bảng Anh của chiếc váy lụa trượt tự do trên sàn nhà, nỗi bất an của nàng lại dâng cao, và Holly biết ơn khi căn phòng chìm trong bóng tối, chỉ có ánh trăng yếu ớt đang toả ánh vàng nhẹ ngoài cửa sổ và nàng vẫn còn đang mặc đồ lót trên người. Nhưng Casper không thể nào kiềm chế hơn được nữa, quyết định nhanh chóng lột những thứ vải còn sót lại trên người làm nàng càng thêm run rẩy, lộ ra cơ thể trần truồng trên giường với bốn cọc rất lớn xung quanh.

"Đừng cử động. Ta thích ngắm nhìn em trong bộ dạng như thế."- Cảm thấy cực kỳ hài lòng, Casper đứng lên và tự cởi bỏ bộ đồ trên người mình với những ngón tay mất kiên nhẫn, mắt quét qua người nàng và nhận thấy cơ thể nàng đỏ ửng lên và loay hoay không biết làm sao khi chàng nhẹ nhàng cởi chiếc quần xuống đất- "Em đẹp lắm."

Khi chàng cởi bỏ quần áo của mình và bật đèn lên, Holly nhanh chóng nhận ra rằng đã có quá đủ ánh sáng trong phòng để nàng nhìn thấy làn da màu đồng khoẻ khoắn đầy nam tính và kích thích của chàng. Choáng váng khi chợt nhìn thấy nơi đó của chàng đã dựng đứng, nàng hít một hơi thật sâu khi thấy chàng đang tiến về phía nàng và nhìn từ trên cao xuống.

Bị sốc với việc tiếp xúc trực tiếp với cơ thể mạnh khoẻ của chàng, nhịp tim của Holly tăng vọt và mất kiểm soát, đôi tay nàng trượt nhẹ trên vai chàng, lưng cong lại khi đôi môi gian xảo của chàng gấn chặt trên bầu ngực của nàng, và chàng cướp đoạt chiếm hữu trên từng tấc thịt nhạy cảm đó với sự chắc chắn và điêu luyện của đầu lưỡi.

Như có một trận sấm sét nổ bùng trong cơ thể nàng, và những ngón tay của chàng cũng không rảnh rỗi mà lướt khắp nơi trên người nàng cho đến khi sự ham muốn chỉ có tăng chứ không hề thuyên giảm. Holly quẫn quại không ngừng trên chiếc giường, mọi hành động của chàng đều thoả mãn dục vọng mà chàng đã và đang rất khao khát.

Chàng chậm chậm khám phá phần cơ thể e ấp khăng khít nhất của nàng cho tới khi Holly thổn thức tên chàng, cầu xin chàng nhiều hơn để thoả mãn cái thèm muốn đang càng ngày trào dâng trong cơ thể mà nàng biết nếu chàng dừng lại thì mình sẽ chết mất.

Casper di chuyển hông của mình và canh đúng vị trí, chỉ cho nàng vài giây ngắn ngủi để chuẩn bị rồi không báo trước đâm mạnh và sâu vào vùng ẩm ướt của nàng, và người nàng như nổ tung.

Trong trạng thái ngất ngậy, Holly đạt đến cao trào và cảm giác như cơ thể mình vỡ vụn ra thành từng mảnh nhỏ, mơ hồ khi nghe thấy lời chửi thề của Casper và sự ngập ngừng đột ngột về nhịp điệu của chàng. Chàng đang dần mất kiểm soát bởi phản ứng mãnh liệt của cơ thể nàng. Rên rỉ tên chàng, Holly cắm sâu móng tay mình vào vùng da thịt trơn bóng của vai chàng, đầu óc trống rỗng với sự hào hứng không rõ tên làm nàng hầu như không có khả năng làm gì khác ngoài việc giữ chặt lấy người chàng và cầu mong chàng có thể giúp mình lên thiên đường một lần nữa.

Thân thể của nàng lại như vỡ vụn lần nữa, lần này nàng cảm thấy chàng đã lên đỉnh và đang phóng vào những hạt giống nóng ấm, và nàng ôm lấy chàng thật chặt, bị choáng ngợp bởi những trải nghiệm tuyệt vời đến không thể tin được lại xảy ra một lần nữa trong đời nàng.

"Trên giường em thật là kỳ diệu." Casper nói giọng khàn khàn, lăn ngửa ra nằm bên cạnh người nàng và ôm nàng lại gần với mình.

Vẫn còn đang choáng váng về việc đó, và khi đã chuẩn bị để rúc đầu vào ngực chàng thì Holly đã đưa ra một tiếng rên sốc khi chàng ôm lấy hông nàng lần nữa và tách hai chân nàng ra.

"Casper, không được!"

Nhưng họ lại làm lần nữa.

Cứ lặp đi lặp lại như thế không biết bao nhiêu lần, cho tới khi Holly không thể suy nghĩ hay cử động được nữa.

Cuối cùng nàng nằm đó, thoả mãn nhưng cũng rất mệt mỏi, cánh tay choàng qua bộ ngực mạnh mẽ, má nàng áp vào bên vai rám nắng của chàng.

Nàng có thể nghe thấy âm thanh tiếng sóng biển thông qua một chiếc cửa sổ vẫn còn mở và nàng hạnh phúc nhắm mắt lại.

Nàng đã làm đúng và không có bất cứ hoài nghi gì về việc đó.

Hôn nhân của họ chỉ mới kéo dài chưa đầy một ngày nhưng thái độ của chàng đối với nàng đã mềm mỏng hơn trước rất nhiều. Đúng, chàng nói rằng thật khó khăn khi phải bộc lộ cảm xúc bản thân, nhưng chàng đã không gặp rắc rối gì để thể hiện nó mà, phải không?

Chàng đã dịu dàng, đam mê, đòi hỏi, đầy điều luyện và chu đáo nữa.

Chỉ suy nghĩ đến đó đã làm nàng nóng người trở lại, và nàng lướt ngón tay vào mái tóc đen nhánh của chàng, bị cuốn hút bởi sự tương phản giữa cơ thể của chàng và của mình.

"Em đã không thể nói thành lời khi cảm giác ấy có thể xảy ra như thế."- Nàng nói giọng mềm mại và dịu dàng, sau đó ngẩng đầu hôn vào má chàng và ôm chặt chàng hơn nữa- "Chàng thật tuyệt vời làm sao-" Nàng ngừng lại khi chàng rút người khỏi tay nàng và đứng dậy.

Không thốt lên lời nào đáp lại lời của nàng, chàng bước thẳng ra ngoài và đóng cánh cửa phòng lại.

Holly lưỡng lự trước âm thanh dứt khoát ấy, và nàng chợt cảm thấy hoảng loạn không thể lý giải được.

Chàng bỏ đi. Chàng đi ra ngoài mà không nói một lời nào. Tuyệt vọng khi để chàng rời đi như thế, nàng đá đồng vải lụa rơi trên sàn nhà khi nãy sang một bên và chạy nhanh về phía cửa.

Và sau đó nàng nghe thấy âm thanh của tiếng nước chảy và nhận ra rằng cánh cửa này dẫn tới phòng tắm.

Nàng kịp thời ngăn chặn cánh tay đang muốn mở cửa của mình lại. Tay chân nàng đột ngột trở nên vô lực, nàng ngồi phịch trở lại trên giường.

Chàng đã không bỏ đi.

Chàng đã không bỏ đi giống cha nàng.

Đó là sự khác biệt.

Phải không?

Cảm thấy bất ổn, bối rối và đau đớn, nàng nằm xuống, mắt nhìn chăm chăm lên mái vòm của bốn chiếc cọc giường.

Việc từ chối với nàng mà nói là không hề mới lạ, phải không?

Vậy sao nàng vẫn cảm thấy đau đớn như thế này cơ chứ?

Thậm chí ngay cả khi âm thanh trong phòng tắm đã ngừng lại và sau đó Casper quay trở lại phòng ngủ. Chàng khoác trên người một chiếc áo choàng đen và tóc chàng vẫn còn ẩm ướt.

Không hề nhìn nàng, chàng bước vào một căn phòng nhỏ khác mà nàng coi đó là phòng thay đồ và chàng đã thay một cái quần dài với một chiếc áo sơ mi vẫn còn trên tay.

"Chàng không quay lại giường để ngủ? Em đã nói gì làm phật lòng chàng sao?"- Đột nhiên cảm thấy bị tổn thương một cách nghiêm trọng, Holly ngồi dậy và lấy tay dọc dọc đuôi tóc với tâm trạng lo lắng- "Một phút trước chúng ta vẫn còn ôm ấp tại nơi này một phút tiếp theo chàng đứng dậy khỏi giường và sắp bỏ đi. Em cảm giác như thể là chàng đang buồn chuyện gì đó, nhưng em không biết lý do vì sao."

"Hãy ngủ đi." Chàng khoác nhanh chiếc áo vào người và cài nút lại với những ngón tay linh hoạt và chắc chắn. Chính chúng đã làm nàng sung sướng vài phút trước đó.

"Sao em có thể ngủ được đây? Hãy nói chuyện với em này!"- Chợt cảm thấy không đúng khi vẫn còn trần truồng, nàng chồm người lấy chiếc váy ngủ bằng lụa mà ai đó đã đặt bên cạnh gối của nàng và choàng qua đầu- "Có gì sai ư? Đám cưới à?"- Nàng thật sự muốn hỏi liệu có phải chàng đang nghĩ về vị hôn thê quá cố mà đáng lẽ ra chàng nên cưới, Antonia, nhưng nàng không hề muốn làm cho tình huống xảy ra càng tồi tệ thêm.

"Năm xuống ngủ đi, Holly."

"Vì sao? Đừng có nói chuyện với em với thái độ như thế, Casper."- Giọng nàng như vỡ ra và nàng trượt xuống khỏi giường để đi tới phía chàng đang đứng- "Em là vợ của chàng."

"Nói đúng hơn là,"- Sau đó chàng nhìn nàng, và mắt nàng như hoá thành băng lạnh- "Ta đã thực hiện thoả thuận của mình bằng việc làm đám cưới với em rồi."

Holly như bị đông cứng lại: "Thoả thuận?"

"Em cần cho đứa bé một người cha. Còn ta cần một người thừa kế."

Chân nàng chệnh choạng và nàng ngồi phịch xuống đất cạnh mép giường: "Chàng nói như thế là em đã chọn chàng một cách ngẫu nhiên vậy."

"Không ngẫu nhiên. Ta nghĩ em đã nhắm đến ta một cách cẩn thận là đằng khác."

"Chàng vẫn tin đó không phải là đứa con của chàng. Ôi Chúa ơi. Em đã thật sự nghĩ là chàng đã thay đổi suy nghĩ của mình về việc đó- hôm nay chàng trông rất khác- và khi chàng-"- Nàng nhìn lại chiếc giường nhàu nát với đôi mắt long lanh đọng đầy nước mắt- "Chàng làm tình với em và nó cảm giác như-"

"Chúng ta đã làm tình với nhau, Holly."- Giọng chàng lạnh băng-
"Nhưng nó không dẫn đến tình yêu, và điều đó sẽ không bao giờ xảy ra
đâu. Đừng có liên tưởng hai thứ là một."

Những hy vọng của nàng đã vỡ tan tành như những giọt bong bóng
nước.

"Nó không chỉ đơn thuần chỉ là tình dục,"- Nàng thì thầm- "Hôm nay
chàng trông rất khác. Quan tâm hơn. Ngay từ giây phút em vừa đặt chân
đến nhà thờ."- Giọng nàng nghẹn ngào- "Chàng đã cười với em, chàng đã
săn sóc lo lắng cho em. Còn hôn em nữa."

"Ta làm như vậy thì người ngoài nhìn vào mới cho rằng chúng ta như
đang yêu nhau."- Hầu như không bị ảnh hưởng bởi sự đau khổ của nàng,
chàng bước đến một chiếc bàn gỗ đặt bên cạnh cửa sổ- "Em có muốn uống
gì không?"

"Không. Em không cần!"- Nàng cảm thấy tim mình nhói lên một cái
đầy đau đớn và nàng có lẽ đã đỡ bệnh rồi- "Vậy có nghĩa là tất cả mọi thứ
chàng làm hôm nay chỉ để che mắt thiên hạ thôi ư?"

Chàng rót cho mình một ly rượu whisky nhưng không hề uống nó.
Thay vào đó chàng nhìn ra ngoài cửa sổ, các khớp ngón tay sạch sẽ tì lên ly
thuỷ tinh, nhìn khuôn mặt điển trai của chàng lúc này thật khó để biết được
lúc này anh đang suy nghĩ cái gì. Không một chút cảm xúc nào được bộc
lộ: "Họ đều muốn một câu chuyện cổ tích xảy ra có thật trong đời thường.
Và chúng ta đã thực hiện mong muốn đó cho họ. Đó cũng là tất cả những gì
phải làm cho hoàng gia nữa. Chúng ta đã đáp ứng đầy đủ tất cả những gì
mà họ mong muốn. Trong trường hợp này, một tình yêu phù hợp, một đám
cưới và một người thừa kế."

Nàng chớp chớp mắt, quyết tâm kìm nén những giọt nước mắt lại:
"Vậy tại sao chàng lại quyết định cưới em?"

Chàng nhắc chiếc ly đưa lên môi mình: "Tại sao không?"

"Bởi vì chàng có thể cưới một ai đó- người mà chàng yêu thương."

Chàng hạ thấp ly rượu xuống mà không hề uống: "Ta không muốn yêu."

Bởi vì chàng đã từng nếm trải qua cảm giác đó một lần và bây giờ nó đã biến mất?

Holly nuốt nuốt nước bọt: "Thật tồi tệ khi chàng nói và cảm nhận như vậy,"- Nàng thầm thì- "Em biết chàng đã mất đi cô ấy và em cũng biết hẳn là chàng cũng đã trải qua những năm tháng đau đớn đó, nhưng-"

"Em chẳng biết gì cả."

"Vậy hãy nói với em đi!"- Không kìm được nữa, những giọt nước mắt thi nhau rơi xuống làm ướt đầm hai má nàng- "Em đã rất đau đớn khi biết rằng mọi thứ chàng làm hôm nay đều chỉ là giả dối. Em biết thật khó khăn cho chàng khi nhắc đến Antonia, và nói một cách thẳng thắn thì điều đó chẳng dễ dàng gì. Nhưng cuộc hôn nhân này sẽ kéo dài đến đâu nếu như chúng ta đều không thật lòng với nhau đây?"

Làm ơn chàng đừng hướng về phía này. Làm ơn đừng để điều đó xảy ra.

"Thật lòng?"- Chàng đặt ly rượu xuống bàn rồi quay lại nhìn nàng- "Em đã nói dối về cha của đứa bé, em tìm mọi cách lừa dối mọi người để bước vào nhà thờ làm lễ cùng với mặc chiếc váy cưới màu trắng đó, rồi sau đó em đề nghị chúng ta nên trung thực ư? Em không nghĩ là đã quá trễ để làm điều đó rồi chẳng?"

"Đó là con của chàng,"- Giọng Holly khàn khàn vì khóc. Bên trong người nàng giờ đây đang cảm nhận một cách rõ ràng nỗi thống khổ bị vạ

xoắn đến đau đớn như thế nào khi ảo tưởng của nàng về một cuộc sống mới đã đổ nát thành một đống nát vụn- "Và em vẫn không hiểu vì sao cho đến bây giờ chàng vẫn còn không tin đó là con của mình như thế."

"Thế à? Vậy để ta nói lý do cho em nghe."- Chàng bước về phía nàng, đôi mắt giờ đây tối lại mang mùi chết chóc- "Đó không thể nào là con của ta được, Holly, bởi vì ta không thể có con được. Ta không biết cha của đứa bé mà em đang mang là ai, vợ ngọt ngào của ta à, nhưng ta chắc chắn một trăm phần trăm rằng nó không phải là con của ta. Ta bị vô sinh."

CÔ HẦU BÀN CỦA HOÀNG TỬ

Sarah Morgan

www.dtv-ebook.com

Chương Sáu

"Không."- Holly ngồi xuống chiếc ghế gần nhất một cách khó khăn, tim nàng đập liên hồi- "Không thể nào,"- Nàng nói khàn khàn- "Đứa bé là bằng chứng cho việc điều đó là không thể xảy ra được. Tại sao chàng lại nghĩ như thế?"

"Tám năm trước đã xảy ra một tai nạn."

Chính tai nạn đó đã cướp đi mạng sống anh trai của chàng và Antonia.
"Em biết."

"Em chỉ biết thứ mà ta chỉ muốn tiết lộ mà thôi."- Chàng đi ngang qua căn phòng và nhìn chăm chú ra đại dương mênh mông ngoài kia- "Mọi người đều biết Santallia đã mất đi người kế thừa ngôi vua sau này. Mọi người đều biết vị hôn thê của ta đã chết. Không ai biết rằng vụ tai nạn năm đó đã làm ảnh hưởng đến vùng xương chậu của ta rất nặng đến nỗi cơ hội để ta được làm cha là bằng con số không."

Đầu óc Holly giờ này đang cực kỳ hỗn loạn: "Casper-"

"Vương quốc lúc ấy lâm vào khủng hoảng trầm trọng."- Chàng đút tay vào túi quần, chuyển động đó đã nhấn mạnh vào những đường nét nam tính mạnh mẽ của chàng- "Anh trai ta đã qua đời. Ta đột nhiên được chỉ định sẽ là người kế thừa ngôi vị và lên cầm quyền, mà đáng lẽ ra vị trí đó vốn là của anh trai ta. Và lúc đó ta đã được bệnh viện chăm sóc đặc biệt. Khi ta tỉnh táo lại và hồi phục vết thương thì mọi người đều đến hỏi thăm xen lẫn chúc mừng. Thật là sai lầm nếu như lúc đó tiết lộ ra cái sự thật rằng Hoàng

tử của họ có thể làm vì họ tất cả mọi thứ, trừ việc sản sinh ra một người kế vị sau này."

Holly vò vò đầu, cố gắng để nuốt trôi lượng thông tin mà chàng mới vừa nói ra: "Ai đã nói với chàng về điều đó?"

"Vị bác sĩ trực tiếp điều trị cho ta."

"VẬY bác sĩ đó đã phán sai rồi."- Tay nàng buông thõng bên người và nàng bước vài bước về phía chàng, nói với giọng khẩn thiết- "Hãy nhìn em này, Casper. Nghe em nói này. Bất kể những gì mà chàng đã nghe được- nghĩ được- đều không phải là sự thật, chàng không bị vô sinh. Em đã mang thai con của chàng."

"ĐỪNG làm thế, Holly."- Chàng rút cái nhìn khỏi người nàng- "Ta đã chấp nhận đó là con của ta. Em đã cho ta một người kế vị rồi. Dân chúng đều ca ngợi em là một thiên tài."- Chàng nhìn chăm chăm vào ly rượu- "Rồi đến một lúc, ta sẽ nói cho mọi người biết về sự thật đó. Hãy để họ là người quyết định người kế vị xứng đáng."

Những lời nói của chàng vẫn còn đọng lại trong không khí, Holly lắc đầu, kinh hoàng bởi hàm ý của câu nói đó: "Không. Chàng không được làm thế."

"Bởi vì độ nổi tiếng của em có thể sẽ bị giảm mạnh ư?"- Chàng cười thô lỗ- "Em nghĩ là vương quốc Santallia nhất định không thể để được biết rằng vị Công nương gây thơ vô tội đã có rất nhiều kinh nghiệm phong phú về tình dục hơn là họ tưởng?"

"Casper, người đàn ông đầu tiên của em là chàng và chỉ có chàng mà thôi."- Thất vọng bởi chàng vẫn không tin mình, Holly quay đi và bước tới cửa sổ. Bình minh đang dần hé lộ và mặt trời mọc đang phủ một màu hồng lên trên mặt biển, nhưng nàng không nhìn ra được tương lai của con mình

sẽ đi về đâu- "Chàng nên khám lại bác sĩ một lần nữa. Chàng nên thử xét nghiệm nhiều lần nữa. Họ đã sai lầm khi nói về chàng như thế."

"Chủ đề đó đã kết thúc."

"Ồn thôi. Không làm kiểm tra."- Tức giận và thất vọng cùng trào dâng- "Nhưng sao chàng có thể tuyên bố với cả thế giới rằng đứa bé đó không phải là con của mình được!"- Ánh mắt nàng bỗng trở nên gay gắt, nàng nhìn lại chàng- "Em không muốn con của chúng ta phải chịu bất cứ một tổn thương đau đớn nào về mặt thể xác lẫn tinh thần. Và ngay khi mà chàng nói thứ gì đại loại như thế một lần nữa, em sẽ không để yên cho chàng đâu."

"Mọi người đều có quyền được biết về quan hệ cha con của đứa bé này."

Holly thẳng vai: "Ngay khi đứa bé được sinh ra đời, em sẽ làm rõ điều đó sau. Từ đây cho đến lúc đó thì chàng không được phép nói gì cả."

"Nếu em có vẻ tự tin về điều đó đến thế, vậy tại sao lại bắt họ phải đợi? Chúng ta có thể làm xét nghiệm ngay bây giờ cũng được cơ mà. Hay đó chỉ là cái cớ cho em kéo dài thêm thời gian?"

Nàng giơ tay đặt lên má, căng thẳng đến nỗi nàng cảm thấy gần như khó thở: "Làm xét nghiệm bây giờ sẽ đặt bé trong tình trạng nguy hiểm và em không hề muốn điều đó xảy ra một chút nào. Nhưng chàng không được nói với mọi người rằng đó không phải là con của mình. Hãy hứa với em điều đó, Casper."

"Được rồi."

Tự ăn mừng chiến thắng nho nhỏ đó, Holly ngồi trên chiếc ghế ngay cạnh cửa sổ và ngắm nhìn những đợt sóng biển đang thi nhau trời lên nhẩn

chìm cát trắng trên bờ rồi lại rút xuống. "Tại sao chàng không nói với em về điều đó khi chúng ta còn ở London?"

"Bởi vì không cần thiết cho lắm."

"Sao chàng có thể nói thế được?"

"Em cần một người cha cho đứa bé, còn ta thì cần một người kế vị. Nghe thì có vẻ không liên quan và nếu cứ mặc kệ- nếu ta không làm đám cưới với em- thì tình hình sẽ càng thêm tệ hơn. Em cũng được lợi trong việc này mà: có chồng là một Hoàng tử, nơi ở là một toà cung điện lộng lẫy, có vận may tốt đấy chứ. Nên có nói với em hay không thì cũng chẳng ảnh hưởng gì nhiều lắm."

"Em chỉ muốn đứa bé em sinh ra biết rằng nó cũng có cha bên cạnh mình,"- Holly thì thầm nhỏ nhẹ, bàn tay nàng bọc quanh bụng mình mang dáng dấp bảo vệ- "Em đã từng nghĩ rằng cưới chàng là một việc làm đúng đắn."

"Nếu đó là một sự an ủi thì ta đã không cho phép em thực hiện bất kỳ quyết định nào khác. Và ta không muốn nói về chuyện đó một lần nào nữa cả, Holly. Em đã đạt được tham vọng của mình, có tất cả mọi thứ nàng muốn và đứa bé cũng vậy."

Không. Không, nàng không có gì cả.

Holly mệt mỏi nhắm mắt lại, cố gắng lờ đi vết thương đang toét ra càng sâu vì lời thú nhận của chàng rằng mọi thứ chàng làm hôm nay đều là giả dối.

Trước đây nàng từng sợ cái cảm giác một mình cô đơn, nhưng thì ra cảm giác bị cô lập đã nhấn chìm nàng sau lời chối bỏ của Casper còn đáng sợ hơn gấp vạn lần.

Nàng muốn tâm sự với một ai đó- gần như tuyệt vọng.

Nhưng không ai ở đây cả.

Nàng lại một mình cô đơn.

Mà không đâu, nàng không cô đơn, đúng không? Nàng còn có một sinh linh bé nhỏ đang nằm yên trong bụng cơ mà- nàng cần phải bảo vệ nó.

Khi con trai hoặc con gái của mình được sinh ra, nàng có thể chứng minh được Casper là cha ruột của nó. Cho tới lúc đó thì nàng sẽ phải cố gắng giữ gìn và làm cho gia đình nhỏ không có chút hy vọng nào như này cùng đoàn tụ bên nhau.

Đó là tất cả những gì mà nàng cần phải làm.

Tuy thiếu thốn tình cảm từ Casper và rất lo lắng cho tương lai sau này của mẹ con nàng sau này nhưng Holly đang lấp dần khoảng trống và tạm quên đi những sầu lo bằng cách tự thích nghi với cuộc sống của hoàng gia và hoàn thành tốt những nhiệm vụ của mình.

Nàng đã dành hàng tiếng đồng hồ vào việc nghiên cứu bản đồ cho đến khi nàng đã quen thuộc hết với từng khu vực, từng ngõ ngách dù là nhỏ nhất của vương quốc Santallia này. Quyết tâm tự trau dồi kiến thức của mình về một địa phương nào đó, Holly đã thuyết phục Emilio lái xe cho nàng. Kết quả là những người dân địa phương đó đã bị sốc nhưng thay vào ngay sau đó là vẻ mặt vui mừng bởi sự xuất hiện thường xuyên một cách ngẫu hứng của nàng. Quên đi sự an toàn hay luật lệ của hoàng gia, nàng đã trò chuyện với họ, tìm hiểu họ thích gì và cảm nhận của họ như thế nào.

Và câu trả lời mà nàng luôn nhận được là họ yêu quý và tôn trọng Casper rất nhiều.

"Công nương là người mà ngài ấy cần,"- một bà lão đã nói với Holly như vậy khi nàng ngồi bên cạnh giường bệnh của bà trong bệnh viện, cầm chặt lấy tay nàng suốt một tiếng rưỡi đồng hồ sau một buổi sáng mệt mỏi của những cuộc viếng thăm chính thức của hoàng gia mà nàng không được phép vắng mặt- "Sau khi tai nạn đó xảy ra chúng tôi đều nghĩ một cách bi quan rằng ngài ấy có thể sẽ không hồi phục được."

Holly nhượng người về phía trước để điều chỉnh gối nằm của bà cụ ngay ngắn lại: "Ý bà là ngài ấy đã bị thương rất nặng?"

"Không phải. Bởi vì chỉ sau một khoảnh khắc ngài ấy đồng thời đã mất đi người anh trai cùng với vị hôn thê yêu quý của mình, một mất mát quá lớn mà nếu xảy ra với một con người bình thường thì hầu như không ai có thể chịu đựng được. Nhưng may mắn là ngài đã vượt qua được khoảng thời gian kinh khủng đó. Và bây giờ ngài còn có Công nương để yêu thương."

Nhưng chàng không hề muốn yêu, phải không?

Holly gượng cười: "Bây giờ tôi cần phải đi rồi. Tối nay sẽ có một bữa tiệc dành cho Tổng thống với phu nhân của ngài ấy. Bà có muốn uống thêm trà trước khi tôi đi không?"

"Tôi muốn Công nương nói nhiều hơn về bữa tiệc tối nay đó. Công nương sẽ mặc gì thế?"

"Thật ra tôi không chắc cho lắm."- Holly nghĩ về tủ quần áo khổng lồ của mình. Không ai có thể buộc tội Casper là một người keo kiệt được, nàng nghĩ một cách buồn bã. Rắc rối là, bây giờ nàng có hàng tá bộ y phục được thiết kế hợp trời trang và vô cùng đẹp mắt như thế nên việc chọn lựa nó trở nên vô cùng khó khăn, nhưng thậm chí nó chẳng phải là vấn đề, bởi vì bây giờ đã có người khác làm việc đó cho nàng. Khi lần đầu tiên nàng nhận ra một trong những người hầu đã được thuê để làm nhiệm vụ là phải

sắp xếp các bộ đồ của nàng theo thứ tự và giúp nàng lựa chọn một bộ y phục phù hợp, nàng đã há hốc mồm nhìn chăm chăm vào Casper.

"Ý chàng là toàn bộ công việc của một người nào đó chỉ là hướng dẫn cho em cách ăn mặc như thế nào thôi sao?"

Chàng không hài lòng với sự ngạc nhiên của nàng bằng một cái chau mày: "Sao em biết được nên mặc thế nào cho hợp với nhiều dịp trọng đại như thế? Công việc của cô ấy là nghiên cứu những buổi lễ đặc biệt sắp diễn ra và từ đó sẽ có những lựa chọn y phục phù hợp cho em. Điều đó sẽ giúp em không gây ra bất cứ sai lầm đáng tiếc hay bối rối gì có thể xảy ra."

Chàng sợ nàng có khả năng sẽ gây ra hiểu lầm gì đó, và đó là điều tối kị, tuyệt đối không nên xảy ra. Vì thế khiêm tốn chấp nhận sự giúp đỡ của người phụ nữ đó.

Nghĩ đến điều đó, Holly mỉm cười với bà lão: "Tôi nghĩ là mình nên mặc một chiếc váy màu xanh nước biển. Với dây váy được mạ bạc. Một chút táo bạo, nhưng tôi nghĩ Tổng thống sẽ thích sự lôi cuốn đó."

"Công nương thật xinh đẹp, ngài ấy sẽ bị cuốn hút ngay thôi. Và màu xanh biển trông cũng rất hợp với phu nhân nữa. Tôi rất hâm mộ và thích chiếc vòng tay của phu nhân- tôi cũng đã từng có một cái y hệt như thế khi tôi bằng tuổi phu nhân đây."- Đôi mắt của bà cụ như mờ đi- "Chồng tôi đã tặng nó cho tôi bởi vì ông ấy đã từng nói nó rất hợp vì cùng màu mắt của tôi. Tôi đã lạc mất nó cách đây mấy năm. Đó không hẳn là vấn đề. Rắc rối là khi tóc con người ta càng ngày càng bạc đi theo thời gian thì họ sẽ chẳng còn cơ hội để diện lên những đồ trang sức tinh xảo như thế một lần nào nữa."

"Bà không cần phải bận tâm như thế nữa,"- Holly nói một cách vui vẻ, tháo vòng tay ra và giúp bà đeo vào cổ tay đã gãy trơ xương của bà- "Nó đây. Trông thật tuyệt."

"Phu nhân không cần phải làm thế."

"Tại sao không? Nó trông rất hợp với bà. Tôi phải đi ngay bây giờ kẻo không thì họ sẽ than vãn trách mắng tôi mất thôi. Cố gắng đừng để dụ dỗ bất kỳ vị bác sĩ nào ở đây nhé." Holly đứng dậy, âm thầm thừa nhận rằng một phần trong con người nàng không muốn trở về cung điện một chút nào. Nàng yêu thích việc được trò chuyện và tán gẫu với tất cả mọi người. Vì khi nàng làm thế thì thật dễ dàng để tự nói với chính mình rằng nàng thật sự không cô đơn tí nào.

Hôn nhân của họ sẽ không trống rỗng như vậy.

Casper dường như nghĩ rằng những món quà sẽ là một sự thay thế hợp lý và có thể bù đắp vào khoảng trống vô hình đó.

Phải mất đến hai ngày sau nàng mới khám phá ra rằng chàng tự đặt mình vào gồng xích trong lịch làm việc dài dằng dặc, dành rất nhiều thời gian vào những việc kinh doanh hoặc những cam kết mang tính quốc gia.

Kể từ hôm đám cưới tới giờ thì thực sự hầu như chẳng có ngày nào mà họ được ở bên nhau một cách riêng tư cả. Hằng đêm đều có những buổi yến tiệc sang trọng cho những người chức cao vọng trọng thư giãn, thời gian cho những nụ cười và những cuộc trò chuyện lịch sự.

Và có một sự thật rằng chàng không bao giờ chú ý đến nàng cả, nàng nghĩ thầm một cách đau đớn khi nàng nói lời chào tạm biệt với những bà lão trong phòng bệnh và sau đó đi theo bước chân Emilio để lên xe trở về cung điện.

Casper không muốn dành thời gian ở bên nàng, phải không?

Mà thứ chàng muốn từ mối quan hệ này chỉ là một Công nương danh chính ngôn thuận, và người đó có thể cùng với chàng mỗi đêm đều hưởng

thụ những giây phút làm tình nóng bỏng trong hàng tiếng đồng hồ mệt rũ rời.

Ngoài những thứ đó ra, chàng chẳng hứng thú một cái gì khác cả. Không nói chuyện. Thậm chí ngay cả một cái ôm cũng rất keo kiệt. Chắc chắn là không.

Holly ngả người vào lưng ghế phía sau, vẫy tay chào đám đông đang đứng tụ tập. Họ sẽ nói gì, nàng tự hỏi, nếu như biết vị Hoàng tử điển trai chưa bao giờ dành trọn dù chỉ một đêm với nàng?

Chàng chỉ đơn giản là đưa nàng lên giường, thoả mãn dục vọng rồi sau đó biến mất tăm, như thể chàng sợ là nếu trì hoãn nán lại bên nàng một chút nữa thôi là nàng sẽ nói điều gì đó mà chàng không hề muốn nghe nó chút nào.

Hay chàng có người phụ nữ khác ở bên ngoài? Nên sau khi rời khỏi giường của họ thì chàng đi đến bên cô ta?

Casper có ham muốn tình dục dường như là vô tận, và Holly nhận thức rõ rằng luôn có một người phụ nữ khác trong đời anh trong lần đầu tiên họ gặp nhau ở Anh quốc. Một trong những tờ báo mà nàng thu thập được trước đây đã đề cập đến một số vị công chúa châu Âu, và có một cô siêu mẫu khác nữa.

Hôn nhân của họ sẽ đi về đâu đây?

Cảm thấy cả tinh thần lẫn thể xác đều mệt mỏi quá độ, Holly ngả đầu về ghế sau của chiếc limousine và dần ngủ thiếp đi.

Nàng tỉnh dậy sau cái đánh thức nhẹ nhàng của Emilio, đi vào nhà và tiến về phía phòng ngủ tuyệt đẹp của mình và nằm phịch xuống chiếc giường lớn tuyệt vời.

Chỉ năm phút thôi, nàng tự hứa với lòng mình.

Năm phút thôi, sau đó nàng sẽ tắm rửa sạch sẽ và lên dây cót chuẩn bị sẵn sàng cho buổi tối nay.

Vô cùng bức bối và cảm thấy thiếu kiên nhẫn sau một ngày dài đàm phán với Tổng thống và bộ trưởng bộ ngoại giao, Casper sai bước đi hướng về phòng riêng của mình.

Nằm trong túi quần chàng lúc này là một chiếc vòng cổ kim cương lộng lẩy, được thiết kế riêng bởi một thợ kim hoàn nổi tiếng bậc nhất thế giới. Ông ta đã đảm bảo chắc chắn rằng bất kỳ người phụ nữ nào nhận được một tuyệt tác như vậy có nghĩa là cô ấy được chàng rất mực thương yêu.

Casper nhăn mặt khi nghĩ đến lời đảm bảo đó, bởi vì trong mối quan hệ với Holly thì tình yêu chẳng đóng vai trò gì cả. Nhưng nàng đã làm rất tốt phận sự của mình trong vai trò là Công nương. Nàng xứng đáng để được khen thưởng.

Và đó là lý do mà nàng chấp nhận cưới chàng mà, đúng không?

Vì những lợi ích mà chàng có thể cho nàng.

Ngẫm nghĩ về phản ứng của nàng khi nàng nhận được một món quà hào phóng như thế này, một nụ cười nhẹ xuất hiện trên môi chàng, và chàng đã chuẩn bị tinh thần cho tối nay sẽ đầy sự kích thích.

Còn đang nghĩ tới viễn cảnh thân mật có liên quan tới Holly, kim cương và một ít thứ khác nữa, Casper tiến vào phòng.

Điều đầu tiên chàng cảm nhận được là một sự im lặng bất thường bao quanh lấy căn phòng.

Im lặng, chàng trầm nghĩ với một mức độ hài hước châm biếm, đã trở thành một thứ gì đó khan hiếm từ khi chàng lấy Holly làm vợ.

Nàng rất thích hát. Nàng thường hay hát một mình mỗi khi họ chuẩn bị cho một buổi tối tiệc tùng nào đó. Nàng hát trong khi tắm, trong khi đang thay lễ phục, thậm chí nàng còn hát ngay cả khi đang trang điểm nữa. Nếu không hát thì thay vào đó nàng sẽ nói chuyện liên hồi, gần như mỗi một giây phút mà họ ở bên nhau thì nàng sẽ không bỏ lỡ mà kể chi tiết từng li từng tí về ngày hôm đó của mình ra sao. Ai đã trò chuyện cùng nàng, họ đã nói những gì- đại loại thế, nàng luôn hứng thú không ngừng khi kể về những chi tiết nhỏ nhất đó về những người mà nàng được gặp mặt.

Cho nên khi sự im lặng phủ lấy căn phòng một cách lạ lùng như thế này, chàng cảm thấy như sắp có một lượng lớn những con voi sẽ xuất hiện trong phòng này vậy.

Hơi khó chịu khi nàng rõ ràng là còn chưa chịu trở về sau buổi chiều của những chuyến viếng thăm, Casper tháo chiếc cà vạt của mình ra với những ngón tay khéo léo trong khi chàng nhanh chóng kiểm tra thư của mình.

Cảm thấy lạ lẫm và khó có thể tập trung vào công việc khi mà không có những âm thanh đó (âm thanh của chị Holly hay hát với nói í =)))), chàng tự cảnh cáo bản thân phải tập trung trong khi đang viết nguệch ngoạc giao nhiệm vụ cho thư kí riêng của mình. Dự định sẽ tắm nhanh một cái tiện thể chờ Holly trở về luôn, chàng đi lên gác tiến đến phòng ngủ.

Holly vẫn còn nằm ngủ trên giường với bộ đồ hồi chiều mà nàng còn chưa thay ra, như thế là nàng bị ngã và không còn cử động được nữa.

Mái tóc rực lửa của nàng xoắn dài bao phủ xung quanh đôi vai gầy và mắt nàng nhắm nghiền, hàng lông mi đen dài đã thành công nhấn mạnh vẻ xanh xao mệt mỏi hiện rõ trên hai má nàng.

Casper đứng sững người khi đang cởi nút áo sơ mi của mình.

Phản ứng đầu tiên của chàng là ngạc nhiên, vì nàng là người mà luôn tràn đầy năng lượng và sự nhiệt tình thì có thừa, và chàng chưa bao giờ thấy nàng ngủ ban ngày như vậy.

Phản ứng thứ hai của chàng là lo lắng.

Biết rằng nàng không phải là tuýp người thích ngủ ban ngày, chàng chờ đợi nàng cảm nhận được sự hiện diện của chàng và khuấy động không khí cho ồn ào lên. Chiêm ngưỡng những đường cong nữ tính của hông nàng, 'cậu nhỏ' của chàng dựng đứng ngay lập tức một cách hưng phấn, và chàng quyết định rằng hành động tốt nhất là leo lên giường và đánh thức nàng dậy.

Liếc nhìn đồng hồ, chàng tính toán là nếu họ giới hạn màn dạo đầu lại thì họ vẫn kịp đến dự bữa tối với Tổng thống.

Chàng cởi nốt những chiếc nút áo còn lại, đôi mắt dán chặt vào làn da mịn màng ở đường viền cổ của chiếc váy hoa của nàng. Tuyệt vời, chàng thầm nghĩ, rồi chàng ngồi ở mép giường, sẵn sàng dành nửa tiếng đồng hồ tiếp theo để làm cho nàng cực kỳ hạnh phúc.

Nhưng nàng vẫn nằm im không nhúc nhích.

Lúng túng vì nàng không phản ứng lại, Casper đưa tay và chạm vào cổ nàng, cảm thấy nhẹ nhõm hẳn khi chàng cảm nhận được vùng da thịt ấm áp và sự chuyển động nhẹ nhàng của yết hầu dưới những đầu ngón tay của chàng.

Chàng đã mong đợi điều gì?

Bất ổn bởi đột nhiên mất đi khả năng logic và đưa đẩy chàng phải cảm nhận được nàng vẫn còn thở mới yên lòng, chàng rút tay về và đứng dậy,

đấu tranh chống lại việc muốn nhắc điện thoại lên và yêu cầu sự có mặt của đội ngũ y tế chuyên nghiệp.

Nàng chỉ là một mối mà thôi, chàng tự nhắc chính mình, lại nhìn chằm chằm vào nàng. Theo phản xạ, chàng ngồi xuống và nhẹ nhàng cởi giày ra hộ nàng. Sau đó chàng nhìn chăm chú vào chiếc váy hoa trên người nàng và cố gắng nghĩ xem liệu nó có ảnh hưởng đến giấc ngủ của nàng hay không. Lần đầu tiên trong đời chàng lưỡng lự với quyết định của mình. Chàng nên cởi nó ra và đồng nghĩa với việc đánh thức nàng tỉnh dậy, hay chỉ lơ nó và bỏ đi, để lại sự không thoải mái cho nàng đây?

Không rõ ràng, Casper vẫn đứng im trong do dự, tay chàng lơ lửng trong không trung một vài phút dài. Cuối cùng chàng đưa ra quyết định, kéo tấm vải bằng lụa đắp lên người nàng.

Sau đó chàng bước ra khỏi giường, cảm thấy nhẹ nhõm khi ít nhất là ở đây không ai chứng kiến cảnh tượng do dự không biết quyết định thế nào của chàng lúc này.

Chàng đã đưa ra hàng ngàn quyết định trong đời sống thường nhật, trong số chúng có liên quan đến hàng triệu bảng Anh, số khác có liên quan đến mạng sống của hàng triệu con người.

Cho nên thật là khó hiểu khi chàng không thể đưa ra một quyết định nhỏ nhặt mà nó có liên quan đến sự thoải mái của vợ chàng.

~*~

Holly tỉnh dậy khi màn đêm đã buông xuống tự lúc nào. Với một sự hoảng loạn không thể giải thích được, nàng rời giường và lúc đó mới ý thức được Casper có ở trong phòng và đang ngồi cạnh cửa sổ.

"Mấy giờ rồi?"- Cảm thấy mất phương hướng và trống rỗng, nàng rướn người điều chỉnh chiếc đèn cạnh giường với độ sáng phù hợp- "Chắc

hắn đã trễ lắm rồi. Chắc em cần phải thay đổi thực đơn cho bữa tối thôi."

"Một giờ sáng. Em đã nhớ mất bữa tối rồi."

Giờ thì căn phòng đã sáng hẳn lên, và nàng nhìn thấy chiếc áo sơ mi trắng của chàng mở nút ở cổ, còn chiếc áo khoác sậm màu được treo cầu thủ trên lưng ghế.

"Em nhớ mất rồi ư?"- Holly nắm chặt tóc mình, lắc lắc đầu cố gắng làm cho đầu óc tỉnh táo trở lại- "Sao có thể?"

"Em đã ngủ thiếp đi."

"Vậy chàng đáng lẽ đã nên đánh thức em dậy chứ."- Cảm thấy xấu hổ, nàng phũ phũ làm thẳng ga trải giường bằng lụa và nhận ra rằng nàng vẫn còn mặc nguyên bộ trang phục của ngày hôm qua- "Em chỉ định chớp mắt một tí thôi."

"Holly, em ngủ cứ như chết ấy."- Đôi mắt chàng lấp lánh dưới ánh sáng tinh tế trong phòng- "Vì thế nên ta đã quyết định nói dối và xin lỗi với Tổng thống hơn là để ngài ấy gặp em trong tình trạng hôn mê thế này."

Nàng che mặt lại: "Ngài ấy đã nghĩ thế nào?"

"Nghĩ rằng em đang mang thai,"- Casper dài giọng, một nụ cười yếu ớt xuất hiện trên môi chàng- "Vợ chồng ngài ấy đã có với nhau bốn người con, và ngài ấy đã dành trọn buổi tối hôm qua để giảng dạy cho ta một người phụ nữ khi mang thai thường cảm thấy mệt mỏi thế nào trong vài tháng đầu tiên và việc nghỉ ngơi cần thiết và quan trọng đến dường nào."

"Chúa ơi, thật tội cho chàng,"- Holly lẩm bẩm, tự cảnh cáo bản thân phải rời xa chiếc giường khi nó đang 'dụ dỗ' cơ thể nàng hãy nằm lại và ngủ tiếp cho đến sáng- "Em cảm thấy tệ lắm, vì em biết bữa tối đó quan trọng với chàng đến dường nào. Thư kí riêng đã nói với em rằng chàng muốn bàn

những chuyện liên quan đến thương mại và về lượng khí các-bon thải ra hay đại loại thế. Một số chính sách về lâm nghiệp chẳng?"

Một biểu hiện lạ lùng xuất hiện trên mặt chàng: "Em thường hay nói chuyện với thư kí riêng của ta?"

"Dĩ nhiên rồi."- Holly đã không thành công ngăn chặn một cái ngáp dài khi nàng bước nhẹ qua chàng bằng đôi chân trần- "Carlos và em thường hay trò chuyện với nhau lắm. Còn cách nào khác để em biết chủ đề của buổi nói chuyện tối đó nữa chứ?"- Cảm thấy không chắc chắn, nàng ngồi xuống bên cạnh chàng- "Em xin lỗi vì đã ngủ quên như vậy."

"Đừng như thế. Mặc dù ta phải thừa nhận rằng em đã làm ta lo lắng một chút. Ta không quen được chào đón bởi sự im lặng lạ lẫm đó và ta nhận ra rằng ta muốn được nghe em hát khi đang chải tóc như những lần trước đó hơn."

Má Holly đỏ bừng khi biết chàng chứng kiến điều đó: "Chàng nghe thấy em hát ư?"

"Cả cung điện này ai ai cũng nghe em hát cả."

Kinh hoàng bởi sự thật đó, Holly ngả người lại trên ghế: "Em không biết làm thế nào mà họ có thể nghe được em hát như thế,"- Nàng thì thầm- "Hát luôn giúp em phấn chấn hẳn lên."

Mắt chàng nhìn nàng mang theo chút suy tư: "Em cần phải phấn chấn ư?"

Nàng phải đáp lại thế nào đây? Holly lưỡng lự, biết chắc rằng nếu nàng nói với chàng sự thật, rằng nàng cảm thấy cô đơn và nhớ chàng da diết, thì chàng sẽ bỏ đi ngay lập tức như cái cách mà chàng hay thường làm mỗi khi nàng tiến gần về phía chàng. Chàng luôn làm cho nàng nhớ rằng hai chữ 'tình cảm' không bao giờ nằm trong 'hợp đồng' giữa họ.

"Em chỉ đơn giản thích hát mà thôi,"- Nàng nói một cách yếu ớt- "Nhưng lần tới em hứa rằng sẽ không ai có thể nghe em hát lần nữa đâu."

"Thế thì thật là đáng tiếc, nhất là khi đội ngũ nhân viên lẫn cấp dưới của ta đều khen em hát hay đến thế nào."- Chàng đút tay vào túi quần và lấy ra một chiếc hộp mỏng- "Ta đã mua tặng em một món quà."

"Ồ."- Nàng cố gắng để trông mặt nàng có vẻ phấn chấn hơn. Sau tất cả thì chàng cũng đã cố gắng mà, phải không? Thật là không công bằng chút nào khi chỉ ra tủ đựng quần áo của nàng luôn được lấp đầy với những bộ trang phục đắt tiền, và nàng chỉ có một đôi chân đế mà đi hết đồng giày đẹp đẽ đó, và cái mà nàng thật sự muốn chính là một vài giờ yên tĩnh ở bên cạnh chàng khi họ không làm tình với nhau- "Cảm ơn."

"Ta hy vọng em sẽ thích nó."- Nụ cười tự tin của chàng chứng tỏ rằng không có gì bàn cãi về điều đó, và Holly mở nắp chiếc hộp nhưng màu xanh đậm lên và bị loá mắt bởi sự lấp lánh của sợi dây chuyền kim cương đó.

"Trời đất ơi."

"Đó là những viên kim cương màu hồng. Ta biết em rất thích màu hồng. Chúng là hàng hiếm đấy nhé."

Khi nào thì chàng chú ý nàng thích màu hồng thế?

Chàng là con người đầy mâu thuẫn, nàng nghĩ ngay người, nhắc chiếc vòng cổ lên và đột nhiên cảm thấy rất thích nó. Chàng đã không dành chút thời gian nào riêng tư với nàng, nhưng dường như chàng đang cố gắng để làm nàng vui lòng.

Và chàng còn chú ý thấy nàng thích màu hồng.

"Nó rất đẹp,"- Nàng thành thật, nhanh chóng tự đeo lên cổ mình, bước xuyên qua căn phòng và cảm thấy ngưỡng mộ với chính mình trong gương-
"Nó rất đắt phải không?"

"Nếu em biết giá thật của nó bao nhiêu thì sẽ làm em chào đón món quà đó hơn à?" Đó là một tông giọng lạ làm nàng không hiểu ý chàng là gì.

"Không, dĩ nhiên là không rồi."- Nàng chạm vào sợi dây chuyền một cách lo lắng- "Em chỉ thắc mắc là liệu em có dám mang nó ra khỏi phòng ngủ không thôi."

Chàng cảm thấy thư giãn hơn chút ít: "Nó là của em nên em muốn làm gì nó cũng được, làm mất, giữ lại hay bán nó đi cũng không thành vấn đề,"- Chàng dài giọng, lời nói đó làm Holly nhăn mặt, cảm thấy bối rối nhưng cũng quá mệt mỏi để tìm hiểu hàm ý trong câu nói đó là gì.

"Chàng toàn nói những thứ kỳ lạ."- Kiểm chế một cái ngáp khác ập đến, nàng bước trở lại chiếc ghế cạnh cửa sổ, cảm nhận trọng lượng của sợi dây chuyền kim cương trên cổ nàng- "Em chưa bao giờ đeo những thứ đại loại như kim cương trước đây. Và em cũng không thể tưởng tượng được đeo chúng trong khi ngủ sẽ như thế nào."

"Ta dự định sẽ cho nàng đeo nó cùng với bộ lễ phục cho bữa tối nay."- Mắt chàng cố định trên mặt nàng- "Nhưng em trông cực kỳ mệt mỏi rồi."

"Một ngày dài."

"Quá dài. Những chuyến viếng thăm chính thức sẽ phải hoãn lại, Holly."

"Cái gì? Tại sao lại thế?"- Cảm thấy buồn bã và đau đớn bởi lời phê bình rõ ràng như vậy, Holly ngồi thẳng người lại- "Em đã làm gì sai sao? Em đã làm việc chăm chỉ mà."

"Chính xác. Em đã làm việc quá mức chăm chỉ luôn rồi."

Trong một giây Holly đã há hốc mồm nhìn chàng với vẻ hoài nghi: "Đó là lời phê bình bất công nhất mà em từng nghe đấy. Sao có thể vì quá chăm chỉ mà em không được làm tiếp được vậy?"

"Nếu em làm việc đến kiệt sức thì em sẽ hay ngủ quên, sau đó em lại làm việc chăm chỉ."

"Nó không liên quan gì đến những chuyến viếng thăm đó cả. Em chỉ ngủ thiếp đi bởi vì chàng đã dày vò em đến tận nửa đêm!"- Nàng nhìn chàng một cách giận dữ- "Không đúng à? Chàng không thích em làm việc cực nhọc vì chàng sợ là em sẽ quá mệt mỏi rồi không thể làm tình với chàng trên giường! Chàng chỉ quan tâm đến nhiều đó thôi ư, Casper? Nếu em vẫn có năng lượng để làm chuyện đó thì sao?"

"Em là người phụ nữ duy nhất dám vắn vẹo những từ ngữ của ta để bắt đầu cãi vã." Một cách lạnh lùng, chàng nhìn chăm chăm vào nàng và Holly cảm thấy thất vọng.

"Không, em không hề muốn thế. Em ghét cãi vã. Em sẽ không bao giờ tìm cách để cãi nhau với một ai đó. Em ghét sự bất hoà."- Một tia mỉa mai hiện lên trong mắt chàng bằng cách nào đó nó đã khiến nàng càng thêm tức giận- "Và chàng sẽ biết em ghét điều đó đến mức nào nếu như chàng đã từng thử dành ra vài tiếng đồng hồ ở bên cạnh em! Nhưng chàng đã chưa làm thế bao giờ, đúng chứ? Chàng có nhận ra rằng thậm chí chúng ta còn chưa từng hẹn hò nhau một bữa đúng nghĩa không? Chàng thật là, ích kỷ! Chàng chỉ đơn giản là lên giường, làm thoả mãn 'cậu bé' của chàng, lên đỉnh, sau đó chàng tắm rửa sạch sẽ và bỏ rơi em."

Chàng nhướng một bên mày: "Bỏ rơi em?"

"Kiệt sức," Nàng lẩm bẩm, và một nụ cười chế nhạo hiện rõ trên môi chàng.

"Thế nên ta đã bỏ đi để nhường cho em ngủ đấy chứ. Và theo định nghĩa của ta, việc đó không thể gọi là ích kỷ được. Và điều đó ủng hộ cho luận điểm đầu tiên mà chúng ta đang bàn tới, em đã làm việc chăm chỉ và vất vả rồi."

"Chàng phải luôn giành chiến thắng như vậy thì mới vừa lòng, phải không?"- Holly ngã người về phía sau lưng ghế, các cơn giận dữ đã tiêu hao năng lượng cuối cùng còn sót lại trong người nàng. Thật không đáng để tranh cãi với chàng chút nào.

"Không phải là chuyện có thắng thua hay không. Em tin hay không cũng được nhưng ta có đăng ký phúc lợi xã hội tại trung tâm. Sau khi ta rời đi vào chiều hôm qua, ta có một số câu hỏi muốn được giải đáp. Đáng lẽ ta nên làm thế trước đây lâu rồi."- Chàng nhăn mày- "Không ngạc nhiên khi em đã mệt mỏi đến như vậy. Gần như em đã phải làm việc hết sức không ngừng nghỉ kể từ sau ngày cưới của chúng ta đến giờ. Em phải tiếp và đi viếng thăm trung bình từ mười đến mười lăm chuyến một ngày! Và em phải dành toàn bộ thời gian, thậm chí phải bỏ bữa ăn trưa của mình để tiếp đãi mọi người."

"Ồm, bởi vì có rất nhiều thứ phải làm cơ mà."- Holly tự bào chữa cho mình- "Chàng có biết một ngày cung điện phải nhận bao nhiêu yêu cầu hay không? Mọi người gửi thư đến tới tấp, đánh máy cũng có và viết tay cũng có luôn. Xếp một đồng thư đó lại một chỗ thì cũng thành một ngọn núi nhỏ ấy chứ. Họ gửi yêu cầu đến cho em, mong muốn em đến thăm các trường học, bệnh viện này nọ; hay là những chuyến đi trang trọng không thể vắng mặt, cắt băng khánh thành, đập vỡ những chai rượu sâm banh- thậm chí tuần trước em được mời làm giám khảo trong một cuộc thi dành cho những chú cún nhưng em có hề biết gì về chúng đâu nào. Rồi sau đó nữa có một vài người bị đau ốm và họ không thể tự đi ra ngoài được-"

"Holly."- Tông giọng của chàng xen lẫn giữa ngạc nhiên và hoài nghi- "Em không cần phải nói 'đồng ý' với tất cả những yêu cầu đó. Em chỉ cần

xem xét và lựa chọn cái nào cần cái nào không cần mà thôi."

"Nếu như em đồng ý với yêu cầu này mà nói không với yêu cầu kia thì em cảm thấy tội lỗi lắm!"- Holly trừng mắt nhìn chàng nhưng giọng điệu đã không còn gay gắt như trước- "Nhưng mà, em không hề bận tâm điều đó. Em còn hưởng thụ chúng là đằng khác nữa. Em thích được nhìn thấy mọi người. Em cũng không hiểu tại sao chính mình lại như thế, nhưng em thích cái cách họ reo lên vui mừng mỗi khi họ nhìn thấy em. Và em sẽ không bao giờ từ bỏ nó đâu!"

Mọi người đều yêu thích nàng. Họ đều vỗ tay vui mừng mỗi khi được gặp nàng.

Điều đó làm nàng cảm thấy có gì đó đặc biệt, và đó là một cảm giác tốt.

"Em làm việc quá sức mình có thể chịu đựng rồi đấy. Bắt đầu từ hôm nay ta sẽ hướng dẫn và giúp em chọn ra những cuộc gặp mặt nào cần phải thực hiện, sẽ không quá con số hai đâu."- Chàng chỉ đạo- "Tối đa năm ngày một tuần."

"Không!"- Kinh hoàng bởi tương lai theo như lời chàng nói sẽ quá mức buồn chán và cô đơn, Holly vuốt vài cọng tóc ra khỏi mặt nàng- "Vậy em sẽ phải làm gì để giết một đồng thời gian rảnh rỗi đây? Chàng thì hiển nhiên là không muốn nhìn thấy mặt em vào ban ngày rồi, chàng- chàng giống như ma cà rồng hay một thứ gì đó khác vậy! Chàng chỉ thích xuất hiện vào buổi đêm thôi."

Đôi lông mi đen dày che giấu biểu hiện trong đôi mắt chàng: "Em sẽ có khối thời gian và cơ hội để thư giãn."- Chàng kéo dài giọng nói mềm mại của mình. Nó tác động trực tiếp tới các dây thần kinh của nàng, và Holly cảm thấy mọi thứ xung quanh trở nên mờ nhạt dần.

"Thật là vô nghĩa nếu em không có ai cùng chia sẻ hay nói chuyện cùng. Em cô đơn. Và đó là một thứ khác nữa của con người em mà chàng không hề hiểu rõ. Em là người của công chúng. Nên đừng có nói với em phải ngừng làm công việc của mình như thế nữa."

"Holly, em đã kiệt sức rồi."

"Em đang mang thai,"- Nàng nói thẳng thừng, bỏ chân xuống đất và cố gắng ngăn cảm một cái ngáp khác- "Tất cả những quyển sách đều nói rằng trong hai tuần sắp tới em sẽ khá hơn thôi."

"Vậy em định làm gì sau đó?"- Giọng chàng khô khốc- "Làm đêm?"

Tâm mắt nàng va chạm với mắt chàng và Holly hít thở một hơi sâu, kinh ngạc khi phát hiện ra rằng chỉ cần đề cập đến chữ 'đêm' thôi là đủ để tạo ra phản ứng trong cơ thể nàng. Ngực nàng siết chặt lại, vùng dưới nháy cảm đau nhức nhối và nàng đột ngột cảm thấy như thể là cơ thể mình bị nuốt chửng và chìm vào men say dưới tác dụng của một chai rượu vang vậy.

Theo dõi toàn bộ phản ứng của cơ thể nàng, chàng chậm rãi nở một nụ cười đầy tự tin và thỉnh thoảng nàng bắt chợt muốn đâm vào mặt chàng một cái rồi đau vì vẻ điển trai đáng ghét của chàng, và chàng biết điều đó.

Khi mắt chàng gắn chặt vào miệng nàng, Holly thừa nhận một cách tuyệt vọng rằng sự hứng thú bên trong người nàng ngày một tăng cao và có xu hướng áp đảo: "Đừng nhìn em bằng ánh mắt như vậy. Chàng lại định làm nó lần nữa- trong đầu chàng lúc này toàn về tình dục mà thôi."

"Và chính xác thì ngay lúc này em đang suy nghĩ gì thế, tesoro? Giá cổ phiếu?"- Giọng chàng trầm khàn khi chàng nhẹ nhàng nhưng kiên quyết kéo nàng dậy- "Hay là một chiếc túi xách mới?"

Một tiếng rên rỉ đầy ngờ vực kịp thoát khỏi môi nàng khi chàng cúi đầu xuống hôn nàng và ôm nàng tiến về phía giường có mục đích.

Đây là một kiểu tính cách khác của Casper- cực kỳ bá đạo và nàng thật- thật sự muốn nói với chàng rằng nàng quá mệt mỏi rồi, hoặc chỉ là không hứng thú cho lắm cũng được.

"Em không thể tin được là chàng lại làm như vậy."- Cơ thể của nàng nổ tung dưới sự cứng rắn và nóng bỏng của 'cậu nhỏ' và nàng đổ nhào trở lại giường, buộc phải thừa nhận rằng cơ thể nàng là một nguyên nhân không thể chống lại được chàng.

Nàng muốn chàng quá nhiều.

Và đó là cách mà mối quan hệ của họ tiếp tục tồn tại...

Chàng chồm tới người nàng với chất dịch nhầy của một người đàn ông mà trong từ điển của anh ta không hề biết hai chữ 'từ chối' viết như thế nào, đôi mắt lấp lánh tràn ngập sự hưng phấn không kìm nén: "Chính xác là em mệt đến thế nào thế?"

Cố gắng tỏ vẻ lãnh đạm, nàng nhún vai: "Tại sao chàng lại hỏi thế?"

Chàng dần dần hạ thấp đầu, miệng cong lên thành một nụ cười chế nhạo khi nó tiến đến gần nàng hơn: "Bởi vì ta sắp sửa làm việc mà ta thích nhất." Chàng nói nhẹ nhàng, và Holly cảm thấy bụng mình nhộn nhạo đầy phần khích.

Cảm thấy ghét chính bản thân mình vì quá dễ dàng thoả hiệp và yếu đuối, nàng thở hển hển khi chàng trượt tay dưới chiếc váy ngủ bằng lụa của nàng: "Casper."

Tay chàng vẫn tiếp tục và có một tia xảo quyết loé lên trong mắt chàng: "Trừ khi em đã quá mệt mỏi rồi?"

Bị dẫn dắt bởi ham muốn đang gào thét inh ỏi trong cơ thể, nàng nuốt lòng kiêu hãnh của bản thân xuống dưới mức thấp nhất: "Em cũng không mệt lắm đâu..."

~*~

"Em hãy tắm đi trong khi ta gọi một vài cuộc điện thoại."- Mới vừa cạo râu xong, tóc vẫn còn ẩm ướt, Casper thắt cà vạt sau đó cầm lấy chiếc áo khoác để trên lưng ghé lên- "Ta sẽ cùng em ăn bữa sáng."

Phấn khởi khi lần đầu tiên chàng đã dành trọn đêm ở bên cạnh mình, và miễn cưỡng nghĩ đến điều đó không biết có ảnh hưởng xấu đến mối quan hệ mong manh giữa họ hay không, Holly quyết định không thú nhận buổi sáng luôn không phải là thời gian mà nàng cảm thấy tốt nhất, thậm chí thỉnh thoảng nàng còn chẳng màng đụng đến những bữa ăn sáng nữa.

Chờ tới khi chàng đã rời khỏi phòng, nàng cẩn trọng leo xuống giường, cảm thấy chỉ muốn buồn nôn một cách đáng báo động và hên là luôn chạy tới phòng tắm kịp thời.

"Dio, có chuyện gì thế?"- Chàng đứng ngay phía sau lưng nàng- "Em ốm à? Ăn gì bây bạ rồi phải không?"

"Sao chàng không gõ cửa? Em cứ tưởng là mình khoá cửa rồi cơ mà."- Kinh hoàng phát hiện ra chàng đã chứng kiến được điều này, Holly nghiêng người dựa vào tường ốp gạch mát lạnh, chờ cho dạ dày nàng ổn định trở lại- "Làm ơn, Casper, hãy đi đi."

"Đầu tiên em cáo buộc ta đã không dành thời gian với em, sau đó em bảo ta hãy đi đi."- Casper đưa hai tay làm cử chỉ thể hiện sự ngờ vực- "Ý em là thế nào đây?"

"Ồm, dĩ nhiên là em không muốn chàng quanh quẩn trong khi em đang cảm thấy không ổn thế này!"

"Em trông xanh xao quá đấy."- Chàng nhíu này nhìn nàng- "Ta đang gọi điện tới bác sĩ."

"Casper."- Nàng nghiêng rặng, sợ hãi khi đã để cho chàng nhìn thấy mình đang đau ốm thế này- "Ồn thôi. Sáng nào nó cũng diễn ra như thế cả. Chỉ một phút sau mọi thứ sẽ ổn cả thôi."

"Em nói sáng nào cũng như thế này?"- Mắt chàng gắn chặt vào mặt nàng, sự căng thẳng hiện rõ trên đôi vai cường tráng- "Ta chưa bao giờ nhìn thấy em như thế này trước đây bao giờ."

"Bởi vì chàng có bao giờ xuất hiện tại nơi này vào mỗi buổi sáng đâu, thế thì làm sao chàng biết được đây?"- Nàng lẩm bẫm, tự hỏi điều ma xui quỷ khiến gì mà sáng nay chàng lại nán lại đây ở bên cạnh nàng như thế này- "Chàng luôn lên giường với em, nhưng lại lựa chọn thức dậy tại một nơi khác." với một ai đó. Những chữ cuối cùng không được nàng nói ra, nhưng được thể hiện rõ trong cái nhìn hài hước mĩa mai khi nàng nhìn vào đôi mắt quấy rầy của chàng.

"Em nghĩ là ta dành nửa đêm để làm tình với em rồi sau đó làm thế với một người phụ nữ khác? Có lẽ như một dạng 'sản xuất dây chuyền' chẳng?"

"Em thật sự không muốn biết chàng đã đi đâu vào mỗi ba giờ sáng đó."- Nàng rên rỉ khi một cơn buồn nôn khác lại ập tới- "Ôi, chàng mau đi đi, làm ơn. Em thậm chí không quan tâm nữa- em không thể tin được là lại để chàng chứng kiến một lần nữa thế này. Chàng sẽ không bao giờ còn cảm thấy em hấp dẫn một lần nào nữa."

"Không có chuyện đó xảy ra đâu."- Sau vài giây lưỡng lự chàng quỳ xuống và vuốt mái tóc ra khỏi mặt nàng bằng bàn tay nhẹ nhàng đầy ngạc nhiên- "Ta xin lỗi khi không biết em đã cảm thấy tệ như thế này. Hãy rửa

mặt đi. Nó sẽ giúp em khá hơn." Chàng đứng dậy, nhún ướm một chiếc khăn và lau mặt nàng một cách dịu dàng.

"Em đã cảm thấy khá hơn rồi. CƠn buồn nôn đó qua rồi."- Nàng ngồi bệch xuống sàn nhà và cười ngượng ngùng- "Em cá là chàng đang hối hận khi ở đã lại đây dành trọn đêm bên cạnh em và định ăn sáng với em nữa. Em đã phá hỏng buổi sáng của chàng rồi, chàng có nghĩ như vậy không?"

Cười nhẹ, chàng nhắc người nàng đứng dậy một cách dễ dàng: "Thức ăn có giúp ta đỡ được phần nào không nhỉ? Nếu ta cho gọi món ăn nào đó, em có đánh ta không đây?"

"Em không bao giờ có ý nghĩ bạo lực như vậy."- Cảm thấy hơi lạ và có phần không quen bởi cuộc trò chuyện giữa họ không phải bắt nguồn từ một cuộc cãi vã nào đó. Và nàng cảm thấy bực bội khi đứng trước mặt chàng mà nàng vẫn còn mặc đồ ngủ như thế này.

Nhưng ít nhất là nàng vẫn còn đeo sợi dây chuyền kim cương đó, nàng thầm nghĩ.

Ý thức được chàng ăn mặc lịch sự sạch sẽ còn nàng thì vẫn còn mặc váy ngủ thế này, Holly quay đầu nhìn vòl tắm: "Em muốn đi tắm. Được chứ?"

"Được. Nhưng đừng khoá cửa."- Giọng chàng cộc cằn- "Ta không muốn em bị ngất xỉu trong đó mà không ai biết đâu."

"Em ổn mà." Cấp độ mới của sự quan tâm này thật đáng lo ngại. Có một sự thay đổi trong mối quan hệ của họ mà nàng vẫn chưa hiểu được.

Nhưng nàng biết chắc một điều rằng điều đó mang xu hướng tích cực.

Nàng tắm rửa một cách nhanh chóng, lựa ra một chiếc váy màu kem từ tủ quần áo của nàng và mặc với chiếc áo được thiết kế may riêng khiến

nàng trông gợi cảm hơn. Nàng bó gọn tóc mình lên và sau đó bắt chọt nhớ lại hình như có một lần chàng đã nói rằng thích nhìn thấy nàng xoã tóc hơn. Nên bó lại hay xoã đây? Một cách dứt khoát, nàng quyết định xoã những lọn tóc mềm mại phủ hai bên vai xuống.

Rồi hơi phân vân, nàng nghĩ đáng lẽ nên quấn nó lên mới đúng. Rồi lại nghĩ nghĩ thế nào nàng lại xoã nó lại. Nàng cứ lặp lại việc quấn lên rồi lại thả xuống hàng chục lần.

Nàng đang làm gì thế này? Chỉ là chuẩn bị ăn sáng với một người đàn ông thôi mà. Nó chẳng phải là một bữa ăn trang trọng hay cũng không phải là dịp đặc biệt gì. Chỉ đơn giản là một bữa sáng, không hơn.

Thảm hại, nàng tự nói với chính mình. Cực kỳ thảm hại.

Tất cả đều vì con của nàng. Vì muốn con mình ra đời trong không khí ấm áp mang tên gia đình nên nàng muốn hai người họ cũng vui vẻ và có một hôn nhân thành công mỹ mãn.

Sợ việc xem xét giả thuyết của mình quá chặt chẽ trong trường hợp nó không thành, nàng bước lên sân thượng cùng chàng ăn bữa sáng. Casper đang nói chuyện điện thoại với ai đó, trông chàng cao gầy với dáng đứng sang trọng đẹp mắt, hông chàng tựa vào lan can của ban công. Sau lưng chàng là biển rộng mênh mông, những ánh mặt trời của buổi sớm chiếu trên bề mặt đất tạo ra hàng ngàn tia sáng rực rỡ.

Vị Hoàng tử tỉ phú, nàng nghĩ một cách yếu ớt, ghen tị với sự tự tin luôn hiện hữu trong con người chàng và cách chàng xử lý dễ dàng trong công việc. Nàng được chiêm ngưỡng chàng trong một vài dịp quan trọng và nàng bị ấn tượng mạnh bởi sự khéo léo khi mà chàng đã xử lý được mọi tình huống và đã giải quyết nhanh gọn nhiều vấn đề. Bây giờ nàng nhận ra nàng đã không còn cảm thấy trách nhiệm đè lên vai nặng nề như trước nữa và có thể dựa dẫm vào chàng, và hiển nhiên chàng ứng phó một cách dễ

dàng, không có bằng chứng nào cho thấy chàng căng thẳng hay mất tự tin cả.

Chàng vừa tiếp tục cuộc nói chuyện của mình vừa nhìn chăm chăm vào nàng. Cảm thấy như bị điện giật, tim Holly đập mạnh mẽ trong lồng ngực.

Thắc mắc sao chàng có thể ảnh hưởng đến nàng mạnh mẽ đến thế chỉ sau một đêm chàng ở cạnh nàng, nàng ngồi phịch xuống chiếc ghế gần nhất.

Nàng cảm thấy choáng váng và chóng mặt và không chắc liệu đó có phải do ảnh hưởng khi đang mang thai hay không, hay vì bỏ bữa tối qua và cùng với người đàn ông cực kỳ gợi cảm này trải qua những giờ phút mê-mê người đang quan sát nàng chăm chú, dường như không hề chú ý đến đầu dây bên kia của điện thoại đang nói gì.

Với đôi má ửng hồng và đang cố gắng không quan tâm đến chàng, Holly cẩn thận kiểm tra những đĩa thức ăn đã được các phục vụ đặt ngay gần trên bàn.

Chấm dứt cuộc gọi, Casper cất điện thoại vào túi quần rồi tiến lại phía nàng: "Ta vừa nói chuyện với bác sĩ."

"Vậy ư?"

"Ông ấy khuyên em nên ăn bánh mì nướng khô ngay bây giờ. Và ngày mai thì em nên ăn mấy miếng bánh bích quy khô trước khi đi ngủ."

"Có vẻ hay đấy. Và đảm bảo là nếu em có tăng cân thì em sẽ không cần chúng nữa nhé."

Casper cười phá lên: "Từ khi chúng ta nhận thấy tác động tích cực của bánh quy trên cơ thể của em, ta nghĩ một cách an toàn là sẽ không bao giờ

thấy em nhàm chán đâu."

"Em không có nói thế."

"Nhưng em đang nghĩ đến điều đó."- Chàng ngồi đối diện với nàng và gọt vỏ trái cây tươi giúp chàng- "Thực tình là ta muốn em sớm nhận ra rằng em có một cơ thể rất thần kỳ. Chúng ta có thể làm tình với nhau khi có đèn đuốc, nó sẽ hỗ trợ cho ta được ngắm nhìn thân thể kiều diễm của em mà không hề biết chán. Hoặc thậm chí là làm trong ban ngày cũng không thành vấn đề."

Nàng đỏ mặt khi tưởng tượng ra cảnh họ sẽ làm chuyện thân mật đó trong ban ngày và khi được chàng tâm đắc về cơ thể của nàng: "Nhưng thường thì chàng không ở đây vào ban ngày."

"Trừ khi ta có được lời hứa của em về việc sẽ trần truồng khi đứng trước mặt ta. Khi đó thì ta sẽ có đủ động lực để tự thuyết phục chính mình tạm gác công việc cùng trách nhiệm qua một bên."

"Chàng lúc nào cũng nghĩ về tình dục cả. Em không biết liệu nên xem đó là hãnh diện hay bực tức nữa."

"Em nên hãnh diện. Ta cũng chỉ là một người đàn ông bình thường. Khi nhìn thấy em, ta chẳng thể nghĩ được điều gì khác ngoài trừ dục vọng."- Thấy dường như không có sai sót nào trong việc thừa nhận điều đó, chàng vươn tay nhắc bình đựng cà phê lên- "Uống nữa không?"

Nàng hơi nhăn mặt và lắc lắc đầu: "Em sẽ hỏng mất nếu tiếp tục uống nó. Đừng hỏi em tại sao. Em nghĩ chắc nó không phù hợp với người đang mang thai."

Không đáp lại, chàng rót cho nàng một ly nước cam ép thay thế: "Bây giờ thì ta muốn biết lý do vì sao em nghĩ rằng ta qua đêm với một người phụ nữ khác?"

Người nàng hơi run rẩy: "Ồm thì- đó có vẻ như là một câu trả lời phù hợp nhất."

"Cho câu hỏi nào?"

"Chàng đã đi đâu vào ba giờ sáng. Cho tới hôm nay em chưa bao giờ thức dậy mà thấy chàng vẫn còn nằm bên cạnh em cả. Chúng ta lên giường, làm chuyện đó, xong rồi chàng rời đi. Đó dường như trở thành một thói quen vậy."

"Nó vẫn không giải thích được tại sao em lại tin là ta đi gặp một người phụ nữ khác."

"Chàng là đàn ông."- Nàng bắt chước giọng điệu của chàng khi này, hy vọng rằng sự hài hước đó sẽ giúp nàng che giấu được sự thật là nàng cực kỳ sợ câu trả lời của chàng- "Và em nghĩ đó là việc mà một người đàn ông bình thường đều làm."

"Ta thức dậy vào lúc ba giờ sáng bởi vì ta biết rằng em cần phải ngủ,"- Giọng chàng mềm mại- "Và nếu như ta cùng ngủ với em cả đêm thì ta không chắc mình có đủ nhẫn nại để kiểm chế bản thân đâu."

Kinh ngạc bởi lời thú nhận đầy bất ngờ đó, Holly cảm thấy cả người mình như mềm nhũn đi: "Nhưng ngay khi chàng rời giường là chúng ta vừa làm xong"- Má nàng nóng lên- "Ý em là chàng không thể ư?"

"Tuyệt đối có thể,"- Chàng nói- "Dường như ngay khi ta nhìn thấy em thì ham muốn của ta lại trở dậy không ngừng, bất kể nơi đâu. Nên em thấy rồi đấy, tesoro, em không cần phải lo lắng về ánh sáng, ban ngày, bánh quy hay bất cứ thứ gì khác nữa. Ta luôn thèm muốn cơ thể của em, ngay cả khi em đang mặc một chiếc áo phong in hình nhân vật hoạt hình đầy trẻ con-không, ta sẽ không cho em mặc lại kiểu áo như thế một lần nào nữa,"- Chàng tiếp tục nói, rõ ràng là có thể chứng minh cho nàng xem ngay bây giờ.

Rút ra những kinh nghiệm mà mình đọc được từ trong những cuốn tiểu thuyết được coi là không thể cưỡng lại được, Holly nhắm nháp ly nước cam của mình. Chàng không tiết lộ gì về cảm xúc của mình và họ cũng không bàn về vấn đề giữa họ, nhưng dường như họ đã đạt được một cuộc thoả thuận nào đó. "Nếu vậy thì chàng thường hay đi đâu vào giờ đó?"

"Làm việc. Thường là nghiên cứu."

Holly cười một cách hoài nghi bởi vì đó dường như là lý do giải thích đã bị nàng gạt ra khỏi danh sách đầu tiên: "Em chỉ cho là- Ồm, em đã lo lắng thái quá rồi."- Nàng thú nhận một cách yếu ớt- "Ý em là, em biết trước khi hai ta gặp nhau lần đầu tiên thì chàng đã có hàng tá mối quan hệ thân mật rồi."

"Ta cảm nhận được là mọi câu hỏi khi phụ nữ tự đặt ra thì chắc chắn câu trả lời của chính họ tự đáp lại là luôn luôn sai," Chàng dài giọng, còn nàng thì cắn cắn môi.

"Nhưng mà- vậy chàng có đang quen với ai khác không lúc chúng ta gặp nhau ở dịp ngày hội bóng bầu dục đó?"

"Về cơ bản là không."

"Ý chàng là gì? Em đã đọc được một bài báo viết về một cô siêu mẫu-"

"Em không nên tin những tờ báo lá cải đó."

"Nhưng-"

Giọng chàng trở nên mất kiên nhẫn: "Rút cục em muốn nghe điều gì nào?"

Để bảo đảm? Nàng cười chua chát khi nhận ra mình ngu ngốc đến thế nào. Bảo đảm cho cái gì đây- rằng chàng đã yêu nàng ư? Không thể nào. Nàng biết là chàng sẽ không- "Em chỉ là- tò mò thôi."

"Em cũng chỉ là phụ nữ. Thôi quên đi."- Chàng đứng dậy- "Hãy nhớ rằng quá khứ đã qua thì hãy cho nó qua luôn đi. Em đã sẵn sàng chưa?"

"Sẵn sàng cho cái gì cơ?"- Nàng quyết định không chỉ ra sự thật là quá khứ vẫn chưa trôi qua hẳn đối với chàng, thậm chí chàng ấy tin là nó đã qua. Nàng có thể thấy rõ ràng quá khứ vẫn ám ảnh đến chàng một cách đau đớn từng giây từng phút- "Chúng ta sắp đi đâu sao?"

Chàng nán lại trên khuôn mặt nàng vài giây: "Để tận hưởng giây phút bên nhau. Đó không phải là thứ mà em hằng muốn sao? Em nói rằng ta đã không có thời gian để bên cạnh em dù chỉ một ngày,"- Chàng nhắc lại với giọng mềm mại- "Và thật sự là chúng ta chưa hề có một buổi hẹn hò chính thức nào cả. Nên bây giờ ta sẽ đền bù lại hết cho em."

"Chúng ta sắp hẹn hò ư?"- Holly không thể ngăn cản được nụ cười nở trên môi- "Ở đâu?"

"Thành phố lãng mạn nhất thế giới. Rome."

CÔ HẦU BÀN CỦA HOÀNG TỬ

Sarah Morgan

www.dtv-ebook.com

Chương Bảy

"Thật sự là chúng ta hẹn hò ư? Khi chàng nói là chúng ta sắp đi du lịch ở thành phố Rome lãng mạn, em đã tưởng tượng ra viễn cảnh hai ta sẽ tay trong tay với nhau và đi dạo trên những bậc thang Tây Ban Nha* và tham quan đấu trường La Mã cổ chứ không phải là ngồi trong sân vận động xem trận bóng bầu dục như thế này," Holly lẩm bẩm, ổn định chỗ ngồi và vẫy tay một cách nhiệt tình cùng với đám đông đang la hét ầm ĩ.

Những bậc thang TBN (the Spanish Steps): là một danh thắng nổi tiếng của thành phố Rome, là nơi lý tưởng cho mọi người ngồi thư giãn, ngắm cảnh, tụ tập hay các cặp đôi hẹn hò với nhau.

Casper cười nhếch miệng: "Em muốn ở cạnh riêng với ta. Chúng ta đang như thế đấy thôi."

"Đây là ý của chàng về việc ở bên nhau riêng tư đấy ư?"- Holly liếc nhìn đội cảnh vệ đang nghiêm mặt đứng bảo vệ xung quanh họ, và sau đó là tiếng hô hào cổ vũ vang dội từ đám người mỗi khi các cầu thủ ghi điểm- "Chàng có lầm không đấy?"

"Stadio Flaminio là một sân vận động nhỏ- có vẻ thân mật."

Holly bắt đầu cười: "Em e là mọi thứ đều có liên quan với nhau. Nó nhỏ khi so sánh với Twickenham. Vào lúc đó chúng ta chỉ là hai trong số hơn ba mươi ngàn người. Nhưng ý em muốn nói là, chàng thật sự cho rằng điều này liên quan đến lãng mạn ư? Một trận bóng bầu dục?"

"Chúng ta đã gặp nhau cũng chính trong trận bóng tương tự thế này,"- Casper gợi nàng nhớ lại, và ánh mắt của họ như nhạt nhoà khi cùng nhớ lại giây phút bồi hồi căng thẳng của lần gặp mặt đầu tiên đó- "Lúc đó đều hội tụ cả hai niềm đam mê của ta: bóng bầu dục và em."

Chàng không thật sự ám chỉ nàng, phải không? Ý chàng là cơ thể của nàng, nhỉ?

"Em- em thật sự chưa bao giờ xem một trận đấu thế này trước đây,"- Nàng run rẩy thú nhận, mắt nhìn chăm chăm vào chàng và tự hỏi rằng điều gì ở chàng đã giúp nàng bình tĩnh lại hồi đó- "Em luôn phải làm việc. Thậm chí luật chơi là gì em cũng không biết nữa là."

"Một đội phải hơn điểm đội đối phương,"- Casper nói giọng đều đều, mắt chăm chú theo dõi khi trận đấu bắt đầu, tầm nhìn bao quát cả sân bóng.

"Thế à?"- Holly nhăn mặt khi chứng kiến các cầu thủ lao vào nhau giành bóng nguy hiểm mà hầu như không có gì đảm bảo an toàn cho họ- "Hơi mạnh bạo, không phải sao? Rất nhiều bùn đất, máu và cơ bắp."

"Họ phải chơi theo luật đấu nghiêm khắc. Theo dõi đi. Rồi em sẽ thấy nó thú vị cho mà xem."

Và quả thật là như vậy.

Đầu tiên nàng ngồi trong im lặng, quyết tâm không làm ảnh hưởng đến niềm vui của chàng bởi những câu hỏi trống rỗng, và sau đó nàng cố gắng xem và tìm hiểu điều gì đã khiến chàng thích thú trận đấu đến vậy. Nhưng, thay vì lơ nàng đi, chàng dường như muốn mọi thứ xung quanh luôn phải liên quan đến nàng.

Đột nhiên có một tiếng hét lên từ khán đài khi một người đàn ông ngã xuống với trái bóng trong tay.

"Anh ấy nhanh thật đấy,"- Holly thở ra, còn vai của Casper đang căng thẳng và sau đó nhướn vai lên không trung.

"Anh ta đã mở tỷ số cho trận đấu."

"Đó là khi anh ấy ném trái bóng xuống vạch đó- đội Anh được năm điểm phải không?"

Casper như chìm đắm vào trận đấu, nhưng không quá mức nhập tâm khi thỉnh thoảng quan sát nàng vài lần. Dần dần chàng giải thích luật chơi, cho tới khi trận đấu không còn giống như kiểu một cuộc chiến được thúc đẩy bởi testosterone, và thay vào đó dần trở nên cực kỳ hấp dẫn và đầy kịch tính.

Đến tận hiệp hai của trận đấu Holly mới nhận ra rằng nàng đã chồm người hướng về phía trước quá nhiều, mắt nàng tập trung trên sân đấu và theo dõi sát sao nhất cử nhất động của các cầu thủ đang chơi trên sân. "Đó là một cú chạy phi thường xuyên qua hàng phòng thủ của đội Ý."- Nhận ra Casper đang nhìn mình chăm chăm, nàng đỏ mặt- "Sao thế? Em đã nói gì ngu ngốc ư?"

"Không."- Giọng chàng khàn khàn và mắt chàng loé lên tia khác lạ- "Em nói đúng. Cầu thủ của đội Anh đó chạy thật phi thường. Em cũng đang theo dõi và tự mình tận hưởng trận đấu à?"

"Rất nhiều là đáng khác."- Nàng cười dè dặt, sau đó quay đầu theo dõi tiếp trận đấu- "Cú đó được ứng phó bởi hooker bên đội Ý, đúng không?"- Đột nhiên ý thức được mặt trời đã chiếu ánh nắng chói chang xuống người họ, và nàng cảm thấy người nóng bức khó chịu nên đã cởi vài nút áo khoác của mình- "Em không thể tin được là luật bóng bầu dục lại đặt tên cho một vị trí của cầu thủ bằng cái tên nghe tục như vậy."

*Cho mình giải thích chỗ này chút xíu. Từ hooker trong môn bóng bầu dục nghĩa là người móc chân gài bóng. Nhưng nó còn mang một nghĩa

khác trong tiếng Anh là dĩ điểm đó ạ, nghe tục thế nào ấy >_<*

"Những cầu thủ được gọi là hooker vì họ thường sử dụng chân để gài hoặc móc bóng trong sân để giành điểm. Họ là chìa khoá để..."- Giọng chàng mất hút khi đang nói dở chừng, và sự chú ý của chàng lúc này đột nhiên được dồn lên tấm ren mỏng của áo ngực nàng- "Xin lỗi, em đã hỏi gì nhỉ?"- Chàng kéo cái nhìn của mình lên mặt nàng, mắt chàng trở nên trống rỗng, còn nàng thì nở nụ cười đầy e thẹn.

"Chàng đang giảng dạy em về môn bóng bầu dục này."

"Nếu em thật sự muốn học,"- Chàng thở ra, nghiêng người nói nhỏ vào tai nàng- "Đừng có khêu gợi như thế khi ta đang nói dở chừng như vậy."

"Tại em quá nóng thôi."

Chàng cười xảo quyệt: "Ta cũng vậy."

Vui mừng bởi phản ứng đó của chàng, mắt nàng lấp lánh: "Chúng ta đang nói đến đâu nhỉ? À đúng rồi- chàng đang giảng cho em nghe về khái niệm hooker."

Ngón tay chàng vuốt ve bên má nàng: "Trừ khi em cũng muốn tham gia vào một hành động không đứng đắn ở nơi công cộng thì,"- Chàng tiếp tục- "Ta đề nghị em nên thôi dùng ánh mắt đó trêu ghẹo ta đi. Và hooker là chìa khoá quan trọng trong vai trò tấn công cũng như phòng thủ."

Thình lình nàng ước gì họ đang ở một nơi có nhiều riêng tư hơn: "Chàng đã từng chơi môn này ở cấp ba và đại học, đúng không?"- Nàng thay đổi đề tài một cách nhanh chóng- "Thế nên chàng có quen biết về đội trưởng của đội Anh đúng không?"

"Cậu ấy là một trong số ít những người bạn thân của ta, ít nhất cũng được vài năm rồi."

Việc ngồi xem trận đấu bóng bầu dục có lẽ là một trong những dịp hiếm hoi mà chàng có thể thoải mái và quên đi mình là một Hoàng tử, Holly nghĩ thầm trong bụng khi cả hai cùng ổn định lại chỗ ngồi để theo dõi tiếp trận đấu.

Trận đấu kết thúc với chiến thắng nghiêng về đội Anh quốc, cả Casper và Holly đều bắt tay chúc mừng các cầu thủ tại một buổi tiệc sau trận đấu.

Casper là khách mời vinh dự và đã có một bài phát biểu ngắn đầy hài hước khiến cho tất cả mọi người có mặt tại đó cười ồ lên. Theo dõi chàng hoà hợp với các cầu thủ và những vị khách mời khác, Holly cảm thấy hào hứng bởi sự thay đổi ở chàng. Khi chàng khéo léo và trôi chảy giải quyết mọi tình huống mà tất cả mọi người đều muốn nói chuyện với chàng, không có một biểu hiện lạnh lùng thờ ơ nào giống với người đàn ông mà nàng đang sống chung, và ở chàng luôn có một phong thái tự tin và đầy lôi cuốn- người đã thành công làm nàng phải xiêu lòng.

Nhưng đây là tính cách của chàng khi ở trong đám đông, nàng tự nhắc nhở với chính mình.

Chàng luôn thể hiện mình là một người hấp dẫn và đáp ứng mọi thứ mà họ cần.

Nhưng chàng phải hy sinh cá nhân như thế vì cái gì?

Chàng chôn giấu những nhu cầu của chính mình không để cho ai biết cả.

Và bây giờ thì chàng đang cười với đội trưởng đội tuyển Anh, một người bạn cũ, và Holly buộc phải gạt những ý nghĩ đó sang một bên khi nàng nghe được chàng đang giới thiệu chính mình.

"Anh trông thật khác khi không có bùn đất bám đầy trên người,"- Nàng thú nhận một cách ngây thơ, và anh ta cúi xuống hôn tay nàng với ánh mắt lấp lánh nụ cười.

"VẬY CHÍNH PHU NHÂN LÀ NGƯỜI ĐÃ LÀM TÔI BỊ PHÂN TÂM Ở TWICKENHAM. Lúc đó tôi đang tập trung vào trái bóng, cố gắng để thoát ra vòng vây đối thủ, và đột nhiên vị Hoàng tử ăn chơi này hôn một cô gái tuyệt vời."

Holly đỏ bừng mặt: "Anh đã quen biết chàng ấy lâu rồi thì phải."

"Tôi biết tất cả những bí mật của anh ta, nhưng tôi sẽ không dám tiết lộ đâu."- Anh ta cười toe toét- "Anh ta bự con và bạo lực hơn tôi."

Mắt Holly liếc nhìn đôi vai rộng của Casper và nàng ngầm đồng ý điều đó. Thật sự vóc dáng của chàng có chút ấn tượng khi người đàn ông này từng là một anh hùng trong thể thao được triệu người biết đến. Bụng nàng vặn vẹo quặn quại với khao khát và nàng cảm thấy ngượng ngùng đỏ mặt khi bắt gặp ánh mắt nghi ngờ của chàng.

"Tôi thật sự cảm thấy rất tuyệt khi được xem trận đấu này,"- Nàng nói vội vàng- "Cảm ơn vì đã mang em tới và có cơ hội được theo dõi trận đấu tuyệt vời này."

Vị đội trưởng đó huých huých cánh tay của Casper: "Tôi đã hiểu tại sao cậu lại cưới cô ấy rồi. Bất cứ người phụ nữ nào nói lời cảm ơn vì đã dẫn họ tới một trận bóng bầu dục đều rất quý giá."- Anh ta nháy mắt tinh nghịch- "Và điều đó giúp nàng ấy trông thật tuyệt."

"Thôi được rồi, đủ rồi đấy."- Casper vòng tay quanh người Holly trong cử chỉ chiếm hữu- "Giờ là lúc cậu nên đi và quyến rũ một ai đó được rồi đấy."

Cuối cùng họ được hộ tống đến một chiếc xe limousine đã được chuẩn bị sẵn, và Holly trượt người ngồi vào bên trong: "Em thật sự ghen tị khi

mọi từ chàng nói ra đều theo thứ tự như thế."

Casper liếc nhìn nàng với vẻ thích thú: "Và điều đó làm em ngạc nhiên ư?"

"Ồm, em khá ổn với những từ ngữ, nhưng trong vài tình huống khó thì nó không bao giờ được em nghĩ ra và diễn đạt theo cách mình muốn. Em luôn luôn nghĩ là đúng khi kể về bốn ngày sau khi nó đã trôi qua. Và em đứng đó trong vô vọng vì em rất ghét phải cãi vã. Cái giây phút mọi người lờm em thì em chỉ muốn họ hãy ngừng việc giận dữ lại nhưng những lời nói đó đến miệng lại không thể nói ra được."

"Em cũng đứng như thế trong cái ngày mà hai ta nói chuyện trong căn hộ của bạn em."

"Đó là ngoại lệ,"- Nàng lẩm bẫm- "Chàng toàn nói những thứ tệ hại về em, và không có gì trong số đó đều đúng với sự thật cả. Nói chung là nếu có ai đó hét vào mặt em thì em sẽ biến thành người câm."- Chiếc xe tăng tốc chạy trong trung tâm của thành phố Rome luôn là nơi bị tắc nghẽn giao thông và du lịch.

"Không biết sẽ khó khăn đến thế nào chứ ta là ta không thể tưởng tượng được khi em trở thành một người câm đâu,"- Casper nói khô khốc, còn Holly thì nhún vai.

"Em đổ kỵ với sự tự tin của chàng. Em không bao giờ tràn đầy tự tin như thế bao giờ cả."- Nàng nghiêng ngả- "Chàng đã để lỡ mất mấy ngày khi mà chàng có thể đi xem những trận bóng bầu dục và tận hưởng thời gian đó với bạn bè. Thật khó cho chàng- khi trở thành Hoàng tử cầm quyền phải không? Ý em là, đó không phải là điều mà chàng đã mong đợi, phải không?"

Chàng không đáp lại ngay lập tức, một lúc lâu sau chàng mới hé miệng: "Hoàn cảnh của ta không cho phép làm những điều mình thích."

Vậy là chàng chỉ im lặng chấp nhận như vậy sao? Nàng tự hỏi. Suốt tám năm trời? Nếu đúng là như thế thì không lạ gì khi chàng trông lạnh lùng và xa cách với nàng như vậy. Chàng đã không để cho chính mình cơ hội để tự chữa lành vết thương lòng đó.

"Chàng có bao giờ tâm sự với ai chuyện đó lần nào chưa?"- Mỗi quan tâm đến chàng làm nàng càng bạo dạn hơn- "Em xin lỗi, nhưng nếu chàng cứ che giấu mà không chia sẻ với ai cả thì đó cũng không hẳn là tốt đâu."

"Holly-"

"Em xin lỗi, xin lỗi; được rồi, em sẽ không bao giờ hỏi như thế lần nữa đâu."- Nàng nói nhanh- "Nhưng chàng không nghĩ đến việc ít nhất cũng nên kể ra một vài chi tiết liên quan đến công việc của chàng sao? Có một chút xấu hổ khi tất cả mọi người mà sống trọn đời ở nơi này luôn trò chuyện với em và em phải luôn giả vờ trông như thật là hiểu những gì mà họ đang đề cập tới, trong khi đó thật sự là em chẳng có manh mối nào hết. Có một ai đó đã ca ngợi chàng liên quan đến tầm nhìn và lòng can đảm- về một thứ gì đó bởi cái cách mà chàng đã thay đổi được cả vương quốc Santallia này. Em đã cố gắng tỏ vẻ là em biết về những điều đó, nhưng thật sự là không. Em đã nghĩ là sẽ tốt hơn nếu chàng nói với em một ít về- liên quan đến chúng chẳng hạn. Em không muốn là người không biết gì như vậy đâu." Nàng nhẹ rụt người lại sâu trong ghế ngồi khi nàng nhìn thấy Casper nhắc những ngón tay màu đồng thon dài vắt trên trán, nàng đã chuẩn bị tinh thần cho một sự bùng nổ của bất ổn Địa Trung Hải khi sẽ không tránh khỏi một cử chỉ mang tính bộc tức thẳng thắn.

Một cách ngạc nhiên là, khi chàng nhìn lại thì nàng thấy được ánh mắt lấp lánh cười của chàng: "Có ai đã từng nói với em là một vũ khí tra tấn tuyệt vời chưa? Em cứ tiếp tục và tiếp tục như thế cho đến khi người đó phải đầu hàng mới thôi."

"Thật nhàm chán nếu nói chuyện với một người mà người đó không nắm bắt được thông tin và chẳng biết nói gì cả, và em thì nghĩ rằng im lặng không bao giờ là một cách tốt cả." Holly lầm bầm, còn Casper thì lắc lắc đầu.

"Được rồi. Sau bữa tối thì ta sẽ liệt kê tóm tắt những điểm nổi bật trong cuộc đời của ta cho đến hiện tại. Và ta cảnh báo trước là em sẽ chán vì nó đấy."

"Chúng ta sẽ ăn bữa tối cùng nhau sao? Chắc chàng đùa chứ ở đó có hơn bảy trăm ngàn người luôn đấy."

"Chỉ có hai chúng ta mà thôi."

"Thật chứ?"- Một cảm giác phấn khích cuộn lên trong dạ dày nàng. Có lẽ cuối cùng thì họ cũng đã cơ hội để làm mối quan hệ này trở nên tốt đẹp hơn. Và nàng biết rõ là mình sẽ không bao giờ cảm thấy buồn chán khi nghe về quá khứ của chàng cả. Nàng nhanh chóng phát hiện ra rằng không có thứ gì liên quan đến chàng mà làm nàng chán cả.

"Chỉ có hai ta mà thôi, Holly."- Giọng chàng mềm mại và ánh mắt lưu luyến trên đôi môi nàng- "Một bữa tối muộn. Sau chuyển đi đến xem nhạc kịch."

"Chàng dẫn em đến xem nhạc kịch ư? Chàng nghiêm túc đấy chứ?"

"Bằng chứng là việc em thích hát cả ngày như thế thì ta nghĩ điều đó sẽ làm em thích thú."

Trong khán phòng tối om, Casper nhận ra rằng chàng hứng thú nhìn ngắm khuôn mặt của Holly hơn là vở nhạc kịch ở trên kia.

Chàng có thể nhìn thấy những giọt nước mắt lấp lánh còn đọng lại trong mắt nàng khi theo dõi một câu chuyện đầy cảm động đang được các diễn viên biểu diễn trên sân khấu trước mặt họ và kinh ngạc về cách nàng bộc lộ cảm xúc của mình một cách dễ dàng như vậy.

Từ khi bức màn treo được kéo lên, nàng dường như quên mất sự hiện diện của chàng ngồi ngay bên cạnh và chìm đắm vào câu chuyện của Mozart và chất giọng tuyệt vời của giọng hát đó.

Ánh mắt Casper dừng lại trên những đường cong quyến rũ của đôi vai nàng được để trần bởi bộ đầm được trang sức bằng những đĩa nhỏ kim loại cắt may tinh tế, khiến chàng không thể nào dời mắt được. Vòng quanh cái cổ mảnh mai của nàng là sợi dây chuyền kim cương hồng, phản chiếu với màu da nhợt nhạt của nàng.

Từ mũi giày satin đơn giản cho đến các cuộn uốn cong trang nhã trên mái tóc thẳng được làm mới lại, nàng thích nghi với vai trò của một Công nương dễ dàng đến đáng kinh ngạc.

Chuyến đi của họ bằng cách nào đó đã bị rò rỉ ra bên ngoài, thế nên khi chiếc limousine của họ vừa dừng lại tại bãi đỗ xe thì đã có một đám đông những người đứng chờ tụ tập để mong được nhìn thấy họ.

Nhưng thay vì nản lòng, hay thậm chí là thất vọng khi buổi tối 'riêng tư' của họ đã bị lộ ra ngoài thì nàng đã dành vài phút để trò chuyện, mỉm cười quyến rũ với cả đám đông lẫn những nhiếp ảnh gia, cho tới khi Casper phải đi đến nhắc Holly rằng nếu còn tiếp tục thế này nữa thì họ sẽ phải bỏ nhờ buổi nhạc kịch mất.

Và khi tiến về khu chỗ ngồi của mình thì họ mới nhận ra đó là nơi không hề riêng tư vì mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía họ. Thậm chí hiện tại chàng chắc chắn rằng hơn một nửa khán đài đang căng thẳng để bắt được

một ánh nhìn thoáng qua của vợ chàng hơn là chú ý đến giọng nữ cao vút của nữ nghệ sĩ đang hát trên sân khấu nữa.

Nhưng Holly chẳng bận tâm gì đến điều đó cả.

Chàng đã đánh giá sai về nàng, chàng thừa nhận, mình vẫn chưa hiểu hết được con người của nàng ấy.

Chàng đã từng nghĩ là nàng sẽ phải vật lộn với cuộc sống hoàn toàn mới này.

Nhưng thứ duy nhất mà nàng phàn nàn chính là chàng đã không dành thời gian ở bên cạnh nàng ấy.

Trong sự kìm kẹp giữa một ham muốn đến đây bất ngờ, Casper dự định sẽ đưa nàng ra bên ngoài trong một khoảng thời gian, nhưng chàng biết là mình không thể làm như vậy vì nàng rõ ràng là đang rất thích thú xem vở nhạc kịch này.

Nàng nhiệt tình với tất cả mọi thứ- gặp gỡ với mọi người, nhạc kịch- thậm chí là bóng bầu dục nữa.

Casper nhẹ nhúu mày, phải thừa nhận với chính mình rằng nàng đã làm chàng rất đổi kinh ngạc. Từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Chàng đã từng hy vọng là nàng sẽ không thể hoà hợp với đám đông và sự soi mói nhưng nàng đã ứng xử lại một cách chuyên nghiệp. Chàng đã mong rằng nàng sẽ gặp nhiều khó khăn với các công việc của hoàng gia, nhưng nàng quá ấm áp và gần gũi đến nỗi mà mọi người ai ai cũng thích được tán gẫu cùng nàng. Chàng đã tưởng rằng nàng sẽ giận dữ khi chàng lại dẫn nàng xem một trận bóng bầu dục, nhưng sau những hài hước ban đầu thì nàng đã rất hào hứng và tràn đầy năng lượng khi theo dõi trận đấu.

Chàng vẫn còn nhớ nàng đã từng nói về sự cô đơn và trí nhớ của chàng lang thang quay trở lại quá khứ, nhớ lại tiêu đề của một tờ báo đã tiết

lộ về việc nàng mang thai. Vào lúc đó chàng đã rất tức giận nên chàng không chú ý đến điều gì khác nữa.

Nhưng hình như nó đã không đề cập đến bất cứ một tin tức nào về cha của nàng hết phải không?

~~~~~

"Vậy dinh thự này là của một trong những người bạn của chàng ư?"- Holly đi dạo quanh sân thượng và có cảm giác như đang đi vào cõi thiên đường trong trung tâm thành phố đông đúc thế này. Sự phong phú của những dây leo thực vật kỳ lạ cùng với hoa được trang trí uốn lượn một cách công phu xung quanh lan can được làm bằng sắt, và từ khoảng cách này nàng có thể nhìn thấy ánh sáng đèn từ đấu trường La Mã nữa- "Chàng chắc chắn là có nhiều bạn bè là nhân vật nổi tiếng lắm."

"Nơi này riêng tư hơn là ở trong khách sạn, hoặc như là một khách mời của Tổng thống."

Đầu tiên họ đã được đảm bảo sự riêng tư tuyệt đối, và sau đó nhận ra ở riêng một mình thế này bằng cách nào đó đã làm tăng thêm sự thân mật và gần gũi giữa họ.

Nàng luôn mong muốn họ được ở cạnh nhau riêng tư thế này, nhưng thật sự đã xảy ra rồi thì nàng tự nhận thức điều đó một cách hơi buồn cười.

"Em yêu những viên kim cương này." Nàng đưa tay chạm vào sợi dây chuyền và chàng mỉm cười.

"Trông em thật tuyệt khi đeo chúng. Ta rất mừng vì em đã không đổi nó."

Biết được hầu như trong suốt buổi nhạc kịch vừa rồi chàng toàn nhìn chăm chăm vào nàng, Holly đã lựa chọn mặc trang phục giống nhau cho

bữa tối. Và thực tế là chàng đã không thể dời tầm mắt khỏi người nàng làm nàng cũng hồi hộp.

"Chàng thích bộ đầm em đang mặc ư?"-Hai tay nàng vuốt dọc xuống hông trong một cử chỉ dịu dàng nữ tính và nàng cúi xuống nhìn người mình- "Nó không ôm sát vào người quá chứ?"

"Ta thích em,"- Chàng lẩm bẫm- "chứ không phải là bộ đầm đó." Chàng nhẹ nhàng đặt tay lên vai nàng vuốt ve, trong khi đó Holly quyết định rằng nàng có thể mặc bộ trang phục này mãi mãi.

"Được rồi, bây giờ thì mới giống cảm giác đang hẹn hò,"- Nàng nói và cười một cách lo âu khi nàng đưa tay nhận lấy ly rượu vang mà chàng đưa- "Thời tiết lý tưởng. Thật ấm áp, mới chỉ đầu tháng Ba mà thôi."

"Cuối cùng thì ta cũng đã dành thời gian riêng tư với em, và chủ đề nói chuyện chỉ xoay quanh về thời tiết thôi sao?"- Casper kéo đôi mắt tán thưởng của mình xuống người nàng- "Hôm nay đã làm em mệt mỏi?"

"Không."- Thần kinh căng như dây đàn, nàng bước nhẹ tới lan can của ban công và ngắm nhìn những vết tích còn sót lại của đấu trường La Mã cổ, tự nhắc nhở bản thân rằng mọi lời nói được phát ra đều phải cẩn trọng- "Nó rất vui. Cảm ơn chàng về điều đó."

"Nó ắt hẳn là không mệt bằng việc em phải đi thăm viếng như trước kia rồi. Em đang trong giai đoạn đầu của việc mang thai. Bác sĩ đã nói với ta rằng đó thường là khoảng thời gian mệt mỏi nhất. Đa số những người phụ nữ mang thai giống em đều chỉ muốn phơi mình dưới ánh nắng dịu êm của mặt trời và đọc sách thôi."

"Nếu em không kết hôn với chàng thì giờ này chắc hẳn em vẫn tiếp tục đang phục vụ thức ăn thôi, dù có mang thai hay không đi chăng nữa,"- Holly nói giọng đều đều, liếc nhìn những món đồ xa xỉ đắt tiền và môi trường sang trọng xung quanh với một cái gì đó dường như không thể tin

được- "Việc kết hôn với chàng chính xác thì không có gì phải gọi là mệt mỏi cả. Sẽ có người lúc nào cũng sắp xếp ổn thoả các cuộc gặp mặt và em chỉ việc ghi nhớ thời gian cùng địa điểm mà thôi. Thậm chí còn có người sẽ thay em lựa chọn trang phục mặc phù hợp cơ mà. Còn có người sẽ làm tóc và trang điểm cho em nữa. Em chỉ việc có mặt và tán gẫu với mọi người mà thôi."

"Có vẻ như tán gẫu trò chuyện là công việc yêu thích của em. Em đã đói chưa?"- Một tia vui mừng lấp lánh trong mắt khi chàng khi anh đưa nàng tiến về bàn ăn. Những đồ dùng bằng bạc lấp lánh đặt cùng với nến đỏ, và không khí thoang thoảng mùi hương của các loại hoa- "Ta phải thừa nhận với em là thật sự trước đây ta có từng hy vọng rằng em sẽ không thể đối phó tốt với sự chú ý soi mói của mọi người xung quanh. Khi lần đầu gặp em, ta thấy em trông có vẻ của một người rụt rè hay bất an. Ta đã không ngờ tới được sự ấm áp và thân thiện của em. Thật sự em có một tài năng đặc biệt, tài ứng xử ngoại giao với mọi người."

"Thật thế ư?"- Cảm thấy ấm áp bởi lời khen ngợi đầy bất ngờ của chàng, Holly cười rạng rỡ, sau đó mỉm cười tỏ vẻ cảm ơn tới nhân viên đang kín đáo đặt khăn ăn lên trên đùi mình- "Cảm ơn chàng vì đã nói điều đó."

"Tại sao trước kia em làm nghề phục vụ vậy?"

"Bộ điều đó có gì xấu xa sao?"

"Đừng nhạy cảm như thế."- Chàng chờ đợi trong khi đội ngũ phục vụ bưng đồ ăn đặt lên hết trên bàn và kín đáo liếc họ một cái về phía cửa ra hiệu có thể đi được rồi- "Không có gì là sai khi làm nghề phục vụ cả, nhưng em còn có thể làm được nhiều việc tốt hơn thế. Em rõ ràng là một cô gái thông minh- thậm chí môn toán cũng không phải là 'sở trường'."

"Em không có nhiều tham vọng cho lắm."- Nàng nhâm nhi đồ uống của mình, tự hỏi liệu điều đó có làm hỏng đi không khí lãng mạn này hay không- "Em biết thật khác thường khi phải thú nhận điều này, nhưng ước muốn thật sự của em là có con. Khi những cô gái khác đều muốn trở thành bác sĩ hay luật sư thì em chỉ muốn làm mẹ. Không chỉ là một người mẹ bình thường mà phải là một người mẹ vĩ đại. Và trước khi chàng nói điều gì thì, vâng, em cho là một nhà tâm lý học sẽ có một ngày đến nói chuyện với em và nói rằng em muốn làm thế là vì việc thuở nhỏ em không được sống hạnh phúc bên cha mẹ mình nên đã ảnh hưởng và tác động em đến ý nghĩ đó- nhưng thật sự em nghĩ là mình không hề bị tác động như vậy. Em chỉ nghĩ đơn giản đó là trong con người em đã sẵn có bản năng muốn làm mẹ mạnh mẽ mà thôi."

"Em nói đúng, thật khó tin về lời thú nhận đó."- Mắt chàng nhìn nàng chăm chăm- "Hầu hết những người phụ nữ mà ta quen đều nghĩ con cái là thứ gì đó nên được để sau cùng cho tới khi họ đạt được những mục tiêu khác trong cuộc sống trước đã."

Không muốn nghĩ đến những người phụ nữ mà chàng quen đó, Holly nhìn sang hướng khác: "Em luôn nghĩ con cái là ưu tiên hàng đầu, không phải cuối cùng."- Nàng liếc nhìn xuyên qua cửa kính đang mở trước mặt và thấy một vài nhân viên đang di chuyển qua lại- "Chàng có nghĩ là- đơn giản họ chỉ đặt đĩa ăn lên bàn rồi nhường sự riêng tư lại cho chúng ta không?"

Nàng thậm chí còn không nhìn ra được cử chỉ ra hiệu của chàng mà đã thấy những người đó đã tản ra dần và cánh cửa được khép lại, để họ lại một mình.

"Em thích khi thấy chàng làm điều đó."- Holly mỉm cười và cầm nĩa của mình lên- "Có phải toàn bộ quyền uy của một Hoàng tử là: 'Bạn bị đuổi'. Chàng có từng ăn trong nhà hàng lần nào chưa?"

"Chỉ thỉnh thoảng, nhưng thường điều đó sẽ gây ra phiền toái cho đội cảnh vệ. Em có thích buổi nhạc kịch vừa rồi không?"

"Nó thật thú vị. Những bộ trang phục, âm nhạc."- Nàng thở dài- "Chúng ta có thể tham dự những buổi như thế lần nữa được chứ?"

"Em chưa từng xem bao giờ ư? Nhưng em sống ở London cơ mà- một thánh địa của những nền văn hoá."

"Nếu như em có tiền. Và, thậm chí sau đó, London là một thành phố cổ kính đơn độc tuyệt đẹp,"- Holly nói nhẹ- "Mọi người chỉ đến đó vì công tác hay vui đầu vào công việc mà không ngẩng nhìn sang trái hay phải. Ý em là, em ghét điều đó- điều mà không một ai quan tâm đến những người bên cạnh. Em luôn nghĩ thật tuyệt biết bao khi được sống trong một ngôi làng nhỏ nơi mọi người đều quen biết lẫn nhau, nhưng em cũng phải làm việc để kiếm tiền, thế nên- cũng như bao người khác- tìm kiếm và làm việc trong thành phố."

"Và em không thích khi tự mình làm mọi việc, phải không?"

Tay cầm nĩa của Holly khựng lại: "Đúng vậy. Em đã phải tự mình làm mọi việc từ khi còn bé và em ghét điều đó. Sau khi cha em bỏ đi, mẹ em phải ra ngoài làm việc kiếm tiền, và bà ấy không thể chi trả nổi những tiền phí để nuôi em nên thường để em ở nhà một mình. Sau đó bà ấy qua đời, và"- Nàng chọc chọc vào đĩa thức ăn của mình- "Nói chung đó là một quãng thời gian khó khăn. Một Holly với-cảm-xúc-bị-hỗn-loạn."

"Em dường như khá cân bằng với ta khi xem xét tình trạng của thế giới xung quanh chúng ta."- Chàng cười nhạt- "Có lẽ là một chút mơ mộng và ngây thơ. Hồi nhỏ em có thường đọc truyện cổ tích không?"

"Ý chàng là gì? Em không tin vào những bà tiên, nếu đó là câu trả lời mà chàng cần."

"Nhưng em tin vào tình yêu," Chàng dài giọng, cong cong những ngón tay thon dài của mình quanh thành ly rượu mỏng manh.

"Tình yêu không phải là cổ tích."

"Không ư?"- Những ngọn nến sáng lập loè phản chiếu khuôn mặt góc cạnh điển trai và một tia hoài nghi hiện lên trong đôi mắt chàng.

"Chàng không nhận ra nó kỳ quái lắm sao? Ý em là- chàng là Hoàng tử của một vương quốc và chàng nói với em rằng chàng không tin vào những câu chuyện cổ tích. Thật kỳ lạ."- Holly cười- "Và nếu tuổi thơ của chàng không gắn với những câu chuyện thần tiên đó thì vú em của chàng đã cho chàng đọc những sách gì thế? Đại loại liên quan đến người thường?"

"Ta thường chìm đắm vào những tác phẩm văn học để nhận thức được tầm quan trọng của trách nhiệm và nhiệm vụ của mình."

Cân nhắc về lời nói đó, Holly nghiên cứu chàng một cách nghiêm ngặt: "Và đó là tất cả những gì mà vương quốc của chàng cần. Chàng không phải là người bình thường. Vậy tuổi thơ của chàng đã trải qua như thế nào? Chàng có từng cảm thấy kỳ lạ khi ở cương vị là một Hoàng tử hay không?"

"Ta chưa từng nghĩ thế bao giờ. Nhưng tuổi thơ của ta thì cực kỳ bình thường thôi."- Chàng chồm người lên phía trước và cụng vào ly nàng- "Ta được dạy học ngay tại nhà, và sau đó được đi du học ở Anh quốc, học đại học ở Hoa Kỳ và sau đó trở lại đây để làm việc liên quan đến dự án phát triển ngành du lịch."

"Mọi người đều nói chàng đã từng làm một công việc thật tuyệt vời. Chàng còn nhớ nó không?"

"Ta vẫn luôn để mắt đến tất cả các dự án liên quan đến du lịch. Có lẽ là hơn quá mức cần thiết." Chàng nói một cách bất thường, và nếu Holly

quá để ý để nhận ra rằng họ đã chẳng đề cập đến bất cứ một vấn đề khó giải quyết nào, ờm, nàng quyết định xem nó không thành vấn đề. Ít nhất họ vẫn đang nói về một điều gì đó. Và ít nhất là họ vẫn còn đang được ở riêng với nhau thay vì bị bao quanh bởi đám đông của những người có chức sắc lớn trong nước.

"Em ước gì chúng ta sẽ như thế này một cách thường xuyên hơn,"- Nàng nói hấp tấp và sau đó đỏ mặt khi thấy ở phía đối diện chàng đã đứng dậy và thấy một tia nhìn có mục đích của chàng.

"Chúng ta sẽ làm điều này thường xuyên hơn. Và nói đến đó là đủ rồi." Chàng kéo nhẹ nâng người nàng dậy và chờ nàng đứng vững, tim nàng đập thình thịch khi chàng áp hai tay vào khuôn mặt nàng và bất ngờ mỉm cười.

"Vào thời gian còn lại của đêm nay,"- Chàng thì thầm nhẹ nhàng- "sẽ nhường cho những hành động, thay vì những ngôn từ hay câu nói nào. Làm sao để tháo bỏ bộ đầm tuyệt đẹp này ra nhỉ?"

"Dây kéo ở đằng sau,"- Holly lẩm bẩm, không thể cưỡng lại được khi đầu chàng từ từ hạ thấp xuống môi nàng.

Sự va chạm thành thực của miệng chàng lúc nào cũng làm đầu nàng như nổ tung, và nàng rên rỉ sung sướng khi chàng vòng hai cánh tay quanh người nàng và ôm chặt nàng vào cơ thể rắn chắc đầy mạnh mẽ của mình.

"Ta muốn em."- Chàng lẩm bẩm những từ đó lên môi nàng, miệng chàng nóng bỏng và luôn đòi hỏi ở nàng- "Ta muốn em cơ thể em trần truồng, ngay bây giờ."

Cảm thấy ruột gan như nhào lộn trong bụng, Holly thở hỗn hển khi chàng nhấc người nàng lên một cách dễ dàng và ôm nàng tiến đến phòng ngủ tuyệt đẹp. Những cánh cửa kiểu Pháp vẫn còn mở và nàng có thể nghe

thấy thấp thoáng tiếng sóng biển khi chàng đặt người nàng lên chiếc giường bốn cọc.

Liệu chàng có nhận ra ngực nàng nở nang hơn và bụng nàng đã tròn hơn trước không nhỉ? Holly lúng túng với những ý nghĩ đó và chàng lại hôn nàng một lần nữa, sử dụng những kỹ năng tuyệt vời của mình để dẫn dắt nàng vào con đường sung sướng đó lần nữa.

Nàng trở nên căng thẳng khi tay chàng lướt nhẹ lên bụng nàng, và khi miệng chàng kéo một đường dài xuống dưới cơ thể nàng thì nàng rên rỉ ra tiếng, không còn đủ lý trí để suy nghĩ chàng đang làm những gì với nàng.

Và chàng cứ lặp đi lặp lại như vậy nhiều lần, cho tới khi nàng cảm thấy như mũi chân mình đã chạm được xuống Trái đất mà không hề biết được chàng đã làm thế trong bao lâu.

Casper nâng người ở bên trên nàng, đôi mắt đen bập bùng những đốm lửa nóng hổi khi chàng quét mắt xuống đôi má ửng đỏ của nàng: "Ta chưa bao giờ thèm muốn ai nhiều như em cả, Holly."

Tim đập liên hồi, Holly nhìn sâu vào ánh mắt chàng và thổ lộ: "Em yêu chàng."- Lời thú nhận được thoát ra khỏi đôi môi nàng trùng thời điểm nhạy cảm, và nàng ôm chặt lấy người chàng, vùi mặt mình vào cổ chàng, hít thở những hương vị chỉ có ở riêng chàng- "Em yêu chàng, Cas. Em yêu chàng."

Và đó là sự thật, nàng nhận ra một cách vô vọng. Nàng đã yêu chàng.

Chàng là một người phức tạp, và cũng đã từng khiến nàng tổn thương, nhưng trên con đường cố gắng tạo dựng mối quan hệ hoà thuận với chàng để đảm bảo an toàn cho đứa bé, nàng dừng lại và nhận ra mình đã bắt đầu yêu chàng như thế nào.

Hoặc có lẽ nó đã luôn hiện hữu như khí trời mà nàng luôn hít thở đó. Từ giây phút đầu tiên họ nhìn thấy nhau ở trận bóng bầu dục. Chắc chắn từ đó đã có gì đó xảy ra. Còn lý do nào khác phù hợp để giải thích cho việc nàng chỉ muốn chia sẻ những sự thân mật đó với riêng một mình chàng chứ không phải với bất cứ một người đàn ông nào khác?

Bị sốc bởi những điều nàng vừa khám phá ra, phải mất một khoảng lâu sau để nàng nhận ra rằng Casper đã không hề đáp lại một lời nào.

Chàng chẳng nói cũng chẳng di chuyển dù chỉ một chút.

Như thế là lời thú nhận đó đã làm chàng hoá đá vậy.

Sau đó chàng thoát ra khỏi vòng ôm cánh tay nàng và lùi lại.

Sự thú nhận đó của nàng bằng cách nào đó đã làm chàng rút người lại bất ngờ như bị sốc. Cảm thấy đau nhói khi mơ hồ cảm nhận được sự cô lập và từ chối, Holly theo bản năng nhích lại gần người chàng lần nữa, nhưng sự căng thẳng ở chàng vẫn không nhảm đi đâu được.

"Đừng bao giờ lặp lại những lời đó trước mặt ta một lần nữa, Holly. Đừng bao giờ nhảm lẫn tình dục với tình yêu."

"Em không nhảm lẫn. Em biết cảm nhận của mình. Và em cũng không bắt buộc hay mong chàng phải nói lại lời yêu đó với em, nhưng điều đó không có nghĩa là chàng cấm em không được nói thế với chàng."- Một cách ngập ngừng, nàng nhắc cánh tay lên và vuốt ve cơ bụng chàng- "Em yêu chàng. Và chàng không cần phải sợ điều đó đến thế."

Chàng lẩm bẩm điều gì đó trong miệng, sau đó tách người nàng ra và đứng dậy rời khỏi giường: " 'Em yêu chàng' có lẽ là cụm từ bị lạm dụng nhiều nhất trong Anh ngữ. Điều đó đã làm mất đi ý nghĩa thuần túy mà nó mang lại."

Holly nhàu nát món quà đang mất dần giá trị trong tay mình với một cái liếc mắt: "Đối với em thì nó vẫn còn vẹn nguyên ý nghĩa thuần túy."

"Vậy ư?"- Với đôi mắt lạnh lùng, chàng choàng áo vào người- "Thường thường người ta nói 'Em yêu chàng' nghĩa là họ hàm ý một ý nghĩa nào khác. Nói rõ hơn thì nghĩa là 'Trên giường chàng thật tuyệt vời', hoặc có nghĩa khác là 'Em yêu tiền và địa vị của chàng.' Còn đối với em thì chắc có nghĩa là 'Em yêu chàng vì đã đồng ý làm cha của con em'."

Lời nói của chàng như giáng một cái tát thật mạnh vào má nàng và đau đớn khiến Holly rùng mình: "Sao chàng có thể nói như vậy?"- Giọng nàng như vỡ vụn ra- "Thậm chí sau khoảng thời gian mà hai ta đã ở cùng nhau thì chàng vẫn không hề hiểu gì về em hết, phải không? Em đã cố gắng hết sức để mang lại những gì tốt đẹp nhất cho đứa con bé bỏng của chúng ta, còn chàng thì sao? Chàng như một kẻ độc ác-"

"Hãy thành thật."

"Em chưa một lần trong đời nói những lời lẽ đó với một người khác bao giờ, còn chàng thì luôn ném chúng vào mặt em."- Hơi thở mắc nghẹn tại cổ họng, nàng nhìn chăm chăm vào chàng- "Và nghĩa của câu nói đó không hề nhằm lẫn chút nào, hãy để em giải thích 'Em yêu chàng' nó có nghĩa như thế nào với em. Có nghĩa là em quan tâm hạnh phúc của chàng hơn của chính mình. Và lúc nào em cũng quan tâm như thế, không chỉ riêng với lúc chúng ta làm tình với nhau. 'Em yêu chàng' nghĩa là lời đi nỗi đau mà em đã bị tổn thương vì chàng mỗi khi chàng buộc em tội lừa dối bởi vì em biết chàng đã từng bị tổn thương trong quá khứ, thậm chí chàng cũng sẽ chẳng bao giờ tâm sự với em điều đó. Có nghĩa là em đang nhẫn nại và cố gắng chấp nhận chàng gặp khó khăn trong việc bộc lộ suy nghĩ và cảm xúc với em. Và bởi vì em vẫn còn tiếp tục đứng tại đây, nuốt xuống lòng kiêu hãnh của mình và cố gắng làm công việc này, thậm chí chàng đã làm em bị tổn thương một cách có chủ đích."

Sự im lặng chết chóc kéo dài và thật lâu sau đó chàng nhấc tay, ấn ngón tay vào vùng thái dương đang âm ỉ đau và hít một hơi thật sâu: "Nếu đó là những gì mà em cảm nhận, vậy ta xin lỗi,"- Chàng nói giọng khàn khàn, và giọng chàng trở nên trầm khàn lạ thường- "Ta chẳng đáp lại được bất cứ thứ gì cho em đâu. Ta không còn có khả năng đó nữa."

Không đợi nàng đáp lại, chàng bước thẳng ra khỏi phòng và để nàng lại một mình.

CÔ HẦU BÀN CỦA HOÀNG TỬ

Sarah Morgan

www.dtv-ebook.com

Hai Chương Cuối

CHƯƠNG 8

Khi cánh cửa khép lại ngăn cách giữa họ, Holly nằm phịch xuống gối với trăm mối cảm xúc ngổn ngang mà chiếm đa phần là đau đớn.

Thế nào mà một buổi tối hoàn hảo lại kết thúc tệ hại như vậy?

Tại sao một lời bộc bạch thổ lộ tình yêu đơn giản của nàng lại tác động mạnh mẽ đến tâm trạng của chàng như thế được?

Nàng nhớ lại những nhận xét chối bỏ của chàng về những câu chuyện cổ tích, tình yêu và những kết thúc có hậu đó.

Đúng thế, chàng đã đánh mất vị hôn thê, nhưng cũng đâu đến nỗi dẫn đến một thái độ hoài nghi về tình yêu của nàng như vậy chứ?

Và khi chàng nói không thể yêu ai được nữa thì ý chàng là gì đây?

Có phải là chàng chỉ tin vào mối tình đầu tiên, người tình đầu tiên hay không?

Đó là những gì mà chàng nghĩ trong đầu ư?

Hay chàng không thể yêu nàng sao?

Thất vọng cùng cực, Holly trượt ra khỏi giường, choàng áo ngủ bằng vải lên người và đi xuyên qua phòng ngủ. Nàng đứng chần chừ với một tay để trên nắm cửa, muốn đuổi theo chàng nhưng lại sợ bị từ chối một lần nữa.

Tay nàng buông thông xuống người và nàng nhìn chăm chăm vào cửa, đầu nàng không biết nên đưa ra quyết định thế nào.

Nàng muốn chàng nói chuyện, nhưng cũng sợ những điều mà chàng nói ra sẽ làm tổn thương nàng lần nữa.

Nàng không muốn nghe chàng bộc bạch rằng việc yêu và mất đi một người phụ nữ khác đã ngăn không cho chàng có thể yêu ai được nữa.

Bởi vì điều đó có nghĩa là sẽ không còn một chút hy vọng nào nhen nhóm giữa họ.

Nhưng nếu không nói ra thì sự việc cũng chẳng thay đổi được gì hết, phải không?

Hy vọng mong manh mình đang làm điều đúng đắn, Holly chậm chậm mở cửa ra, nhận ra nàng không hề biết rằng chàng đã đi đâu.

Nếu chàng đã rời khỏi dinh thự này thì sao?

Và sau đó nàng nhìn thấy một khe hở nhỏ của ánh sáng từ phòng đọc sách chứng tỏ có người mới vào đó.

Hít một hơi thật sâu, nàng gõ nhẹ lên cửa và mở ra.

Casper đang đứng trước cửa sổ, mắt nhìn chăm chú vào thứ gì đó ở ngoài kia và quay lưng lại với nàng.

Holly đóng cửa lại một cách cẩn thận: "Làm ơn chàng đừng rời xa em."- Nàng nói khẽ- "Nếu chúng ta cần phải nói chuyện một cách khó khăn thì hãy để nó xảy ra. Nhưng đừng trốn tránh nó. Sẽ không còn cơ hội nào khác nếu chàng không chịu nói chuyện với em."- Nàng nhìn thấy sự căng thẳng đột ngột được biểu lộ trên vai chàng khi chàng lắng nghe nàng nói, nhưng dường như việc đó đã xảy ra lâu lắm rồi trước khi chàng mở miệng.

"Ta không thể cho em bất cứ điều gì em muốn, Holly. Tình yêu không nằm trong thoả thuận của chúng ta."

"Hãy ngừng ngay việc nói điều đó như là một thoả thuận đi!"- Nàng nhìn vào lưng chàng một cách vô vọng- "Ít nhất chàng cũng không thể nhìn em lấy một lần ư? Cứ thế này thì thật là khó khăn khi không được nhìn thấy mặt chàng."

Chàng quay người lại và nàng bỗng đứng như hoá thành băng với sốc, bởi vì khuôn mặt điển trai của chàng giờ đây trông như được đục đẽo chạm khắc từ đá cẩm thạch trắng. Mắt chàng trống rỗng vô hồn nhưng nỗi đau tột cùng vẫn được hiện lên rõ ràng trong sự im lặng của con người chàng.

"Hãy nói với em điều gì đi, Cas."- Quên đi nỗi đau đớn của mình, nàng bước lại gần chàng- "Tại sao chàng không thể yêu nữa? Bởi vì chàng đã mất Antonia sao? Phải không? Cô ấy vẫn làm chàng đau đớn đến dường này ư?"- Sau đó chàng nhìn thấy nét gì đó trên mặt chàng- một sự tàn nhẫn và mọi sương mù dường như tan biến hết. Những lời nhận xét của chàng. Niềm tin cùng hoài nghi của chàng. Cuối cùng thì nàng cũng đã hiểu được- "Ôi Chúa ơi- có phải cô ấy đã làm gì tổn thương đến chàng một cách ghê gớm hay không, phải không?"

"Holly-"

Lờ đi tông giọng mang tính cảnh cáo của chàng, nàng trượt tay mình vào bàn tay to lớn hơn của chàng: "Từ trước đến giờ em cứ tưởng rằng chàng yêu cô ấy một cách điên cuồng, và có lẽ chàng không thể nào quên được cô ấy."- Mắt nàng nhìn vào con người cứng rắn đang đứng trước mặt mình đây- "Nhưng cô ấy đã làm tổn thương chàng, phải không? Đó là lý do tại sao chàng luôn nghi ngờ và nói với em những lời xấu xa như vậy. Đó là lý do tại sao chàng nói mình không thể yêu. Chàng không muốn chính mình phải ngã vào hố sâu của tình yêu một lần nào nữa. Bởi vì chàng đã

quá yêu cô ấy trước đó và nàng đã làm tổn thương chàng một cách thậm tệ. Chắc hẳn cô ấy đã làm gì đó, em biết mà. Hãy nói với em đi."

"Holly."- Giọng chàng dày đặc, và chàng xoay lưng lại với nàng lần nữa- "Hãy bỏ qua chuyện đó đi."

"Không. Em sẽ không bỏ qua đâu."- Nàng siết chặt tay chàng lại, không muốn chàng từ bỏ vấn đề này- "Em muốn biết. Em xứng đáng để biết điều đó."- Nước mắt chảy xuống má, xuống cổ nàng- "Rút cục cô ấy đã làm gì?"

Chàng cắn chặt răng, và quay đầu nhìn chăm chú vào nàng với đôi mắt vô cảm: "Cô ấy đã lên giường với anh trai của ta."

Câu trả lời vượt quá ngoài sức tưởng tượng của nàng nên Holly chỉ biết nhìn chăm chăm vào chàng: "Ôi, lạy Chúa tôi."

Chàng cười một cách méo mó và nhìn lại nàng, mắt chàng vẫn vô cảm lạ thường: "Ta đã nói với em hàm ý của Antonia khi cô ta nói câu 'Em yêu chàng' chưa nhỉ? Có nghĩa là cô ta yêu những thứ long lanh và sự hào nhoáng của cuộc sống hoàng gia. Những vật dụng cao cấp. Chỉ trong vài ngày này ta mới làm việc hết sức đúng với chuyên ngành mà ta đã học. Ta đã không làm bất cứ nhiệm vụ gì liên quan đến hoàng tộc hết. Ta không bao giờ mong muốn trở thành Hoàng tử trị vì vương quốc đó cả. Ta không hề muốn điều đó. Nhưng Antonia thì khác. Đối với cô ta, 'Em yêu chàng' nghĩa là 'em yêu những gì chàng có thể làm, đáp ứng nhu cầu và phục vụ được lối sống của em', và khi cô ta tìm thấy một ai đó có thể cho cô ta nhiều thứ có giá trị hơn nữa thì cô ta ngay lập tức chuyển 'tình yêu' đến với người đó. Cuộc sống mà anh trai ta có thể phục vụ cho cô ta thì quá ư là hấp dẫn và đầy cám dỗ."

"Em rất tiếc."

"Đừng. Ta vẫn còn ngây thơ lắm."- Chàng rút tay mình ra khỏi tay nàng- "Lúc đó ta vẫn còn quá trẻ và quá kiêu ngạo để hỏi về quan điểm tình yêu của cô ta. Ta đã nghĩ cô ta quan tâm đến mình và những gì hai người đã chia sẻ với nhau đều là thật."

"Vụ tai nạn."

Casper thở dài: "Chúng tôi lúc đó đang trong một chuyến đi trượt tuyết, Antonia và ta. Anh trai ta tham gia một cách đầy bất ngờ, và từ đó ta bắt đầu nhận thức được chuyện gì đang xảy ra. Ta đã đối mặt với họ một cách ngu ngốc, ngay tại đó, tại đỉnh của một ngọn núi nơi mà máy bay trực thăng đã thả chúng tôi xuống. Anh trai ta bắt đầu trượt và cô ta thì trượt theo."- Chàng im lặng trong một giây- "Ta cố đuổi kịp ở sau lưng họ nhưng không thành, ta luôn bị rớt lại đằng sau. Họ bị mắc kẹt trong trận tuyết lở đó. Ta không thể làm gì khác. Cả người ta bị tuyết quét đi, va vào một thân cây và bất tỉnh nhân sự."

"Chàng có nói với ai khác việc đó chưa?"- Giọng nàng mềm lại- "Khi chàng tỉnh lại, chàng có nói với ai sự thật đó không?"

"Đất nước lúc đó đang trong tình trạng khủng hoảng- nói sự thật về anh trai chẳng giúp ích được gì cả."

"Hãy quên về đất nước đi- còn chàng thế nào?"

"Ta không thể quên được. Ta phải có trách nhiệm với đất nước của ta."

Holly nuốt nước miếng xuống cổ họng: "Nên chàng đã chôn vùi sự thật đó ở trong lòng, gạt bỏ mọi mong ước cá nhân và ngậm đắng nuốt cay làm trọn bốn phận của một Hoàng tử?"

"Đúng vậy."

"Và cách duy nhất để đối phó với mớ cảm xúc phức tạp như thế là khoá chặt chúng, không thể để bộc lộ ra ngoài."- Như bị thôi thúc, nàng choàng tay ôm thắt lưng chàng- "Bây giờ thì em đã hiểu tại sao chàng lại bài xích với tình yêu như vậy. Nhưng đó không thể gọi là tình yêu được, Cas. Cô ấy không yêu chàng."

Chàng khoác tay qua vai nàng nhẹ nhàng nhưng kiên quyết đẩy nàng ra xa khỏi mình: "Hãy gập lại những quyển sách, những câu chuyện viết về cổ tích đi nào, Holly."- Giọng chàng cứng rắn- "Sự thật cũng chẳng thay đổi được gì đâu."

"Nhưng với em thì có."

"Thế thì em đang tự lừa dối chính bản thân mình đấy."- Giọng chàng gay gắt- "Trong nội tâm màu hồng đầy mơ mộng của em thì em tự ảo tưởng rằng rồi sẽ có một ngày ta sẽ yêu em. Nhưng ta chắc chắn rằng điều đó sẽ không bao giờ xảy ra đâu."

Nàng lờ đi nỗi đau đang cuộn cuộn trong lồng ngực: "Bởi vì chàng sợ mình sẽ bị tổn thương một lần nữa hay sao?"

"Sau vụ tai nạn đó ta đã học cách che giấu cảm xúc của mình bởi vì đó là cách duy nhất mà ta có thể trôi qua ngày này sang ngày khác. Ta không muốn cảm nhận nữa. Vì ta không thể. Làm sao ta có thể hoàn thành trách nhiệm của mình khi bản thân bị chìm sâu vào nỗi đau của riêng cá nhân ta đây?"

"Chàng có thể chôn giấu nó, nhưng không đồng nghĩa với việc-"

"Dừng lại!"- Lầm bầm chửi thề một tiếng, chàng nhắc tay ôm trọn mặt nàng và bắt nàng phải nhìn thẳng vào mắt mình- "Ta không thể có cảm xúc được nữa. Và ta cũng không thể yêu. Ta không muốn một tình yêu nào làm ta đau đớn tận tâm can như thế một lần nào trong đời nữa. Ở chúng ta sẽ chỉ có thể chia sẻ tình dục mà thôi. Hãy biết ơn về điều đó."

Lời thú nhận lạnh lẽo của chàng làm trái tim nàng như đóng băng vì đau đớn, và nàng run rẩy trong căn phòng hơi tối khi cất giọng hỏi điều mà đã làm nàng lo lắng từ khi biết mình có thai: "Nếu chàng thật sự không thể yêu em thì em sẽ cố gắng nuốt trôi sự thật kinh khủng đó. Nhưng có một điều mà em bắt buộc phải hỏi, Casper."- Nàng thật sự sợ hãi câu trả lời của chàng khi nàng hầu như không thể cất lời hỏi câu hỏi đó. Nhưng nàng không thể sợ hãi trốn tránh như vậy được nữa- "Chàng có thể dành tình yêu cho đứa con bé bỏng của chúng ta không?"

Chàng nhìn nàng thật lâu, sau đó buông thõng hai tay xuống: "Ta không biết,"- Chàng nói khàn khàn- "Thật sự là ta cũng không biết nữa."

Mọi hy vọng của nàng đều tan thành mây khói.

"Đừng nói với em như thế, Cas."

"Em muốn sự thật. Ta đang nói với em sự thật đó thôi."

Lời chàng vừa dứt, nàng xoay người bước ra khỏi phòng và đóng cửa lại.

***

"Tôi thấy lo cho Công nương, thưa Hoàng tử. Cô ấy đã không ăn uống đúng giờ và cũng đã huỷ buổi gặp mặt sẽ diễn ra vào chiều nay."- Các nếp nhăn hằn lên trán của Emilio chứng tỏ anh đang rất lo lắng, khác hẳn với bộ dáng bình thản như thường ngày- "Không giống như cô ấy mà tôi thường thấy. Tôi nghĩ là ngài cần biết điều đó."

Casper liếc nhìn đồng giấy tờ quan trọng trên bàn làm việc của mình: "Chắc nàng ấy bị mệt mà thôi."- Holly đã ngủ khi chàng cuối cùng cũng nằm ngủ cùng nàng vào đêm trước đó. Hay nàng chỉ giả vờ thôi nhỉ? Chàng nhíu mày, tự hỏi tại sao trước kia chàng đã không suy nghĩ như thế- "Và

những người phụ nữ khi mang thai thường cảm thấy khó chịu khi ăn ấy mà."

"Công nương không như thế, thưa ngài."- Emilio phản ứng như thể chân bị keo dính vào sàn nhà- "Cô ấy luôn yêu thích thức ăn của mình. Ngay với cả một người luôn dễ nổi nóng như Pietro cũng chưa hề một lần nổi giận khi ông ấy nấu ăn cho cô ấy. Kể từ khi hai người trở về từ Rome vào hai tuần trước, cô ấy đã không hề muốn ăn gì cả. Và cô ấy cũng không còn muốn hát nữa."

Casper chậm chậm và cẩn thận đặt bản đề xuất dự thảo xuống bàn khi chàng đang đọc nó.

Nàng ấy cũng không còn mỉm cười, nói chuyện hay âu yếm với chàng nữa.

Từ cái đêm ở Rome đó, Holly cư xử khách sáo và xa lánh mà những điều đó đối với một người luôn cởi mở hoà đồng như nàng là hết sức kỳ cục. Nàng đều trả lời những câu hỏi của chàng, nhưng nàng không hỏi gì cho riêng mình cả, và nàng luôn chìm vào giấc ngủ ngay khi chàng bước lên giường.

Nàng làm mình y như một con thú bị thương đang cố gắng tìm một nơi để chết đi, và Casper thì nghiến chặt răng.

Chàng không có lý do gì để cảm thấy tội lỗi cả.

Và dường như đó không phải là điều mà một Trưởng ban cảnh vệ nên hỏi, vì nghi ngờ chàng đã làm điều gì đó gây ra sự phiền muộn cho Holly: "Trách nhiệm của người là bảo vệ cô ấy an toàn, chứ không phải quan tâm về cảm xúc và tinh thần."- Giọng nói lạnh lùng, Casper gập các tài liệu trên bàn lại- "Đó không phải là chuyện của người nên lo đâu."

"Công nương đã rất tốt bụng với tôi khi Tomasso bị đau."- Emilio vẫn đứng đó, trông như thể là ngay cả một trận cuồng phong cũng không thể hất anh bay đi- "Tôi muốn đảm bảo mọi thứ đều ổn và không có bất cứ sai sót nào. Hai ngày trước khi làm lễ mở cửa đón chào một trường tiểu học thì cô ấy chỉ ăn một cách đầy miễn cưỡng, còn hôm qua khi bữa trưa đã được chuẩn bị cho cô ấy thì một món cô cũng không đụng tới. Tôi có nên gọi bác sĩ đến kiểm tra cho cô ấy hay không?"

"Cô ấy không cần bác sĩ đâu."- Casper đẩy chiếc ghế ra sau một cách mạnh bạo và đứng lên- "Ta sẽ đi nói chuyện với nàng."

"Tôi vẫn nghĩ tốt hơn nên gọi bác sĩ."- Đáp lại với đôi lông mày đang nhướng lên một cách mỉa mai của Casper, Emilio tiếp tục- "Chỉ là, nếu có điều gì đó làm cô ấy buồn phiền, có lẽ cô ấy cần một ai đó tâm sự với mình."

"Tâm sự với một ai đó?"- Casper nhìn lại anh trong ánh mắt nghi ngờ- "Emilio, từ khi nào thì một cựu lính chuyên nghiệp lại ủng hộ việc nói chuyện sẽ giúp ích cho việc điều trị như thế?"

Emilio vẫn vững vàng đứng yên: "Holly thích trò chuyện, thưa Hoàng tử."

"Ta biết."

Nhưng chàng thì đã không hề muốn nói chuyện với nàng, phải không? Casper đưa tay ôm trán: "Ta sẽ làm điều đó, Emilio. Cảm ơn vì đã nói cho ta biết về tình trạng của nàng."

Emilio vẫn không nhúc nhích: "Cô ấy có lẽ thích nói chuyện với một người lạ hơn. Một ai đó không thân thiết với cô ấy."

"Người nghĩ cô ấy sẽ không thềm nói chuyện với ta sao?"

"Ngài có thể rất đáng sợ, thưa Hoàng tử. Và ngài rất- cọc cằn. Holly là một người lạc quan và rất lãng mạn."

Không còn nữa. Chàng chắc rằng chính mình đã giết đi hai đặc điểm này của nàng.

Nhận thức về điều đó, Casper thở ra một hơi sâu: "Ta thì không thể lãng mạn được, nhưng có thể chắc chắn rằng ta là một người dễ gần."

"Tôi có thể được nói tiếp một điều nữa không, thưa ngài?"

"Ta có thể làm người ngừng việc nói tiếp được sao?"

Lờ đi chất giọng mỉa mai của Hoàng tử, Emilio tiếp tục: "Tôi đã ở bên cạnh phục vụ cho ngài từ năm mười ba tuổi. Holly- vợ của ngài, Công nương ấy"- Anh vội vàng sửa lại cách xưng hô- "Không giống như những kiểu phụ nữ đã từng bên cạnh ngài trước đây. Cô ấy là một người đặc biệt."

Đặc biệt? Casper lắc đầu, tự hỏi liệu mình nên nhẹ nhõm khi nàng đã tự PR công việc của bản thân với đội ngũ cấp dưới quá giỏi hay bực tức khi tất cả họ đều chỉ nhìn thấy mặt tốt đẹp của nàng. Họ chẳng thấy gì ẩn sau một khuôn mặt luôn chứa nụ cười trên môi và tính cách hoà đồng đó. Gần như chẳng một ai nghi ngờ đứa bé đó không phải là của chàng. Đặc biệt, một Holly Philips tốt bụng có lẽ là một tính cách khác của nàng.

Với mọi người và những mối quan hệ khác thì họ luôn che giấu cách hành xử thật của mình.

Chàng thắc mắc liệu Emilio có biết được việc Antonia đã từng ngủ với anh trai của mình hay không.

"Cảm ơn Emilio. Ta sẽ chú tâm hơn."

"Vậy ngài vẫn muốn tham dự vào buổi tối gây quỹ hôm nay chứ?"

Casper nhăn mặt: "Ừ, dĩ nhiên rồi."

"Chúng ta sẽ khởi hành vào lúc bảy giờ rưỡi, thưa ngài."

"À, Emilio."- Casper phát tay và Emilio dừng bước- "Cô ấy đã huỷ buổi hẹn nào?"

Emilio nhìn thẳng vào chàng: "Lễ khánh thành trung tâm bảo trợ và nuôi dưỡng trẻ em gặp khó khăn từ những gia đình tan vỡ, thưa ngài. Đó là một sáng kiến được thiết kế để hỗ trợ tiền cho những cha hoặc mẹ đơn thân và tạo cơ hội cho trẻ em học tập và phát triển đầy đủ hơn."- Anh hơi lưỡng lự rồi cúi đầu- "Tôi đi chuẩn bị xe cho ngài đây."

Casper vẫn đứng sững sờ tại đó trong một khắc.

Sau đó chàng lầm bầm nguyên rủa gì đó một tràng dài trôi chảy, quăng một cái nhìn thất vọng lên đồng công việc đang chất đống trên bàn làm việc, và chàng kiên quyết xoay người lại và bước thẳng hướng đến khu biệt thự tư nhân để tìm kiếm Holly.

~~~~~

Holly nằm trần trọc trên giường với cái gối úp vào mặt.

Nàng cần phải thức dậy.

Nàng cần làm việc. Đó là trách nhiệm của nàng.

Nhưng đầu óc nàng đã kiệt quệ khi phải suy nghĩ và lo lắng quá nhiều đến nỗi cơ thể không thể cử động được.

"Holly."

Giọng nói của Casper vang lên làm nàng phải cuộn tròn gối nằm trên đầu mình. Nàng không muốn chàng thấy mình đang khóc. Nàng không

muốn nhìn thấy chàng một phút một giây nào nữa: "Hãy đi đi. Em mệt mỏi lắm. Em muốn được nghỉ ngơi."

"Chúng ta cần phải nói chuyện."

Nàng cuộn tròn người lại như một thai nhi nằm trong bụng mẹ vậy: "Em đang cố gắng vượt qua nỗi đau từ lần nói chuyện cuối cùng của chúng ta."

Nàng nghe thấy tiếng bước chân mạnh mẽ đang tiến đến gần, và sau đó cái gối đang được nàng nắm chặt trong tay bị có một cỗ lực mạnh lấy ra một cách chắc chắn: "Em đang tự làm cho chính mình nghẹt thở đấy."

Holly ôm mặt xoay người lại: "Em nghĩ mình sẽ tốt hơn nếu nằm dưới gối như thế."

Chiếc gối rơi bịch một cách nhẹ nhàng xuống nền nhà, và sau đó nàng cảm nhận được tay chàng vòng quanh người mình và nhắc nàng ngồi dậy: "Ta muốn nhìn thấy mặt em trong khi hai ta nói chuyện với nhau."- Những ngón tay chàng nhắc cằm nàng lên và mắt chàng nheo lại- "Dio, em đang khóc đấy ư?"

"Không có, mặt em lúc nào cũng trông như quả cà chua ấy mà."- Hoảng sợ, nàng giật cằm ra khỏi ngón tay chàng- "Hãy đi đi, Casper."

Nhưng chàng không nhúc nhích.

"Người làm nói với ta là em không chịu ăn uống gì cả. Họ rất lo lắng cho em."

"Họ thật tốt bụng."- Holly cọ xát hai bàn tay lên cánh tay mình- "Nhưng em không hứng thú với món ăn nào cả."

"Em đã huỷ lịch hẹn chiều nay."

"Em rất xin lỗi về điều đó."- Nàng ước gì chàng đã không ngồi quá gần mình như vậy. Điều đó làm nàng không thể tập trung vào thứ gì cả- "Nhưng nội dung của buổi hẹn đó có hơi- đau đớn. Em chỉ không thể đối mặt với nó. Được rồi, em hứa em sẽ đi mà. Chuyến viếng thăm đó sẽ được sắp xếp lại. Nhưng không phải là trong tuần này." Tại sao thứ mà nàng muốn làm nhất lúc này là vòng tay quanh cổ chàng và khóc một trận thoải thích nhỉ?

Sợ rằng mất kiểm soát mà làm như thế thật, nàng luồn lách rời giường và đi tới mở cửa kính để bước ra ngoài ban công.

Một làn gió nhẹ thổi bay chiếc rèm cửa qua lại, và nhìn xa hơn nữa qua mảng thực vật phong phú đầy màu sắc là nàng có thể nhìn thấy những tia sáng mặt trời lấp lánh ánh vàng đang phản chiếu trên mặt nước biển xanh hoàn hảo.

Mặc dù chỉ mới đầu tháng Tư nhưng hứa hẹn hôm nay sẽ là một ngày đẹp trời.

Và nàng sẽ không bao giờ cảm thấy khổ sở hơn trong cuộc sống của mình.

"Hãy gác chuyện đó sang một bên."- Casper chửi thề trong bụng và bước dài đến bên cạnh nàng, ôm nàng trong vòng tay của mình- "Đủ rồi, Holly."- Giọng chàng thô ráp- "Em vẫn còn nghĩ đến chuyện ở Rome phải không? Chúng ta đã nói về nó trong hai tuần vừa qua rồi. Có lẽ ta đã hơi cộc cằn."

"Chàng luôn trung thực."- Nàng đứng thẳng trong cái ôm của chàng, cố gắng xua tan đi sự hào hứng và cảm giác xao xuyến xung quanh mình.

Nàng không muốn đáp lại.

"Em đang làm cho chính mình bệnh đấy."

"Nó quá khó khăn để chấp nhận một sớm một chiều, chỉ vậy thôi."- Holly cố gắng vùng vẫy thoát khỏi chàng nhưng chàng giữ chặt người nàng một cách kiên quyết- "Bình thường khi em gặp một vấn đề nào đó thì em hay tâm sự và đó là cách mà em giải quyết chúng."

Chàng ôm trọn lấy khuôn mặt nàng, giữ chặt tầm mắt mình vào mắt nàng: "Vậy hãy cứ tâm sự đi."

"Chàng nói nghe có vẻ đơn giản lắm. Nhưng em biết nói chuyện cùng ai đây, Casper?"- Nàng thì thầm- "Đó là chuyện riêng tư cá nhân mà, phải không? Em có thể tưởng tượng được một vài nhân viên vô lương tâm sẽ thêm dệt câu chuyện này lên như thế nào."

Mắt chàng nheo lại: "Em đã học cách giải quyết bọn truyền thông như thế nào rồi mà."

"Đúng thế, ừ thì, em đã có một vài trải nghiệm về điều đó rồi." Nàng ý thức mạnh mẽ về cơ thể chàng- về độ cứng của đùi chàng ép vào người nàng, về sức mạnh của cánh tay khi chàng ôm nàng một cách vững chắc.

"Đây là cơ hội để em phục thù đấy."

"Chàng cần phải hiểu rõ hơn về con người em, thay vì cứ đinh ninh em đứng trong hàng ngũ những người đàn bà 'đào mỏ' như vậy. Em không hề muốn trả thù, Casper. Em không muốn làm tổn thương chàng. Em chỉ muốn tình yêu chàng dành cho đứa con của chúng ta mà thôi."- Và cả cho nàng nữa. Nàng cũng muốn chàng yêu mình- "Nhưng mà chàng nói chàng không thể..."- Nỗi ám ảnh lại xoáy trong đầu nàng- "Em không biết mình nên làm gì nữa."

"Em lại bị tụt cân rồi."- Tay chàng lướt chạm xuống cánh tay nàng và chàng mím môi- "Em nên ăn một chút gì đó đi."

"Nhưng em không đói."

"Sau đó em nên suy nghĩ về đứa bé."

Câu nói đó giống như việc tháo chốt ra khỏi một trái lựu đạn.

Bùng nổ bởi sự tức giận trước đây chưa từng có, Holly giơ tay lên và tát chàng một cái vào má rất mạnh: "Sao chàng dám nói như thế? Em không nghĩ được gì cả!"- Thôn thức với cơn giận dữ cùng với sự phẫn nộ, nàng vùng vẫy thoát ra khỏi người chàng, biểu hiện của chàng làm nàng phải rơi nước mắt- "Từ cái giây phút mà em biết mình mang thai đó là điều duy nhất mà em luôn luôn nghĩ tới. Khi chàng xuất hiện tại căn hộ ngày hôm đó, cái ngày mà chàng đã sỉ nhục em, trong hai tuần trước đó em chỉ biết đi lòng vòng trong nhà để suy ngẫm nên làm gì tốt nhất, nhưng em đã nghĩ lại, vì đây là con máu mủ ruột thịt với chàng thì cưới chàng là việc làm mà em đã nghĩ là đúng. Thậm chí ngay cả khi chàng nói với em chàng tin vào cái thứ quái quỷ bị vô sinh gì đó đi chẳng nữa nhưng em cũng không hoảng loạn, vì em biết điều đó là không thể xảy ra và sớm muộn gì chàng cũng sẽ biết được điều đó. Rồi sau đó nữa chàng tuyên bố không thể yêu ai khác được nữa và thật sự nó làm em đau đớn"- Giọng nàng vỡ vụn- "Đúng thế, nó đau lắm, nhưng em cũng gắng gượng chấp nhận sự thật phũ phàng đó bởi vì em có thể chịu đựng được. Nhưng chàng lại tiếp tục nói rằng không biết có thể yêu thương đứa con này hay không thì nó đã-"

"Holly."- Giọng chàng căng thẳng- "Em phải bình tĩnh lại!"

"Đừng có nói với em phải bình tĩnh! Antonia đã làm điều thật đáng sợ với chàng. Cực kỳ cực kỳ ghê tởm. Nhưng đó không phải là lỗi của bé. Và giờ thì em cũng không biết mình nên làm gì cả."- Nàng đi lòng vòng trên sàn nhà, quá kích động đến nỗi không thể đứng yên được- "Phải là kiểu người mẹ như thế nào mới phù hợp khi phải sống chung với một người đàn ông mà chính người đó cũng không thể yêu thương con ruột thịt của mình đây? Em luôn luôn nghĩ đứa con của mình cần phải có một người cha. Nhưng sẽ tệ đến mức nào nếu phải sống chung với một người cha không hề yêu thích mình đây? Em không biết nữa, và có lẽ em đã sai khi kết hôn với

chàng, có lẽ em là một người mẹ tồi, nhưng đừng bao giờ cáo buộc em là không hề nghĩ gì về đứa con của mình!"

Casper lẩm bẩm thứ tiếng Ý gì đó và đặt một tay lên sau gáy, sự căng thẳng có thể thấy rõ trên từng thớ thịt của chàng: "Ta không nói em là một người mẹ tồi."

"Nhưng chàng ám chỉ."

"Đủ rồi!"- Đó là một mệnh lệnh, và Holly vẫn đứng đó, chân nàng run run quá nhiều nhưng khi thấy chàng tiến lại gần mình thì nàng nhẹ nhõm hẳn, và nàng bị hai cánh tay chàng ôm vào lòng.

"Em hận chàng,"- Nàng lẩm bẩm, sau đó nàng oà khóc nức nở và vùi mặt mình vào vai chàng.

"Dio, đừng khóc nữa em, em sẽ tự khiến cho bản thân đỡ bệnh mất thôi. Ssh."- Chàng dìu nàng nằm trên giường nhẹ nhàng rồi sau đó cũng nằm xuống bên cạnh nàng, kê đầu nàng lên cánh tay mình, lờ đi sự chống đối của nàng- "Hãy yên nào."- Chàng vén vài cọng tóc loà xoà dính trên mặt nàng ra sau tai nhưng nàng vẫn còn thút thít khóc.

"Em xin lỗi vì một phút bốc đồng không kiềm chế được đã đánh chàng. Em vô cùng xin lỗi."- Nàng nấc lên- "Em chưa bao giờ xử sự như thế với ai bao giờ. Chỉ là em quá điên cuồng muốn chàng yêu thương đến đứa con của chúng ta. Em rất cần điều đó, Cas."- Nàng lấy tay che mặt lại- "Chàng sẽ không biết được cảm giác cha mình không hề quan tâm đến mình nó đau đớn đến thế nào đâu. Nó làm cho mình cảm thấy mình sống trên đời thật vô dụng. Giả như chính vua cha của chàng không thể yêu thương chàng thì còn ai khác có thể đây?"

Chàng rửa thầm trong bụng, xoay người nàng nằm ngửa và hạ thấp người mình xuống cạnh nàng.

Sau đó chàng dịu dàng tách hai tay nàng ra khỏi mặt và lấy khăn lau đi những vệt nước mắt đang lăn trên má nàng.

"Hức."

Vẫn khóc nức nở, nàng chống tay đẩy ngực chàng ra: "Cas, đừng-- Nhưng sự cự tuyệt của nàng bị cắt ngang bởi sự đòi hỏi ở môi chàng, và trong một vài giây nàng đã không còn nhớ lý do vì sao nàng không muốn chàng hôn mình nữa.

Một sự bùng nổ của việc gọi dục đang gây mê và làm rối loạn đầu óc nàng, và nàng đáp lại cái hôn đó, cơ thể nàng nổi lên phản ứng với cơ thể chàng.

Ngay khi nàng đã ngừng khóc và mềm nhũn trong lòng mình thì Casper mới nhấc đầu lên.

"Đừng làm thế lần nữa,"- Nàng rên rỉ, và chàng đáp lại bằng nụ cười dữ tợn.

"Ta đã cố gắng làm em nín khóc. Và giờ thì đến lượt ta nói đây,"- Giọng chàng mềm lại- "Và ta cấm em cản trở trong lúc ta đang nói."- Chàng dùng ngón tay cái quẹt lên vùng má ẩm ướt nước mắt của nàng- "Ta sẽ không hứa hẹn bất cứ điều dối trá nào liên quan đến tình yêu. Ta không thể, và nó cũng công bằng với em vì ta sẽ không nói dối điều đó. Nhưng ta sẽ hứa cái này."- Đôi mắt đen tuyền khoá chặt vào mắt nàng, yêu cầu nàng phải chú ý vào những điều chàng sắp nói ra sau đây- "Ta hứa sẽ là một người cha mẫu mực với đứa bé. Ta hứa sẽ không bao giờ ngoảnh đầu đi và rời bỏ nó, như cái cách mà cha nàng đã làm với nàng. Ta hứa sẽ làm tất cả mọi thứ trong quyền hạn của mình để đứa bé được lớn lên trong an toàn và hạnh phúc. Ta sẽ hoàn thành mọi trách nhiệm với nó và dự định sẽ thực hiện điều đó trong khả năng tốt nhất của ta."

Bị tê liệt và vẫn còn những giọt nước mắt còn đọng lại chưa kịp khô trên khuôn mặt, nàng nhìn chăm chăm vào chàng. Đó không hẳn là tất cả những gì mà nàng muốn, nhưng đó là một sự khởi đầu. Và, nếu chàng đã hứa sẽ làm tất cả mọi thứ vì đứa bé mà trong khi đó chàng vẫn không tin nó có máu mủ với mình, có lẽ sau khi chàng khám phá ra chàng chính là cha ruột của đứa bé thì...

Chàng đã đối phó với những thương tổn bằng cách che giấu cảm xúc. Có lẽ sau này sẽ không còn gì có thể làm chàng hết vô cảm.

Niềm lạc quan của nàng như được bật sáng trở lại.

Nàng có thể hy vọng mà.

~*~

"Món ăn trưa yêu thích của Công nương đây. Gà sốt chanh."

"Yum."- Holly đặt lá thư mà nàng đang viết dở chùng xuống bàn- "Pietro, người không biết ta đã cảm thấy biết ơn đến thế nào khi người đồng ý rời Anh quốc và làm việc ở đây trong một thời gian đầu. Toàn bộ cung điện phải nên vui mừng. Dĩ nhiên ý ta không phải là chê bai các đầu bếp khác không tuyệt vời đâu."- Nàng nói vội, và Pietro mỉm cười khi ông đặt đĩa salad trái cây tươi bên cạnh món gà.

"Tôi không nấu cho cả cung điện, thưa phu nhân. Chỉ phục vụ riêng cho người mà thôi. Đó là lệnh của Hoàng tử."

"Thật ư? Ta đã không biết việc đó."- Nhớ lại những cử chỉ chu đáo khác của chàng kể từ buổi chiều tồi tệ khi mà nàng đã đánh chàng, có một phần nào đó trong người nàng mềm đi- "Chàng đã ra lệnh cho người đến tận đây bằng mọi cách, là vì ta ư?"

"Hoàng tử rất quan tâm đến người, luôn bảo chúng tôi phải phục vụ hết lòng để đảm bảo người luôn cảm thấy thoải mái và hạnh phúc. Nhưng tận trong tâm mỗi người chúng tôi cũng đều muốn làm như vậy. Vì người và đứa bé trong bụng."- Pietro cười rạng rỡ khi nhắc cái bình đựng thức uống lên- "Nước chanh đặc trưng của vùng Sicilia nhé?"

"Đừng hỏi nữa. Người biết là ta nghiện nó rồi mà."- Mim cười, Holly chìa ly ra để Pietro rót đầy- "Vậy, người cảm thấy hạnh phúc khi ở đây chứ?"

"Có, bởi vì tôi lại có dịp được thấy người khoẻ khoắn vui tươi trở lại, điều đó làm tôi rất hài lòng. Và khi Hoàng tử nhí ra đời thì không ai được phép chuẩn bị thức ăn cho trừu tôi! Tôi đã bàn luận với những người làm vườn, và chúng tôi đang thiết kế một khu chuyên trồng rau xanh đặc biệt- hữu cơ và hứa hẹn sẽ phát triển tươi tốt trong ánh nắng mặt trời của xứ Santallia."

"Cà rốt Santallia xay nhuyễn"- Miệng còn đầy ứ thịt gà, Holly gần như nghẹt thở khi nàng chú ý thấy Casper đang đứng ở ngay lối vào.

Ánh sáng mặt trời lấp lánh trên mái tóc đen của chàng, trông chàng đẹp trai kinh khủng làm trái tim nàng đập loạn nhịp.

Tại sao nàng lúc nào cũng mất tự chủ trước mặt chàng như thế này?

Cho nên không lạ gì khi nàng đang cố gắng dựng lên một khoảng cách nhất định khi mà chàng có một sức ảnh hưởng mãnh liệt đến nàng như vậy.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên trong dịp diễn ra trận bóng bầu dục, nàng đã thất bại trong việc có thể kiểm soát bản thân mình rồi.

Ngay cả trong hiện tại, khi mà nàng biết chàng có thể làm cho mẹ con nàng tổn thương, nhưng nàng sẵn sàng đương đầu với điều đó.

Nàng nuốt trôi mọi thứ trong miệng xuống bụng rồi đặt chiếc nĩa xuống bàn- "Em- em không biết là chàng sẽ cùng tham dự ăn trưa với em. Đây"- Nàng đẩy chiếc đĩa của mình về phía chàng- "Pietro luôn luôn nấu cho năm ngàn- chúng ta có thể ăn cùng nhau."

"Không đâu, thưa Công nương!"- Cảm thấy sợ hãi, Pietro siết chặt bàn tay lại với nhau sau đó nhớ ra chính mình đang định nói gì và cúi đầu xuống một cách khó nhọc- "Tôi có thể phục vụ nhiều món ăn hơn nữa."

"Cảm ơn."- Casper nở một nụ cười hiếm hoi với Pietro và ngồi xuống đối diện với Holly, mắt chàng nhìn vào đồng lá thư trước mặt- "Em bận rộn quá."

"Em đang viết thư hồi âm lại với tất cả bọn trẻ. Chúng đã gửi những bức ảnh cùng với thư tay cho em. Có hàng trăm bức như vậy. Và nhìn này, Cas."- Cảm thấy nhẹ nhõm khi nàng đã thành công chuyển trọng tâm ra một thứ khác ngoài việc để ý đến cảm giác mà chàng tác động đến mình, Holly bỏ nĩa xuống và vươn tay cầm lên một bì thư có màu hồng- "Một bé gái đã tặng cho em món đồ chơi mềm mại tự làm này. Nó không đáng yêu sao?"

Lông mày Casper nhướng lên khi chàng nhìn vào món đồ chơi đó: "Đó là con gì thế?"

"Ồm, thì là..."- Holly vừa nghiên ngẫm con thú bông màu hồng mềm mại trên tay mình vừa nhăn mày- "Em nghĩ có lẽ là một chú lợn con, hoặc có thể là một cô cừu nào đó. Em cũng không chắc nữa,"- Nàng thừa nhận- "Nhưng em thích nó. Cô bé mới chỉ lên sáu thôi. Không phải là quá tuyệt vời sao?"

"Nên em đang viết thư cảm ơn cho cô bé đó sao?"- Casper duỗi chân của mình ra kèm theo đôi mắt tỏ rõ vẻ thích thú- "Ta muốn đọc nó."

"Em đang nghĩ xem mình nên viết thế nào đây."- Holly đặt con thú bông mềm mại đó xuống bàn một cách cẩn thận- "Ai cũng đều tốt bụng cả. Và nói đến lòng tốt đó thì..."- Nàng cẩn môi nhìn chàng- "Cảm ơn chàng đã đưa Pietro đến đây. Và còn có cả người bạn thân Nicky của em đến đây trong vòng một tuần nữa chứ. Chàng thật là chu đáo."

"Ta nghĩ là em muốn tâm sự trò chuyện với một ai đó. Và cô ấy là một người bạn thân đáng tin cậy mỗi khi em gặp khó khăn."

"Thế nên chàng đã tặng cho cô ấy một chiếc vòng tay rất đẹp sao? Cô ấy rất thích nó. Và chúng em cũng đã có một khoảng thời gian tuyệt vời bên bãi biển. Cảm ơn."

Chàng có vẻ như muốn đáp lại điều gì đó, nhưng ngay lúc đó thì một vài người phục vụ mang những món ăn của bữa trưa bước vào.

Pietro niềm nở đặt đĩa ăn lên bàn: "Nếu ngài và Công nương có yêu cầu gì khác thì xin hãy gọi chúng tôi,"- Ông lăm lăm và sau đó rút lui, để lại không gian riêng tư cho hai người.

Casper liếc nhìn Holly: "Hãy ăn đi,"- Chàng dài giọng- "Hoặc Pietro sẽ phải thôi việc đấy."

Holly mỉm cười, ý thức được ánh mắt của chàng đang nhìn mình: "Vậy em sẽ thành một toà tháp nhỏ nếu em phải ăn mọi thứ mà Pietro nấu cho mất."

"Vậy ra đó là lý do tại sao những con mèo hoàng gia tăng cân đột ngột như thế à?"

Holly nhặt lên lại chiếc nĩa ăn: "Em đang ăn đây."

"Ta biết. Bác sĩ rất hài lòng về sức khoẻ hiện tại của em, kể cả việc em tăng cân nữa."

Trái tim nàng xao xuyến: "Chàng đã hỏi ông ấy ư?"

Tầm mắt họ lại chạm nhau lần nữa: "Vì ta quan tâm mà, Holly."

Nàng tin tưởng điều đó. Chàng đã chứng minh được điều đó nhiều lần rồi. Nhưng thật khó mà quên được những lời chàng nói khi còn ở Rome. Và nàng không ngừng tự hỏi mình liệu quan tâm thế nào mới đủ đây. "Căn phòng dành cho bé đã xây xong."- Gạt những ý nghĩ trong đầu sang một bên, nàng cười tươi tắn- "Nhà thiết kế mà chàng đã giới thiệu cho em quá thật rất tuyệt vời. Chàng sẽ thích mê căn phòng đó cho mà xem."

"Tốt. Ta có một món quà tặng em đây."- Chàng đẩy một chiếc hộp qua cho nàng- "Ta hy vọng là em sẽ thích."

Holly lắc lắc tay khi nàng cầm món quà: "Em không cần gì cả."

"Món quà không có nghĩa là thứ gì đó mà em cần. Nó nên là một cái gì đó bất ngờ."

Holly giở nắp chiếc hộp lên và há hốc mồm: "Ôi, đúng là bất ngờ thật."- Nàng cẩn thận nhấc vòng tay bằng kim cương lên khỏi chiếc hộp nhưng- "Nó rất hợp với sợi dây chuyền mà chàng tặng em trước đó."

Chàng đang cố gắng bù đắp cho việc chàng không yêu nàng.

Suy nghĩ đó gần như làm nàng nghẹt thở.

"Giờ lại là chuyện gì nữa đây?"- Chàng hỏi bằng giọng thô lỗ và đặt nĩa ăn xuống.

"Không có gì."- Nàng nhanh chóng đeo chiếc vòng đó vào cổ tay mình và cười rạng rỡ- "Sao chàng lại hỏi thế?"

"Em đã do dự. Em nói vậy nhưng trong lòng thì em không hề nghĩ thế, và điều đó làm ta khó chịu."- Sau vài giây ngập ngừng, chàng xuyên bàn

nắm lấy tay nàng- "Em vẫn không phải là chính mình, Holly. Ta cảm giác như thể là mình sẽ không bao giờ chạm được tay vào em."

"Chúng ta đều ở cùng nhau vào mỗi buổi tối."

"Đúng thế. Chúng ta có những phút giây ân ái nóng bỏng đến khó tin, sau đó nàng nằm xoay lưng lại với ta và nói chúc ngủ ngon."

Cảm thấy đôi gò má nóng bừng lên, Holly nhìn chăm chú vào miếng thịt gà còn dư lại trong đĩa của nàng.

Nàng có thể cảm nhận được cái nóng của mặt trời sau gáy mình, lời thì thầm của gió thổi bay nhẹ nhàng lên tóc nàng và nhiệt độ nóng hổi từ cái nhìn của chàng.

"Em đang cố gắng để- chúng ta khác nhau."- Nhìn chăm chăm một cách khổ sở vào những viên kim cương lấp lánh, nàng lơ đãng tự hỏi liệu sự lãng phí từ các món quà của chàng có tỉ lệ nghịch với tình cảm mà chàng dành cho mình hay không. Trái tim nàng càng trống trải thì những viên kim cương càng lớn hơn chẳng?- "Em là kiểu người rất hay thổ lộ tâm tình, nhưng chàng thì ngược lại. Trong tất cả hoàn cảnh tồi tệ nhất của chúng ta từ trước tới giờ khi em luôn là người bộc lộ cảm xúc thì chàng trái lại lại luôn che giấu nó đi. Lúc đó chàng như một lò phản ứng hạt nhân bị rò rỉ và không có gì có thể thoát được ra ngoài."

Casper cau mày và siết chặt tay nàng hơn nữa: "Nên em đang bảo vệ ta?"

"Không."- Cuối cùng nàng cũng nhìn thẳng vào mắt chàng- "Em đang bảo vệ chính bản thân mình."

CHƯƠNG 9

Quyết tâm luôn để cho bản thân thật bận rộn, Holly miệt mài lao vào những chuyến gặp mặt quan trọng và viết hồi âm lại những lá thư nhiều nhất có thể để đáp lại những bức thư và tấm thiệp mà nàng đã nhận được. Nàng khám phá ra rằng nếu nàng làm thế thì sẽ không còn có thời gian để suy nghĩ miên man và đó là một việc tốt bởi vì đôi lúc nàng cảm thấy hoảng sợ bởi chính những suy nghĩ đó của mình.

Nàng không muốn phải nghĩ đến điều gì sẽ xảy ra nếu Casper không thương yêu đứa con của họ.

Và, khi mà điều đó không được tìm ra cách giải quyết ngay lập tức thì nàng sẽ đẩy nó sang một bên.

Khi con nàng ra đời, nàng sẽ lo lắng. Cho tới lúc đó thì nàng sẽ hy vọng.

Và trong thời gian chờ đứa bé ra đời nàng sẽ trang trí căn phòng cho bé, như thể bé được sinh ra trong một môi trường xung quanh hoàn hảo bằng cách nào đó có thể bù đắp cho sự thiếu hụt trong những khía cạnh khác trong cuộc sống của bé.

Nàng đang ngồi trên một chiếc ghế đu được chạm khắc bằng tay, đọc một quyển sách nói về việc sinh con trong một buổi sáng nọ, khi mà một trong những người tùy tùng nói rằng nàng có một vị khách đến thăm.

Không hề biết người đó là ai, Holly đặt cuốn sách xuống và đi xuyên qua phòng khách tuyệt đẹp với những cửa sổ có tầm nhìn vươn ra vùng biển Địa Trung Hải lấp lánh.

Eddie đứng ngoài cung điện và đang nhìn ngó một cách vụng về.

"Eddie?"- Sốc khi nhìn thấy anh, Holly bước nhanh tới đó- "Anh làm gì ở đây thế?"

"Em hỏi gì lạ thế? Chúng ta vẫn là bạn với nhau cơ mà."- Anh cười méo mó- "Hay chúng ta không thể làm bạn khi em bây giờ đã trở thành Công nương?"

"Dĩ nhiên chúng ta vẫn là bạn rồi."- Holly đỏ mặt, cảm thấy khá ngượng ngùng và không thoải mái mà nàng cũng không biết vì sao- "Nhưng dĩ nhiên em đã không mong có thể được gặp anh và- anh vẫn khoẻ chứ?"

"Ồn. Thật sự là rất tốt. Công việc cũng thế."

"Tốt rồi. Em mừng vì điều đó."- Và nàng xem xét lại cảm xúc của mình một cách kỹ càng. Nàng đã không còn tức giận với anh nữa. Nàng còn cảm thấy biết ơn là đằng khác. Nếu anh không huỷ buổi đính hôn hôm đó, có lẽ nàng sẽ cưới anh làm chồng, và đó chắc chắn là lỗi lầm lớn nhất mà nàng đã mắc phải trong đời- vì bây giờ nàng đã nhận ra bản thân không hề yêu anh, một lần cũng không.

Việc yêu Casper đã giúp nàng nhận ra tình yêu là như thế nào, và đó không giống như cảm giác mà nàng đã có đối với Eddie.

"Anh đã xin nghỉ phép để đi du lịch đây đó."- Nhét tay vào túi quần, anh tiến gần đến chỗ cửa sổ- "Anh đã dành một tuần để dạo quanh những hồ nước ở Ý, nhưng sau đó anh đã quyết định đến đây. Anh đã đặt một phòng trong một khách sạn hạng sang ở gần bãi biển. Tầm nhìn tuyệt vời. Không thể tin được là hồ Como còn đẹp hơn bất cứ hồ nước nào mà anh đã thăm thú được trước đó."- Anh thở sâu, rút một tay ra sờ sờ gáy sau đó chuyển tay đến khuôn mặt nàng- "Thật ra là anh đến đây để nói lời xin lỗi với em. Nói chuyện của em với đám nhà báo đó. Anh- Đó là điều tồi tệ nhất mà anh đã từng làm."

"Không sao. Lúc đó anh đã quá buồn bực."- Cảm động về lời xin lỗi của anh, Holly mỉm cười- "Con người thường làm những điều buồn cười

khi họ buồn bực mà."

"Anh không có ý muốn làm mọi thứ trở nên rối tung lên."- Eddie nhún vai một cách ngượng ngùng- "Ồm, anh biết là anh đã làm việc đó. Anh đã tức giận và cảm thấy bị lừa dối và-"- Anh đặng hăng làm thanh cổ họng- "Anh đã không chắc là em có muốn gặp lại anh hay không. Nhưng anh cần nói xin lỗi. Anh cảm thấy tội lỗi ghê gớm."

"Đừng nghĩ vậy mà."

Eddie dường như cảm thấy nhẹ nhõm: "Bây giờ muốn gặp em cũng khó khăn thật đấy. Tầng tầng lớp lớp những người cảnh vệ. Đặc biệt là với cái anh Trưởng ban cảnh vệ."

"Emilio?"

"Chính anh ta. Một tay sai của Hoàng tử. Không có nghĩa là Hoàng tử cần hắn ta. Từ những gì mà anh thấy được thì nếu cần thiết hắn ta có thể sẽ bắn súng. Mà Hoàng tử có đối xử tốt với em không?"

Holly nghĩ về những viên kim cương và những đêm dài ngây ngất trong ái ân. Và nàng nghĩ về cái sự thật chàng không hề yêu nàng nữa.

"Tốt lắm."

"Đúng như anh đã dự đoán."- Eddie cười nửa miệng- "Phòng khi em thay đổi ý định và muốn trốn ra khỏi đây."- Anh ta vẫy vẫy tay quanh bờ tường rào xa xỉ- "Anh có thể thì không thể cho em một cung điện được, nhưng-"

"Em không bao giờ muốn thứ đó, Eddie."- Nàng nói nhẹ, làm một cử chỉ bảo vệ vòng quanh bụng mình- "Gia đình, và được yêu- đó mới là những thứ quan trọng với em."

"Anh đã định nói là anh có nhiều tham vọng về em, nhưng sau đó anh nhận ra điều đó nghe thật ngu ngốc đến mức nào khi mà hiện tại em đang sống hạnh phúc với Hoàng tử trong cung điện này!"- Anh rút tay ra khỏi mặt mình- "Chúng ta đã không đúng khi ở bên nhau, phải không?"

"Đúng thế, chúng ta không hợp nhau,"- Holly nói thật lòng- "Và hai chữ 'tham vọng' không có mối liên hệ nào với lý do mà em đang đứng ở đây. Cas là cha của con em, Eddie. Đó mới chính là lý do."

"Mới đầu anh đã rất tức giận với em. Anh nghĩ là em đã biến anh như một thằng ngốc-"

Holly nhăn mặt: "Em không làm thế."

"Anh biết."- Eddie đáp hơi vội vàng- "Anh hy vọng Hoàng tử nhận thức được là ngài ấy đã may mắn đến thế nào. Dù sao đi nữa thì đến lúc anh phải đi rồi."

"Bây giờ ư? Anh không muốn nán lại thêm chút nữa để uống cà phê hay một thứ gì đó khác sao?"- Holly lại gần anh và làm một cử chỉ ngăn việc anh quay về- "Thật vui khi anh đã đến gặp em thế này. Em rất hài lòng. Cả việc xin lỗi của anh nữa."

Anh hơi lưỡng lự sau đó nắm lấy tay nàng: "Anh chỉ muốn xem thử em có ổn hay không thôi. Nếu em cần gì thêm thì..."

"Cô ấy đã có mọi thứ mình cần rồi."- Một giọng nói gay gắt vang lên sau lưng họ, và Holly xoay người lại nhìn thấy Casper đang đứng ở lối vào với đôi mắt lạnh như băng.

Cảm thấy lo sợ, Eddie gật đầu nhẹ: "Hoàng tử. Tôi- chỉ là, chỉ là muốn gặp Holly- để nói xin chào- ngài biết mà. Tôi cũng sắp phải rời đi rồi."

Tâm nhìn đe dọa của Casper không một chút lung lay: "Kia là lối ra."

Cảm thấy sốc và nhiều hơn là một chút xấu hổ vì sự thô lỗ của Casper, Holly trao cho Eddie một cái ôm tạm biệt: "Cảm ơn anh đã đến đây thăm em nhé."

Eddie ôm lại nàng một cách vụng về, mắt vẫn còn trên người Hoàng tử: "Thật tốt khi nhìn thấy em khoẻ mạnh như thế này. Tạm biệt nhé, Holly." Anh rời khỏi phòng khách, và giây lát sau Casper bước nhanh vào phòng, mắt chàng tối sầm lại với cơn tức giận đang cháy rục trong người.

"Ta cho phép em được tự do,"- Chàng nói dửng dưng- "Nhưng ta không hy vọng phải nhìn thấy em cùng với người tình của mình cười nói trong phòng khách của chúng ta đâu."

"Thật là lố bịch."- Holly nhìn chàng đầy hoài nghi- "Anh ấy không phải là người tình của em. Và em không biết tại sao chàng lại có vẻ chiếm hữu đến vậy?"

Chàng không quan tâm đến nàng cơ mà, đúng không?

Chàng không muốn tình yêu của nàng.

"Nhưng hẳn đã từng là người yêu của em!"- Một biểu hiện giông tố xuất hiện trên mặt chàng, Casper đi lảng vảng quanh phòng khách, sự căng thẳng hiện rõ trên từng thớ thịt- "Và đúng vậy, ta rất thích chiếm hữu! Khi ta nhìn thấy cha ruột của con em đang đứng ở đây và nắm tay em thâm tình như thế, ta bá đạo như vậy đấy!"

Có thứ gì đó bị vỡ vụn trong lòng Holly.

"Em chưa bao giờ trải qua 'chuyện đó' với Eddie cả! Em chưa bao giờ ngủ với một người đàn ông khác ngoài chàng cả!"- Cảm thấy sự tức giận quá mức chịu đựng của mình, Holly tiếp tục- "Chàng toàn nói đùa bé chỉ là con của em, nhưng sự thật là của chúng ta, Casper. Chàng chính là cha ruột

của đứa bé mà. Và em phát ốm khi chúng ta cứ xoay quanh cái chủ đề này nhiều lần lắm rồi."

Chàng nhìn xuống nàng với giọng điệu trầm khàn lạ thường: "Đừng bao giờ chạm vào một người đàn ông khác."

"Tại sao? Em rất thích cảm giác khi ôm mang lại, còn chàng thì không muốn em làm thế với mình!"- Ném những từ ngữ về chàng như những cục gạch, Holly lùi lại một bước, một tay chạm nhẹ vào bụng mình- "Em không thể sống như thế này nữa. Em không thể chịu đựng được một người khan-hiếm-cảm-xúc-như-sa-mạc như chàng! Em cứ phải sống trong lo sợ, nếu em chạm vào chàng thì chàng sẽ quay lưng bỏ đi, và em sợ nói ra điều gì đó không đúng cũng làm chàng tức giận. Em đã cố gắng hết sức để làm đúng mọi việc. Em biết cuộc hôn nhân này không phải là thứ chàng muốn, nhưng em đã làm hết sức mình rồi. Em đã làm việc và làm việc, vì em bây giờ cũng là một phần của hoàng gia. Em không có cơ hội nói chuyện với những người khác về chàng, không thể khi mà chàng cứ đẩy em ngày một ra xa và điều đó làm em cô độc đến nỗi muốn mình chết đi! Và không một lần nào, trong tất cả mọi thời điểm, có bao giờ chàng đưa ra được lý do tại sao chàng lại không tin tưởng em đến thế."

Chàng bạnh hàm: "Đó không phải là một câu hỏi liên quan đến tin tưởng."

"Dĩ nhiên là liên quan rồi!"- Giọng nàng cao vút không giống như tông giọng bình thường của mình- "Em bỏ qua và tha thứ cho những ý nghĩ của chàng hồi đầu khi chúng ta mới quen nhau bởi vì em thật sự phải thừa nhận rằng mình đã không thể hiện chính xác như của một người trinh nữ, mặc dù lúc đó em đúng là trinh nữ. Em đồng cảm với chàng về sự thật Antonia đã làm chàng đau đớn thế nào, và em cũng cảm thông với việc trên cương vị của một Hoàng tử điều hành cả một vương quốc thì không thể bị những nỗi khổ đau đó chen ngang được, nên chàng đã chôn giấu tận đáy lòng và đóng băng mọi xúc cảm như vậy. Nhưng chàng có lần nào hiểu

được nổi lòng của em chưa? Chưa bao giờ, chưa lần nào chàng chứng tỏ cho em thấy chàng thật sự tin tưởng ở chính con người em kìa. Chưa một lần nào."- Tim nàng đập nhanh liên hồi và nàng đột nhiên cảm thấy choáng váng.

Casper hít thở mạnh: "Holly-"

"Đừng nhìn em bằng kiểu đó! Em chưa đến mức bị loạn trí đâu. Có lẽ đây là giây phút tồi tệ nhất mà em phải trải qua từ khi em quen chàng đến giờ. Em đã luôn tưởng rằng chàng hành động như thế bởi vì Antonia, nhưng hình như em đã sai lầm vì luôn có dòng máu ích kỷ hằng ngày vẫn chảy đều đặn trong người chàng kìa!"

"Ta chưa bao giờ thấy em nói nặng lời như thế."

"Đúng thế, mối quan hệ của chúng ta gắn đầy với nhiều cái 'lần đầu tiên': làm tình lần đầu tiên, mắng nhiếc lần đầu tiên, tát vào má lần đầu tiên"- Cảm thấy đứa bé trong bụng đập mình, Holly đặt tay lên chỗ bé mới đá đó và nhẹ nhàng vuốt ve- "Chàng biết em đang suy nghĩ gì không, Cas? Em không nghĩ điều này sẽ ảnh hưởng đến Antonia. Em nghĩ chắc điều đó đã chạm đến lòng tự tôn của một người đàn ông, vua của thế giới, người thống trị"- Nàng vẫy vẫy tay, tìm kiếm nhiều tính từ khác- "Đại loại vài từ liên quan đến đàn ông. Chàng không thể chịu đựng được việc em ngủ với một người khác, và em chưa hề làm điều lỗi bịch và điên rồ đó bao giờ!"

"Nàng đã từng đính hôn với hẳn ta."

"Nhưng em chưa hề làm tình với anh ấy! Đó là nguyên nhân chính anh ấy chia tay với em, bởi vì em quá ngượng nên không thể cởi hết quần áo và trần truồng đứng trước mặt anh ấy được!"- Nàng liếc nhìn chàng, im lặng chuẩn bị đưa ra một nhận xét tiếp theo của mình với cái nhìn cảnh cáo- "Và đừng hỏi em chuyện gì đã xảy ra trong lần gặp mặt đầu tiên đó, bởi vì cho

tới lúc đó em vẫn còn là một gái còn trinh. Chàng đã bằng cách nào đó cướp đi một người phụ nữ khiến cho ngay cả James Bond cũng phải ganh tị."

"Em trông rất bơ phờ buồn bã khi anh ta chia tay với em."

"Hiển nhiên đó không phải là bơ phờ rũ rượi nếu không sẽ chẳng có vụ làm tình điên rồ ngay trên bàn ăn với chàng vào ngày hôm sau đâu."- Một tiếng cười kích động phát ra từ cổ họng nàng- "Chỉ vì chàng không có khả năng tận hưởng thoả thích một mối quan hệ mà không bao gồm tình dục được, nhưng điều đó không đồng nghĩa là em cũng giống chàng như vậy. Giờ thì chàng hãy đi đi, hãy tránh xa khỏi em cho đến khi chàng học được cách trở thành con người."

Trong sự kìm kẹp giữa một sự tức giận tàn bạo, Casper bước vào căn phòng chuyên dụng của mình và đóng đập cánh cửa lại.

Chàng mất bình tĩnh khi tranh cãi với một phụ nữ đang mang thai.

Chàng đã suy nghĩ gì thế này?

Nhưng chàng biết câu trả lời. Chàng không cần phải nghĩ ngợi lung tung như vậy.

Từ cái giây phút chàng bước vào phòng khách và nhìn thấy Eddie đang nắm tay Holly, bộ óc nhạy bén của chàng bỗng dừng bị đình trệ trong làn sương mù bốc lửa của màu đỏ- sự ghen tuông.

Trước đây chàng chưa bao giờ có mong muốn mãnh liệt là đá văng một ai ra khỏi Trái đất này, nhưng hôm nay thì khác.

Cái hình ảnh Eddie đứng gần Holly lúc đó cứ quanh quẩn lượn qua lượn lại trong đầu chàng không dứt.

Chàng cảm thấy bị tổn thương nặng nề, trán và hai lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi.

Chàng cần phải nói lời xin lỗi với Holly, nhưng trước khi làm điều đó chàng phải đảm bảo rằng Eddie sẽ không dính dáng gì đến nàng nữa từ bây giờ và mãi mãi.

Không một chút chần chừ, chàng ra lệnh cho tài xế riêng lái xe đến khách sạn nơi mà Eddie đang ở. Lờ đi những cái nhìn kinh ngạc của đám nhân viên tiếp tân khi họ đưa số phòng mà chàng muốn, Casper lệnh cho những người cảnh vệ đứng chờ ở dưới sảnh và sau đó bước hai bậc một lên cầu thang.

Đứng bên ngoài phòng, chàng thở ra một hơi thật sâu.

Chàng không định sẽ giết chết anh ta.

Cố gắng nhồi nhét ý nghĩ đó vào đầu mình, chàng gõ cửa.

Eddie mở cửa ra và sắc mặt đổi biến nhanh chóng: "Hoàng tử- đây là-"

"Tại sao người lại huỷ đính hôn?"- Casper đóng cánh cửa phía sau lại để đảm bảo cuộc nói chuyện giữa họ được riêng tư.

Miệng Eddie há ra như một con cá, sau đó anh ta cười nhẹ và nhún vai hỏi xác nhận lại: "Giữa hai người đàn ông với nhau à? Thật ra lúc đó tôi đã gặp được một ả tóc vàng rất xinh đẹp. À ta rất tuyệt vời- ngài biết mà."- Anh ta làm điệu bộ và Casper phải nghiêng chặt răng để bình tĩnh hỏi câu này nên chàng mới phải tự mình đến đây.

"Người đã lên giường với Holly lần nào chưa?- Giọng chàng đặc lại, còn Eddie thì nháy mắt cười một cách tự phụ.

"Dĩ nhiên là có rồi, thưa ngài- cô ấy đã rất thích thú khi làm điều đó."

Lời hứa với chính mình lúc trước khi vào đây đã bị chàng ném bay đi xa tít tắp, Casper đâm vào quai hàm của hắn ta một cú rất mạnh làm Eddie loạng choạng phải lùi lại vài bước và ôm mặt đau đớn.

"Chúa ơi, ngài đánh vỡ hàm tôi rồi- tôi sẽ không nhượng bộ với ngài đâu."

"Tuỳ người."- Casper nắm cổ áo kéo hắn ta đứng thẳng dậy, bỏ qua âm thanh của tiếng vải bị xé rách- "Người nói là đã từng ngủ qua với Holly, rồi sau đó 'đá' cô ấy đi. Người muốn ta tin điều đó ư?"

Eddie chạm vào quai hàm mình một cách thận trọng: "Ngài có thể làm tình với một số cô nàng, nhưng khi ngài cưới thì lại là một chuyện khác, ngài có hiểu ý tôi không?"- Một nỗi sợ hãi tràn ngập trong đôi mắt của anh ta khi chứng kiến biểu cảm của Casper- "Nghĩa là, tiền có thể thay đổi lòng dạ con người. Tôi cá là cô ấy đã thay đổi từ khi cưới ngài, thưa Hoàng tử."

"Phải không? Ta lại nghĩ Holly trước giờ vẫn vậy."- Với giọng đều đều, Casper thả tay ra và phúi phúi tay như trên áo hắn có gì đó dơ bẩn lắm vậy.

Eddie lấp bấp hoài nghi và xoay lưng lại, tay vẫn còn để trên hàm, rồi sau đó chuyển xuống ngực: "Ngài làm rách áo tôi rồi."

"Người phải cảm thấy may mắn khi ta mới chỉ làm rách áo người thôi đấy."

"Ngài có biết tôi sẽ nhận được bao nhiêu tiền cho câu chuyện này không?"- Khuôn mặt Eddie đỏ bừng lửa giận, còn Casper bắn cho anh ta một cái nhìn khinh bỉ.

"Vậy ra chính người là người đã tiết lộ thông tin cho đám nhà báo đó."- Lời chàng khẳng định chứ không phải là một câu nghi vấn.

"Holly đã nói với ngài như thế?"

"Không được gọi cô ấy là Holly. Với người, đó là Công nương."- Casper cuộn chặt tay lại thành nắm đấm lần nữa và rất hài lòng khi nhìn thấy Eddie lo sợ lùi lại một vài bước nữa- "Và nếu người còn nói tên của Công nương một lần nữa, sau cái áo thì cổ họng người là mục tiêu tiếp theo của đôi tay ta đây."

"Giờ thì tôi mới biết ngài đã rộng lượng với tôi đến thế nào rồi,"- Eddie kêu lên the thé làm một động tác phòng thủ, và Casper nở nụ cười nham hiểm khi bước ra cửa.

"Ta chưa bao giờ tin vào những câu chuyện cổ tích."

~*~

"Ta sẽ ổn mà, Emilio, thật đó. Ta chỉ là đột nhiên muốn hít thở không khí mang mùi vị của biển, và khu biệt thự nhỏ xinh đẹp của Hoàng hậu là một nơi lý tưởng cho điều đó khi được xây ngay gần biển. Nó làm ta nhớ đến cái đêm trước khi ta làm đám cưới với Hoàng tử."- Cái thời mà nàng vẫn thơ ngây ôm đầy những mơ mộng hảo huyền.

Khuôn mặt của Holly tê liệt sau nỗ lực mỉm cười, và nàng đang bỏ một vài thứ lặt vặt vào một chiếc túi vải lớn, như thể là nàng chỉ cấp thiết muốn dành trọn một ngày trên biển thôi vậy, nhưng Emilio trông không giống như đã bị nàng thuyết phục được.

"Tôi sẽ gọi điện cho Hoàng tử và- "

"Không, đừng làm thế."- Holly cắt đứt lời ông một cách vội vã, nhắm mắt khi bé lại đập vào bụng hơi đau- "Ta chỉ muốn một mình hưởng thụ thôi."

Và nàng không muốn chần chừ ở lại cung điện thêm một giây phút nào nữa khi Casper có thể quay trở lại đây bất cứ lúc nào.

Nàng không thể chịu đựng thêm một cuộc cãi vã nào nữa.

Và nàng cũng không thể biết được cuộc hôn nhân này sẽ kéo dài đến đâu. Liệu cuộc hôn nhân thật sự có thể được tiếp tục như thế này chỉ với tình yêu đơn phương của nàng và thoả mãn dục vọng cho nhau?

Như thế là đủ rồi?

Tim nàng bắt đầu lại đập mạnh và nỗ lực cố gắng kìm lại những ý nghĩ linh tinh vì lợi ích của đứa bé và thắc mắc liệu có phải vì cảm nhận được sự căng thẳng của nàng nên bé lại đập bụng mình đau như vậy.

Vì bé, nàng cần thoả mái và thư giãn đầu óc.

Không còn hỏi thêm gì nữa, Emilio làm tài xế chở nàng đi, và ngay khi đặt chân đến khu biệt thự đó thì Holly nhanh chóng cởi giày và cố gắng thư giãn tận hưởng không khí trong lành nơi đây: "Ta chỉ định ngồi trên bãi biển một chút thôi."- Nàng mỉm cười với Emilio mà nàng coi như là một người bạn- "Cảm ơn Emilio nhé."

"Pietro đã làm một vài món cho người."- Chàng đưa một túi nhỏ cho nàng- "Một vài món ăn vặt yêu thích của người."

"Ông ấy thật tốt."- Cảm động bởi sự ấm áp mà họ dành cho nàng, Holly đột nhiên kiễng chân hôn lên má Emilio- "Và người cũng vậy,"- Nàng nói nhẹ- "Người luôn đối xử tốt với ta trong mọi hoàn cảnh. Cảm ơn nhé."

Emilio hăng hăng giọng: "Vì người rất đặc biệt."

"Ta là một nữ hầu bàn,"- Holly khô khan nhắc lại cho ông nhớ, nhưng Emilio lắc lắc đầu.

"Không phải."- Giọng ông mềm ra- "Người là Công nương của vương quốc này."

Holly chớp chớp mắt vài lần và thỉnh thoảng cảm thấy mắc nghẹn một thứ gì đó ở yết hầu. Nàng rất cảm động bởi lời Emilio nói, điều đó làm nàng không biết nên đáp lại như thế nào.

Nàng có thể hạnh phúc với cuộc sống hiện tại, nàng tự nói thầm với chính mình. Vì nàng luôn có bạn bè xung quanh mình.

"Giờ thì, hãy cùng hy vọng là nụ hôn khi này sẽ không bị tên paparazzi nào bắt gặp."- Nháy mắt tinh nghịch, nàng đi bộ trên cát dọc theo bờ biển.

"Tôi vẫn luôn đứng ở ngay đây, thưa phu nhân,"- Emilio nói với lại sau lưng nàng, tay giơ lên điều chỉnh tai nghe nhỏ xíu- "Người biết cách để cho gọi tôi mà."

"Được rồi, cảm ơn người. Không ai có thể tiến vào đây được đâu. Ta sẽ ổn mà. Hãy vào trong nhà và nghỉ ngơi đi. Ngoài này nóng lắm đấy."

Tà váy màu xanh da trời nhạt đọng đưa xung quanh bắp chân để trần, Holly đi bộ đến điểm cuối xa nhất của bờ biển cong cong ôm lấy bờ cát xinh đẹp và quyết định thả mình xuống dưới cát để nghỉ ngơi.

Trong một khoảng thời gian nàng chỉ nhìn chăm chăm ra mặt biển xa xăm. Sau đó nàng giở chiếc túi mà Pietro đã chuẩn bị cho, nhưng lại phát hiện mình không hề đói.

Cuối cùng nàng quyết định sẽ đọc sách.

"Em cầm sách bị ngược rồi. Và em cũng nên đội một chiếc mũ nào đó nữa."- Casper đứng đó, cao lớn và đầy mạnh mẽ, vai chàng đã tạo ra cái bóng phủ lấy người nàng- "Không thì em sẽ bị cháy da mất."

Holly bỏ quyển sách để xuống dưới cát: "Làm ơn chàng hãy đi đi. Em muốn được ở một mình."- Sao nàng luôn cảm thấy vui mừng ngay lập tức mỗi khi có chàng đứng bên cạnh thế nhỉ.

"Nhưng em rất ghét ở một mình cơ mà,"- Chàng đáp lại ngay lập tức- "Em là cô nàng hướng ngoại nhất mà ta từng biết."

Holly cọ cọ tay phủi đi vài hạt cát dính trên cuốn sách: "Còn tùy đối phương là ai thôi."

Cái đầu kiêu ngạo của chàng giật lên như thể nàng lại đánh lần nữa, nhưng thay vì mắng lại thì chàng chỉ ổn định lại chỗ ngồi bên cạnh nàng, nhưng sự căng thẳng bất thường thể hiện trên đôi vai chứng tỏ trong lòng chàng bây giờ sự lo lắng áp đảo hơn vẻ tự tin thường thấy.

"Em đã cực kỳ tức giận với ta, và ta chẳng thể quở trách gì về điều đó."- Chàng theo dõi sắc mặt của nàng trong một giây rồi chậm nhẹ nhàng chạm lấy tay nàng rồi luồn lách giữa những ngón tay khoác chúng vào nhau- "Em có thể đánh lại ta nếu em muốn."

"Nó chẳng giúp em thấy khá hơn đâu."- Nàng giật lại tay mình khỏi của chàng, cảm thấy ghét chính mình khi đã cảm thấy hồi hộp phấn khích thay vì phải dửng dưng- "Và em sẽ thấy biết ơn nếu chàng thôi nhìn em bằng ánh mắt như thế."

"Ta đã có ánh mắt như thế nào?"

"Chàng như đang ước lượng tình hình để chàng có thể quyết định nên dùng cách nói chuyện nào để thuyết phục được em."

"Ta ước gì nó đã dễ dàng như thế."- Casper nhướn một bên vai bộc lộ rằng nhưng-thật-sự-không-phải-như-vậy- "Thật không may cho ta khi ta chẳng có tí kinh nghiệm nào để giải quyết mâu thuẫn kiểu này."

"Đó là?"

"Xin lỗi."- Một tia nhìn mĩa mai hiện lên trong đôi mắt mê hồn của chàng, chàng lại nắm tay nàng lần nữa, lần này thì chàng nắm một cách chắc chắn hơn- "Ta đã sai về em. Đó là con của ta. Ta biết điều đó."

Holly nhắm chặt mắt, bị chìm đắm trong một mớ cảm xúc đang trào dâng khiến nàng gần như nghẹt thở.

Chàng đã tin nàng. Chàng đã đặt lòng tin vào người nàng.

Cuối cùng thì chàng cũng đã tin nàng.

Rồi sau đó nàng nhận ra có gì đó không đúng về lời thú nhận bất ngờ này của chàng và nàng mở mắt ra: "Khoan đã."- Nàng lần nữa vùng vẫy giật lại tay mình vì nàng sẽ không thể nào tập trung được vào điều gì khác trong khi chàng đụng vào người mình- "Lần gần đây nhất chàng kết tội em vẫn còn tình ý với Eddie- từ khi nào mà chàng thay đổi suy nghĩ một cách chóng vánh như vậy?"

Các đường gân xanh trên tay chàng càng làm nổi bật vẻ cao quý mạnh mẽ của mình, và Casper làm điệu bộ tay muốn hoà hoãn: "Ta tin em mà, Holly. Đó mới là quan trọng."

"Không."- Holly lồm cồm đứng dậy, biết rằng mình chỉ có duy nhất cơ hội này để làm rõ ràng mọi thứ- "Không dễ dàng vậy đâu. Có phải chàng đã đến khám bác sĩ?"

Cơ hàm chàng nổi lên trên đôi gò má màu đồng: "Đúng."

Holly vòng tay ôm lấy thắt lưng mình và cười chua xót: "VẬY RA CHÀNG ĐẶT LÒNG TIN VÀO Y KHOA, CHỨ KHÔNG PHẢI LÀ EM."

"Holly..."

"Họ kết luận chàng đã có thể có con. Tốt lắm. Nhưng điều đó cũng chẳng nói lên được đứa bé này là con chàng, đúng chứ?"

Đôi mắt tối của chàng híp lại một cách thận trọng, như thể chàng gặp phải một câu hỏi mẹo: "Ta không có hoài nghi nào về việc đứa bé là con của ta."- Chàng thở ra một hơi dài, đôi mắt lấp lánh cố định trên mặt nàng để đánh giá sắc mặt- "Ta không hoài nghi gì về mọi sự thật mà em đã nói từ trước đến giờ."

"Thật? Điều gì đã khiến chàng tự tin rằng em đã không làm tình với cả đội bóng bầu dục ngay sau chàng vào hôm đó?"- Nâng giọng lên, Holly nhăn mặt khi bé lại đá một cú khác vào xương sườn của mình, và liếc nhìn Casper khi chàng lại sắp làm biểu hiện rõ ràng là định hoà hoãn lần nữa.

"Em hơi kích động vì đang mang thai. Em dễ bị kích động thái quá và-"

"Thái quá ư? Đừng có cư xử kiểu đó! Và còn nữa, nếu em kích động thái quá, vậy lý do bào chữa cho chàng là gì đây? Chàng luôn luôn cư xử thất thường! Chàng luôn buộc tội em đã làm tình với một ai đó khác, mà rõ ràng hiển nhiên là em chưa từng làm điều đó với một người đàn ông nào khác trước đây. Chàng luôn gắn cái mác âm mưu lừa đảo sau lưng em như là- là-"- Nàng đang tìm từ khác đồng nghĩa- "Chọn bừa một người cha cho con mình như trong xổ số vậy. Cố gắng đạt giải nhất để chọn chàng là 'người cha đầy đủ tiêu chuẩn nhất' trong cuộc thi đó vậy."

Casper đứng dậy, to lớn và uy quyền, mạnh mẽ trong bộ thường phục với áo khoác tối màu. Môi chàng mím chặt và cơ mặt bỗng nhiên biến đổi

trở nên cẩn thận hơn: "Nhưng em phải công nhận ta có lý do để từng cảm thấy như thế."

"Mới bắt đầu, có lẽ thế. Nhưng sau đó thì không."- Dứt mắt ra khỏi làn da màu đồng khoẻ khoắn lộ ra ở phần cổ, Holly khom lưng và nhét đồ vào lại túi mình. Nàng không định nhìn chàng lần nữa. Vì chàng quá ư đẹp trai đến chết người. Và cái gì đây?- "Em yêu chàng, Casper, và chàng đã ném chúng lại vào em vì chàng sợ."

Chàng hít một hơi sâu: "Ta không sợ. Và túi em sẽ đầy cát nếu lấy quyển sách dưới cát lên mà không phúi đi như thế."

"Em không quan tâm điều đó! Và chàng thật sự sợ- chàng sợ nên đã khoá chặt cửa trái tim mình lại để không phải chịu tổn thương một lần nào nữa."- Cảm thấy thất vọng và buồn bã, nàng hất mọi thứ ra khỏi túi và phúi sạch cát bỏ lại vào lần nữa.

Casper tiến gần lại nàng với đôi mắt lấp lánh: "Ta đến đây để nhận lỗi với em."

Holly nhìn chăm chú vào chàng, ước gì chàng đã không đẹp trai động lòng người như thế. Và ước gì nàng không còn cảm thấy đau đớn khi chàng chạm vào người nàng: "Vậy thì chàng cần phải luyện tập nhiều nữa, bởi vì khi nhận lỗi ít nhất cũng phải kèm theo hai tiếng 'xin lỗi' nữa."- Với một cử động thô bạo, nàng đeo túi lên vai và chạm tay vào mũ, nhưng chàng chớp lấy cánh tay nàng và nắm chặt.

"Em sẽ không thể rời xa khỏi ta được đâu."

"Xem này."- Với cánh tay còn lại, nàng đội chiếc mũ lên đầu rồi sau đó giật mình há hốc mồm khi chàng nhắc cả người nàng lên ôm bằng hai tay- "Thả em xuống ngay."

"Không."- Lờ đi sự kháng nghị và quẫn quại của nàng, Casper bước một cách có mục đích tới điểm cuối bờ biển đi vào một con đường hẹp nhỏ rồi sau đó thả nàng một cách chậm rãi nhẹ nhàng xuống vùng cát trắng mịn.

"Chàng có thể đưa lưng ra,"- Holly lăm bắm, những ngón tay bám chặt vào đôi vai rộng ấm áp của chàng vì sợ bị rớt xuống- "Chắc là nặng lắm."

"Em không nặng tí nào."

Dồn sự chú ý vào khung cảnh xung quanh họ, Holly thở hỗn hển với vẻ không thể tin được, vì nàng chưa từng nhìn thấy nơi nào tuyệt vời như ở đây cả.

"Em đã không biết là còn có một bãi biển khác ở đây nữa. Thật là đẹp."

"Khi còn nhỏ, ta cùng với anh trai đã gọi nó là bãi biển bí mật."- Nói cộc cằn, Casper trải một tấm thảm lên cát và nhẹ nhàng nhắc chiếc túi ra khỏi vai nàng- "Chúng tôi đã từng chơi ở đây và biết rằng không ai có thể phát hiện ra. Đó có lẽ là sự riêng tư thực tế duy nhất mà chúng tôi từng có hồi nhỏ. Chúng tôi đã cùng dựng trại, đào hang, hoá thân thành những kẻ cướp biển và buôn lậu, và-"

"Được rồi- đủ rồi."- Cảm xúc đong đầy trong con người nàng, Holly giơ một tay lên ra hiệu dừng lại, và Casper nhìn lại nàng với vẻ bực tức.

"Ta tưởng em thích nói chuyện chứ."

"Không khi mà em vẫn còn đang tức giận."- Holly nằm phịch xuống tấm thảm và bắn một cái nhìn thất vọng về phía chàng- "Em rất, rất tức giận với chàng và khi mà chàng bắt đầu gọi chuyện như thế thì em thấy khó mà còn giữ được sự giận dữ như thế được nữa."

Rõ ràng lợi thế đang nghiêng về phía mình, Casper nằm lên thảm bên cạnh nàng và lấy lại sự tự tin thường thấy khi nghe thấy lời thú tội miễn cưỡng của nàng: "Em sẽ không còn giận ta nữa phải không?"- Một cách dịu dàng, chàng xoay nhẹ người nàng lại để mặt đối mặt và chống đầu bằng một khuỷu tay khi chàng nhìn xuống nàng- "Em đã tha lỗi cho ta rồi phải không?"

"Không."- Nàng nhắm chặt mắt để không phải nhìn thấy đôi mắt quyến rũ đang chớp chớp dưới hàng lông mi đen dày của chàng. Nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được đôi mắt đó vẫn đang nhìn chăm chú vào người mình- "Chàng đã làm em tổn thương ghê gớm."

"Đúng vậy, đó là lỗi của ta. Nhưng bây giờ ta đang nói lời xin lỗi với em đây. Hãy mở mắt ra đi em."

"Không. Em không muốn nhìn thấy chàng."

"Mở mắt ra đi, tesoro."- Giọng chàng mềm mại đến nỗi làm nàng phải từ từ mở mắt ra, và ngay lập tức nàng như chìm sâu vào đôi mắt đen láy vô tận không thấy đáy của chàng.

"Dù chàng có nói gì đi nữa thì cũng sẽ chẳng thể thay đổi được gì đâu,"- Nàng lẩm bẩm, và chàng nhìn nàng mỉm cười một cách chậm rãi.

"Ta biết điều đó không hẳn là đúng đâu. Em luôn nói rằng ta nên tìm hiểu con người thật của em và ta nghĩ là ta đã làm được."- Chàng nhấc tay rồi dịu dàng phủ lên má nàng- "Ta hiểu rõ em là một người có lòng vị tha mà."

"Không đúng với trường hợp này." Tim nàng lại đập rộn ràng trong lồng ngực, nhưng nàng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho chàng như vậy đâu.

Cúi thấp đầu xuống, môi Casper tìm ngay đến của nàng và nụ hôn nhẹ nhàng nhưng đầy tính huỷ diệt đó đã thổi tung trí óc của nàng và khiến nó

ngưng trệ: "Ta xin lỗi em, thiên thần của ta. Ta rất hối hận khi đã không tin tưởng đứa bé là con của ta- mà ám chỉ đặt điều rằng em chỉ lợi dụng ta mà thôi."

Holly vẫn nằm đó, trong chờ đợi, hồi hộp, cầu nguyện, sửng sờ- mỗi thứ một chút- khi biết rằng chàng sẽ không bao giờ nói ra một câu mà nàng luôn hằng muốn nghe nó từ chính miệng chàng.

Tự mĩa mai chính mình, Casper nhẹ nhàng buộc nàng phải nhìn vào mình: "Ta thấy có lỗi với em nhiều lắm."

"Em biết."

Chàng nhăn mày: "Ta đang xin lỗi em đấy."

"Vâng, em biết." Tin chắc rằng mình đã hoàn thành xong những việc cần thiết phải làm để khiến nàng muốn đánh mình lần nữa và chàng thở dài thiếu kiên nhẫn.

"Rõ ràng là ta đã nói sai điều gì đó, vì bây giờ em chỉ nằm im đó như đã chết mà không phản ứng lại một chút xíu nào. Dio, thật sự ta phải làm gì thì em mới tha lỗi cho ta đây?" Không chờ đến câu trả lời của nàng, chàng lại cúi xuống hôn nàng lần nữa cũng mang tính sát thương không kém so với lần trước đó.

Holly đã ngay lập tức rơi vào một thế giới đầy nhục dục và hút nàng vào sâu trong đó. Đấu tranh để đầu óc trở về với thực tại, nàng thở gấp: "Em không muốn làm thế, Casper-"

"Có, em có- về phương diện này thì chúng ta luôn làm tốt mà."- Chàng nói lỏng thân người nhẹ nhàng chồm lên người nàng một cách cẩn thận và chống hai bên khuỷu tay xuống thảm để sức nặng bị dồn lên trên- "Ta có làm đau con sao?"

"Không, nhưng em không muốn chàng làm--" Nàng dừng lại khi đột nhiên thấy biểu hiện khác lạ của chàng- "Gì thế? Có chuyện gì?"

"Nó đang giơ chân đá ta này."- Có một nốt âm thanh lạ xuất hiện khi chàng nói, và Holly cảm thấy tim mình như mềm nhũn đi khi chứng kiến một Casper mất-kiểm-soát như thế này. Chàng nhẹ nhàng đặt một tay lên bụng nàng và lướt dọc theo đường cong tròn trĩnh mượt mà đó một cách đầy tò mò- "Thằng bé đá ta đau thật đấy."

"Tốt lắm. Bởi vì nói một cách thẳng thắn là, nếu chàng không nắm chồm lên người em trên cát một cách đúng lúc thì chàng có thể đã bị em cho một đấm vì cái tính kiêu ngạo của chàng rồi đấy!" Holly trừng mắt nhìn chàng nhưng ngược lại chàng lại chậm rãi mỉm cười mang vẻ chắc chắn khi chàng để tay lên đùi nàng.

"Không, em sẽ không bao giờ làm thế đâu. Em không phải là người ưa bạo lực mà."

"Hài hước thế đủ rồi, và điều đó đã không còn đúng từ khi em gặp chàng," Holly nghiêng răng, còn chàng thì mỉm cười đầy chiếm hữu.

"Ta đã khám phá ra khía cạnh đầy ham muốn nồng nàn của nàng, ta biết mà. Và ta cũng rất yêu cái cách mà nàng đã chuẩn bị sẵn sàng làm tất cả để bảo vệ cho con trai của ta."

"Của chàng? Và bây giờ thì chàng cho rằng tự mình đã tạo ra nó đấy à? Chỉ bởi vì cuối cùng chàng cũng đã quyết định thừa nhận sự thật đó-" Holly thở hỗn hển khi Casper dịch chuyển người lên trên nàng lần nữa, sự vui mừng lấp lánh hiện lên trong đôi mắt đen tuyệt đẹp của chàng khi miệng chàng đang lượn lờ tiến gần lại miệng nàng.

Cảm thấy dưới hạ thể mình một sức nóng đang đốt cháy hừng hực, và cả cơ thể nàng nổi lên phản ứng và khao khát rất nhiều người đàn ông này.

Môi khô khốc, tim đập thình thịch trong ngực, và nàng đã không thể dứt mắt khỏi đôi môi xinh đẹp đầy mời gọi cùng với đôi mắt đen sâu không thấy đáy của chàng: "Cas- chàng đang đè lên con đấy!"

"Ta đã không để một chút sức nặng nào lên người nàng cơ mà,"- Chàng thở gấp, một cánh tay rắn chắc đầy tự tin đang luôn xuống dưới chiếc váy đầm mùa hè và tách hai đùi nàng ra.

Rồi sau đó, với một nụ cười chậm mở tuyên bố rằng mọi thứ đều đúng với dự định của mình, chàng cúi đầu xuống lần nữa. Miệng chàng vồ lấy miệng nàng với một cái hôn đầy nóng bỏng và đòi hỏi khi những ngón tay điêu luyện của chàng nhẹ nhàng khám phá cái nơi ấm áp cùng ẩm ướt của nàng, và Holly như bùng nổ với một sự hưng phấn tột độ đã xoá sạch hết mọi nhận thức của nàng ngoại trừ niềm khoái cảm thuần túy đang tuôn ra không ngừng.

Nàng khao khát, nàng rung mình, nàng mong chờ, và khi chàng trượt tay xuống dưới hông và nhắc nàng lên, hiểu ý nàng vòng hai chân cuốn chặt lấy chàng trong lời mời gọi theo bản năng và đầy thúc giục.

Nàng dần làm quen với cái hoang dã tự nhiên mà việc ân ái giữa họ đang mang lại. Ngay từ khi cái chất hoá học kích thích ấy bùng nổ thì có vô số lần giữa họ không thể biết được ai mất kiểm soát hơn ai.

Nhưng riêng lần này thì hoàn toàn khác.

Casper đút sâu vào cơ thể ham muốn đang không ngừng run rẩy của nàng rồi dừng lại, chàng thở hổn hển khi quét qua đôi gò má đỏ ửng của nàng: "Ta làm em đau sao?"

"Không." Không giống với thứ mà chàng ám chỉ.

Holly nhắm chặt mắt lại, rên rỉ thành tiếng khi chàng lại vào sâu hơn nữa, mọi ý nghĩ đều bị bay biến bởi cái vật của chàng đang trong người

nàng.

Nàng chưa bao giờ để ý chàng lại cẩn thận như vậy, nhưng có điều gì đó có chủ ý và chậm rãi về một bước đột phá rằng nó hoàn toàn là một sự gợi dục gây choáng váng.

Nàng không còn ý thức được ánh mặt trời nóng bức thế nào hay âm thanh của biển ra sao được nữa, bởi vì mọi thứ mà nàng đang cảm thấy đều bị người đàn ông này kiểm soát cả rồi.

Cơ thể nàng nảy lên và xoay vòng cao và cao hơn nữa, sự hưng phấn ngoài tầm kiểm soát cho đến khi nàng thét lên và lên đỉnh trong một cao trào mãnh liệt, đầu óc nàng hoàn toàn trống rỗng. Nàng bấu những ngón tay vào đôi vai với những cơ bắp mạnh mẽ rần rori màu đồng và trơn láng vì mồ hôi khi cả thế giới quanh mình vỡ vụn từng mảnh và nàng càng siết chặt vào người chàng hơn.

"Ta đang dần lên rồi, sắp ra rồi," Chàng rên lên, và sau đó chàng thụt sâu vào nàng lần cuối cùng, lái thẳng nàng đến một cơn cực khoái khác.

Khi những ngôi sao cuối cùng đã ngừng nổ trong đầu, nàng mở mắt ra và đưa môi lên hôn vào làn da mịn màng của chàng, tuyệt vọng khi ý thức được rằng nàng luôn không cưỡng lại được chàng thậm chí nổi một lần.

"Nó,"- Casper thì thầm bằng giọng trầm khàn- "thật tuyệt vời."- Không vội vàng di chuyển, chàng vén những lọn tóc ra khỏi mặt nàng và nhìn thẳng vào mắt chàng với một sự ấm áp mà nàng chưa từng nhìn thấy trước đó bao giờ- "Giờ thì, chúng ta đang nói đến đâu nhỉ? Ta quên mất rồi."

Kinh hoàng trước sự yếu đuối của mình, Holly nhắm mắt lại: "Em đang định đấm chàng một cái nhưng con trai đã làm điều đó giúp em rồi."

"Em đã tha thứ cho ta rồi," Casper nói một cách tự tin, và nàng mở mắt ra lần nữa và nhìn lên chàng.

"Và bây giờ việc chàng làm là muốn em tha lỗi cho chàng sao? Làm tình tạ lỗi sao?"

Casper không đáp lại trong một chốc, tay chàng vẫn tiếp tục lấy tóc ra khỏi mặt nàng: "Đó là tình dục, tesoro, tình yêu và dục vọng," Chàng nói khàn khàn, còn nàng thì sững sờ kinh ngạc.

Cảm giác giống như là một ốc đảo đột nhiên xuất hiện trên một vùng sa mạc khô cằn vậy.

Thật hay ảo đây?

"Tình yêu và dục vọng ư?"- Nàng hầu như sợ hãi khi lặp lại những từ ngữ đó- "Ý chàng là gì vậy?"

"Nghĩa là ta yêu em."

Tim nàng đập nhõm mất mấy nhịp: "Chàng đã nói rằng chàng không thể yêu ai được nữa."

"Ta đã sai. Và ta đang cố gắng để chứng tỏ với em cái sai đó. Ta nghĩ là mình thể hiện bằng hành động tốt hơn bằng lời nói nhiều."- Mắt chàng hiện lên tia tự giễu- "Ta luôn giỏi môn toán hơn tiếng Anh mà. Ta lạnh nhạt và luôn thích phân tích, còn nhớ không?"

Một cảm giác ấm áp lan truyền khắp người Holly và nàng bắt đầu run rẩy: "Thật ra thì, nó không đúng lắm,"- Nàng nói nhẹ nhàng- "Chàng luôn đối phó rất tốt với những từ ngữ."

"Nhưng hoàn toàn vô vọng khi ghép chúng lại để miêu tả một biểu cảm đúng, nếu thiếu một lời xin lỗi thì mọi thứ sẽ trở nên công cốc."-

Chàng nhẹ đặt tay phủ lấy một bên má nàng- "Ta yêu em, Holly. Ta nghĩ là ta đã yêu em ngay từ cái nhìn đầu tiên rồi. Em thật ấm áp, xinh đẹp và đầy gợi cảm nữa."- Mắt chàng nhìn chăm chăm vào môi nàng- "Em thật lôi cuốn, đến nỗi mà ta chẳng thể nào nỡ dứt tay ra khỏi em được."

"Và khi mà chúng ta đã làm tình với nhau xong thì chàng muốn em rời đi. Hãy ngừng lại đi, Casper. Em đâu có gốc đến thế."

"Ta mới chính là thằng gốc,"- Chàng thú nhận với tông giọng đau lòng- "Ngu gốc khi đã không nhận thức đến sự thật hiển nhiên đó. Khi chúng ta là chuyện đó trong ngày hội bóng bầu dục, ta thậm chí còn không biết chuyện gì đã xảy ra. Lúc đó ta đã sống trong một thế giới điên rồ đầy lạnh lẽo và trống rỗng do chính mình tự tạo ra, và đột nhiên em xuất hiện. Ta đã sốc khi đã cảm thấy về em như thế nào. Ta thật sự đã nghĩ là ở em có một cái gì đó rất riêng và khác biệt- và sau đó em hôn ta ngay cạnh cửa sổ."

"Chàng nghĩ là em cố tình làm thế để bọn nhà báo cùng thợ săn ảnh có thể chụp được."

"Đúng vậy."- Chàng không lùi bước trước sự thật- "Đúng là ta đã nghĩ như thế. Và mọi thứ xảy ra sau đó như củng cố thêm mọi nghi ngờ của ta. Em trốn tránh cả thế giới và sau đó thông báo là em đang mang thai con ta. Đối với ta em như đang cố gắng làm cho câu chuyện này trở nên càng có lợi cho em hơn."

"Từ những gì mà chàng nói, em rõ ràng nên xem xét đến sự nghiệp của mình trong những mối quan hệ công khai như thế nhỉ."

"Em phải hiểu rằng, khi em xuất hiện trong tầm mắt của công chúng, mọi thứ đã thay đổi. Em mong đợi ở họ."- Casper rút tay lại khỏi môi nàng và ngồi xuống, ánh mắt đang lang thang đâu đó mang vẻ dăm chiêu nghĩ ngợi- "Phụ nữ luôn muốn moi từ ta một thứ gì đó có giá trị to lớn mà

ta có thể đáp ứng được. Với Antonia cũng thế, người mà ta đã cho rằng yêu ta thật lòng."

Holly che mặt lại: "Vâng, rồi thì, em có thể hiểu được lý do mà chàng lại luôn dè dặt hoài nghi về phụ nữ như vậy. Em đâu có ngốc."

"Không. Em không ngốc chút nào. Và ta cũng không phải đổ lỗi cho Antonia. Mà lỗi hoàn toàn do chính ta mà ra."- Sự dẫn vật của Casper dẫn đến một lời tự cầu xin không mong muốn- "Ta chỉ cho phép mình nhìn thấy những người phụ nữ tồi, và ngược lại ta cũng sẽ chỉ thể hiện những mặt xấu xa của mình trước những người phụ nữ đó mà thôi. Và việc em mang thai là dịp duy nhất mà ta buộc phải tiết lộ ra bí mật rằng mình bị vô sinh- để bác bỏ việc đứa bé là con ruột của mình và câu chuyện mà ta cho rằng lừa bịp của em nên cần một người đàn ông khác phù hợp hơn."

"Chàng hiển nhiên là một người có-khiếu-gây-giống hơn là đấng khác."

Chàng nở một nụ cười mạnh mẽ đầy nam tính: "Chuyện là thế đó. Và giờ thì ta cần phải hỏi em vài câu đây."- Nụ cười mờ dần và mắt chàng hiện lên một tia sợ hãi bất thường- "Em vẫn còn yêu ta chứ? Em có thể yêu ta lần nữa không? Em đã không nói những từ đó trong một thời gian dài rồi."

Holly như nghẹn lại, tim nàng đập liên hồi: "Vì chàng không muốn nghe mà,"- Nàng thì thào- "Khi em thổ lộ, hoặc khi em bộc lộ tình yêu đó, chàng đã quay lưng bỏ đi. Em không hề muốn làm chàng sợ hãi và tổn thương thêm một lần nào nữa."

"Ta tự nhắc nhở với chính mình nên khoá chặt mọi cảm xúc vì đó là cách duy nhất mà ta có thể tồn tại được,"- Casper nói cộc cằn, chồm người tới và ôm trọn khuôn mặt nàng vào hai bàn tay mình- "Và ta vẫn đang chờ em trả lời câu hỏi của ta đấy."

"Em sợ hãi mỗi khi muốn nói những từ ngữ đó,"- Nàng thừa nhận với một nụ cười khổ sở- "Sợ mọi hy vọng sẽ vỡ vụn như những giọt bong bóng nước."

"Hãy nói rằng em vẫn còn yêu ta đi, Holly. Ta cần em nói những lời đó."

"Em chưa bao giờ ngừng yêu chàng,"- Nàng nói mềm mại- "Em chỉ ngừng nói vì nó làm chàng khó chịu. Đó là một lớp nghĩa khác của câu "Em yêu chàng" nữa đấy. Nó có nghĩa là mãi mãi. Tình yêu đích thực không phải là một thứ máy móc nào đó có thể bật và tắt được, Casper. Nó luôn hiện hữu quanh đây, tinh thoảng chàng cho rằng nó không phải."

Hơi thở của Casper đứt đoạn, chàng kéo nàng vào người bằng đôi cánh tay mình và ôm nàng thật chặt.

"Đừng nói thế, vì điều đó làm ta nhớ lại mình đã làm em đau đớn đến thế nào, và em không thể biết rằng ta đã cảm thấy tội lỗi như thế nào đâu. Em ăn hận đã cảm thấy cô đơn lắm, nhưng ta có thể thề rằng em sẽ không phải cảm thấy như thế một lần nào nữa."

"Em không muốn chàng cảm thấy mình tội lỗi thế đâu. Em yêu chàng nhiều lắm."

"Ta không xứng đáng với em chút nào."

"Chàng có thể tự nói như thế khi em đang hát trong khi tắm mà," Holly đùa cợt một cách yếu ớt, và chàng ôm nàng chặt hơn nữa.

"Sau tất cả mọi chuyện, hầu hết những người phụ nữ đều sẽ rời ta mà bỏ đi. Ta đã sợ rằng em cũng sẽ giống họ."

"Em sẽ không bao giờ làm thế."

"Không bao giờ."- Chàng nói lỏng người ra và lấy tay ôm trọn má nàng- "Em có một sự đáng yêu bẩm sinh. Em tốt bụng, khoan dung và giàu lòng vị tha. Em có một sức mạnh tiềm ẩn to lớn, và ta buộc phải công nhận rằng ta rất khâm phục lòng quyết đoán cùng sự hy sinh của em để dành mọi thứ tốt đẹp nhất cho con của đôi ta. Và thằng bé thật may mắn khi có em làm mẹ của nó,"- Chàng lăm lăm, ôm chặt nàng lần nữa với đôi cánh tay chắc nịch và đầy chiếm hữu.

Holly vui mặt vào vai chàng: "Em đã rất hoảng sợ khi chàng có thể sẽ không yêu thương con của chúng mình."

"Và ta cũng rất hoảng sợ khi tự mở lòng mình để yêu một ai đó, bởi vì ta chỉ từng nhìn thấy tình yêu thông qua sự phản bội đầy đau đớn đó."

"Em hiểu."- Holly chạm tay vào mặt chàng- "Chàng đã bị tổn thương nhiều rồi. Em biết điều đó, và khi chúng ta bên nhau em luôn tự dặn với lòng mình rằng, miễn là mình đủ nhẫn nại thì chàng sẽ được chữa lành vết thương lòng đó. Em chắc chắn đảm bảo rằng mọi thứ đều đã chuyển hoá tốt đẹp, nhưng em không thể chạm vào được nội tâm của chàng. Em không thể tìm ra được chiếc chìa khoá để mở lòng chàng."

"Em chính là chiếc chìa khoá đó đấy."- Casper nhắc cằm nàng lên và làm dịu lại nỗi sợ hãi của nàng bằng một nụ hôn đầy nóng bỏng- "Sẽ không còn vấn đề nào chặn ngang làm rào cản chia rẽ đôi ta được nữa. Mãi mãi sẽ không."

"Chàng nói đùa đấy à?"- Dở khóc dở cười, Holly lắc lắc đầu- "Chàng cứng đầu, kiêu ngạo và luôn thích làm theo ý mình. Làm sao có thể sẽ không còn vấn đề nào nữa đây?"

"Bởi vì em nhân hậu, bao dung và em yêu ta."- Casper, nhìn quá tuyệt vời đến không thể cưỡng lại được với mái tóc đen hơi rối và cằm lún phún râu non, ngồi xích lại gần nàng hơn nữa- "Và em đã dạy cho ta biết thế nào

là tình yêu đích thực."- Tay chàng làm một cử chỉ mang hơi hướng bảo vệ cho vùng bụng tròn trịa của nàng và giọng chàng trở nên khàn đi- "Ta chưa bao giờ tin vào những câu chuyện cổ tích kỳ diệu, nhưng đứa bé đã làm ta phải suy nghĩ lại điều đó. Ta giàu có và có quyền lực trong tay, nhưng có một thứ duy nhất mà ta chưa từng nghĩ tới. Đó là một gia đình. Em đã cùng ta cùng tạo nên một gia đình."

Holly ngược lên nhìn chàng rồi sau đó nhìn sang những đài pháo tháp sừng sững đứng xa xa tựa như trong những câu chuyện cổ tích- "Một gia đình."- Nàng suy ngẫm từng từ một, rồi sau đó mỉm cười với chàng, mọi thứ xung quanh như sáng bừng trong mắt nàng- "Nghe thật giống như một kết thúc có hậu với em nhỉ."

~~~~~Hết~~~~~

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương Một](#)

[Chương Hai](#)

[Chương Ba](#)

[Chương Bốn](#)

[Chương Năm](#)

[Chương Sáu](#)

[Chương Bảy](#)

[Hai Chương Cuối](#)